

နန္ဒကျော်သူ

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးဇူး

က ရ ခ် ခ ဝ ဝ ခ ဝ ခ ဝ ခ

BURMESE
CLASSIC
COM

နန္ဒကော်သူ

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ

(ပထမပိုင်း)

တရုတ်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၅၀၉၀၅၀၉
ဗျက်နာရုံဆွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၅၀၂၀၅၀၉

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊
ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု-၅၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်မိုးကေခိုင်၊ (ချိုတေးသံစာပေ)
ရွှေနံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်
ဦးသော်လွင်မြင့်၊ (စန္ဒကူး ပုံနှိပ်တိုက်)
၉(H)၊ နဝရတ်ရိပ်သာလမ်း
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပိုးပုံနှိပ်
ဦးဝင်းကျော်မိုး၊ (ပုံရွေး ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၄၀)၊ ၄၅- လမ်း၊
ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ★ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- ★ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
- ★ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ရှေ့မှန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
- ★ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
- ★ နိုင်ငံသားတို့ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ★ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ဓေတိပိပွဲပြီးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဝိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- ★ အမျိုးသားတို့၏အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ★ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ဘီလူးမ(သို့မဟုတ်)ဝံးစုလှုံ

သူမသည် ကိုယ်လုံးပေါ် ကြေးမုံမှန်တစ်ချပ်ရှေ့တွင် ရပ်နေသည်။

သူမ၏ ဓန္ဒာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို ကြေးမုံမှန်ချပ်ထဲ၌ မြင်တွေ့နေရ၏။

သူမသည် သူမ၏ရုပ်ပုံကိုကြည့်ရင်း စိတ်ထဲ၌ အိုလာသည်ဟု ခံစားနေရ၏။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် အသက်(၃၅)နှစ်ကျော်လာသောအခါ စိတ်ထဲ၌ အိုမင်းလာပြီဟု ခံစားရသည် မဟုတ်ပါလား။

သူမသည် သူမ၏ဓန္ဒာကိုယ်ပေါ်၌ လွှမ်းမိုးထားသော ပါး

၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

လွှာသည် အဝတ်အစားများကို ချွတ်ချလိုက်၏။

အဝတ်အစားများက ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပုံလျက်ကျသွား၏။

သူမ၏ အချိုးအဆစ်ကျလှသော ခန္ဓာကိုယ်၏အလှက ပို

၍ပေါ်လွင်လာ၏။

သူမသည် မိမိ၏ အဝတ်အစားကင်းမဲ့နေသော ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

လွန်ခဲ့သော (၂)နှစ်ကလည်း သူမသည် ယခုကဲ့သို့ မိမိကိုယ်ကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချခဲ့ဖူး၏။

(၂)နှစ်...။

(၂)နှစ်ဟူသောအချိန်ကာလသည် သူမအား ပြောင်းလဲစေခြင်းမရှိခဲ့ပါ။

သူမ၏အလှကိုလည်း မပြောင်းလဲစေခဲ့ပါ။ သူမ၏စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း ပြောင်းလဲနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပါ။

သူမသည် အမြန်ဆုံးသောမြင်းကို စီးရင်သည်။ အမြင့်ဆုံးသောတောင်ကို တက်ရင်သည်။

အချဉ်အစပ်ပါသောဟင်းကို စားရင်သည်။ အပြင်းဆုံးအရက်ကို သောက်ရင်သည်။

စားကိုလည်း အထက်ဆုံးသောစားကိုမှ ကိုင်ချင်သည်။ အထုတ်မာဆုံးသောလူကို ရွေး၍ သတ်ချင်သည်။ စွန့်စားမှုမှန်သမျှကိုလည်း ထိပ်ဆုံးမှနေရာယူ၍ ပြုလုပ်ချင်သည်။

ပျော်ပျော်နေသောသူသည် ဟူသောစကားကို သူမသည် ရင်ဝယ်ပိုက်လျက် ကျင့်သုံးခဲ့၏။

သို့သော် သူမ၏ အသည်းနှလုံးကြားမှ ဖြစ်ပေါ်လာသောလှိုင်းဂယက်ကိုမူ သူမသည် ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပါ။

အထီးကျန်ဆန်လွန်းသော သူမ၏ဘဝကို သူမသည် တစ်ခါတစ်ခါ ငြီးငွေ့မိ၏။

သူမ၏ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့နေသည်ဟုလည်း တစ်ခါတစ်ခါ ထင်မှတ်မိ၏။

မိမိ၏အချစ်ရဆုံးသောလူ... တွယ်တာရသောလူနှင့် ကင်းဝေးရသောအခါ သူမ၏ဘဝသည် လောကကြီးပေါ်၌ အသက်ရှင်လျက် သေနေရသည်နှင့် မခြားတော့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

သူမသည် ကိုယ်လုံးပေါ်ကြေးမုံမှန်ချပ်ထဲမှ သူမ၏ပုံရိပ်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သစ်သားရေစည်ထဲသို့ဝင်၍ ထိုင်ချလိုက်၏။

၈ နန္ဒကျော်သူ

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ရေထဲ၌စိမ်လိုက်ရင်း သူမကိုယ်သူမ အိုမင်းလာပြီဟု ခံစားလိုက်ရ၏။

လူတစ်ယောက်သည် ပြင်ပခန္ဓာကိုယ်အိုမင်းခြင်းထက် အတွင်းစိတ်အိုမင်းခြင်းက ပို၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသည် မဟုတ်ပါလား။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာ...။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟူသည် အတင်းအဓမ္မ ရယူ၍လည်း မရပါ။ ပေးကမ်း၍လည်း မရပါ။ အစားထိုး၍လည်း မရပါ။

သူမ၏ အသည်းနှလုံးကို လူတစ်ယောက် ပိုင်စိုး၍နေ၏။ ထိုလူကိုယ်စား မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ သူမ၏အသည်းနှလုံးထဲ၌ အစားထိုး၍ မရသေးပါ။

ယန်းခိုက်ထိုက်...။
ဝမ်းကြည်ငွေတိုက်ပိုင်ရှင် ယန်းခိုက်ထိုက်...။
သူမကို တစ်ဘက်သတ် မေတ္တာမျှနေသူဖြစ်သည်။

ပြိုင်စံပွဲကျေးရွာ (၁) ၉

သို့သော် သူမသည် သူ့အား သူမ၏အသည်းနှလုံး၌ အစားထိုး၍မရခဲ့ပါ။

သူမ၏ဦးနှောက်က ယန်းခိုက်ထိုက်အား လက်ထပ်ရန် ထက်ခံခဲ့၏။

သို့သော် သူမ၏အသည်းနှလုံးက လက်မခံခဲ့ပါ။
ထို့ကြောင့် သူမသည် ယန်းခိုက်ထိုက်နှင့် လက်ထပ်မည့်နေ့မှာပင် ထွက်ပြေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ယင်းအကြောင်းကို တွေးမိသည်နှင့် ယန်းခိုက်ထိုက်၏ ဆေးထောင့်ကျသောမျက်နှာ၊ ရိုးသားသော ဟန်အမူအရာ၊ မိမိအပေါ် တစ်ဘက်သတ် မေတ္တာမျှနေပုံတို့ကို တရားရား ပြန်လည်မြင်သောလား၏။

ယန်းခိုက်ထိုက်အား လက်ထပ်ရန် ကတိပေးခဲ့ပြီးမှ လက်ထပ်မည့်နေ့တွင် ထွက်ပြေးလာခဲ့ခြင်းကို သူမသည် မည်သည့်အခါမျှ နောင်တရလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူမ၏အသည်းနှလုံးအား ပိုင်စိုးထားသောလူကို သူမသည် မမေ့နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

သူမသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုဖြည်းညင်းစွာ ချလိုက်ပြီး

“ရှောင်စုအိလန်ရယ်... ရှင် ဘယ်ဆီများ ရောက်နေပြီလဲ
ဟင်”

ဟု တီးတိုးညည်းညူလိုက်မိလေသည်။
ဤသို့ဆိုလျှင် ရှောင်စုအိလန်သည် မည်သည့်နေရာတွင်ရှိ
နေပါသနည်း။

ကမ္ဘာမြေတစ်လွှား မည်သည့်နေရာတွင် ရောက်ရှိနေပါစေ
သူမသည် သတိရနေမည်သာဖြစ်၏။

အကယ်၍ သူသည် ဤလောကကြီးထဲမှ အသက်ကြွ
လွင့်သွားသည့်တိုင် သူမက မေ့လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် သူမ၏ချစ်သူနှင့် ကွေကွင်း
ရသောအခါ သူမ၏အနီးတွင် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ယောက်ျား
များရှိနေစေကာမူ သူမ၏စိတ်သည် ပျော်ရွှင်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

သူမ၏ဘဝသည် သဲကန္တာရသဖွယ် ခြောက်သွေ့နေမည်
သာဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

“ဝုန်း...”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ ပြတင်းပေါက်တံခါးများ၊ အိမ်နံရံ
များသည် အပေါက်(၇)ပေါက် ဖြစ်သွား၏။

လွင့်စင်လာသော သစ်သားအပိုင်းအစများသည် သူမ၏
သစ်သားရေစည်အနီးသို့ ကျရောက်သွား၏။

သူမသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိပါ။
သူမသည် ပြုံးလိုက်ရင်း...

“အင်... ဂျီးတွန်းပေးချင်တဲ့လူတွေ လာပြန်ပြန်တူတယ်”
ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

လွန်ခဲ့သော(၂)နှစ်ခန့်ကလည်း သူမသည် ဤနေရာသို့
တစ်ကြိမ်ရောက်ခဲ့၏။

ထိုစဉ်ကလည်း သူမရေချိုးနေစဉ် ယခုကဲ့သို့ ကြုံတွေ့ဖူးခဲ့

၁၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ယခုလည်း သူမ ရေချိုးနေသည်ကို ချောင်းကြည့်ရန် လာ
ကြပြန်ပြီ ဖြစ်၏။

ယခင်တစ်ကြိမ်က လူ(၅)ယောက်ဖြစ်၏။ ယခုတစ်ကြိမ်၌
လူ(၇)ယောက်ဖြစ်၏။

သို့သော် ယခုတစ်ကြိမ် ရောက်ရှိလာသော လူ(၇)ယောက်
သည် မျက်စိမပါသောလူများ ဖြစ်၏။

တစ်နည်းဆိုရလျှင် မျက်မမြင်(၇)ယောက်ဖြစ်နေသည် မ
ဟုတ်ပါလား။

ပြိုင်စံပွဲကျေးရွာ (ပ) ❀ ၁၃

မျက်မမြင်(၇)ယောက်

မျက်မမြင်(၇)ယောက်...။

သူတို့သည် ကျိုးပဲ့သွားသော အပေါက်(၇)ယောက်မှ ဝင်
ရောက်လာသည်။

သူတို့သည် အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို တူညီစွာ ဝတ်ဆင်ထား

ဝဲအက်လက်တွင် အဖြူရောင်တောင်ငွေးများကိုကိုင်
ဆောင်ထား၏။

ယာဘက်လက်တွင် ယပ်တောင်များကိုင်ဆောင်ထားပြီး
သူ၏သစ်သားရေစည်အနီးသို့ တစ်လှမ်းချင်း ချဉ်းကပ်လာ၏။

ထို့နောက် သူတို့သည် သူမ၏သစ်သားရေစည်ကို ဝိုင်းရံ
လိုက်ကြ၏။

သူတို့၏မျက်စိများသည် သူငယ်အိမ်မရှိဘဲ ဟောက်ပက်
ဖြစ်နေပြီး သူတို့၏မျက်နှာကလည်း ဟန်အမူအရာ ကင်းမဲ့နေ၏။

သို့သော် သူတို့သည် သူမ၏ကို မြင်တွေ့နေရသကဲ့သို့
သူမ၏ သစ်သားရေစည်ကို ဝိုင်းရံထားပြီး သစ်သားရေစည်ထဲ၌
ရေစိမ်နေသော သူမကို ကြည့်နေ၏။

သူတို့သည် သူမကိုမြင်တွေ့နေသလော...။

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

သူမ၏ချိုလွင်သော ရယ်မောလဲ ပေါ်ထွက်လာ၏။

သူမသည် ယင်းကဲ့သို့ ရယ်မောလိုက်ပြီးမှ...

“အင်း... မျက်မမြင်တွေ့ကတောင် ကျွန်မ ရေချိုးတာကို
လာပြီး ကြည့်တယ်ဆိုတော့ ကျွန်မက သိပ်ပြီးလှနေလို့လားဟင်”

သူမက ယင်းကဲ့သို့ပြောလိုက်သော်လည်း မျက်မမြင်များ

ထဲမှ တုံ့ပြန်မှုမရှိပါ။

မျက်မမြင်များသည် အမြင်အာရုံ ရှိယွင်းနေရုံမျှမက ဆွံ့အ
နေသည့်ပမာ စကားတစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ မပြောပါ။

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ မျက်မမြင်တစ်ယောက်က
စတင်၍ စကားပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျား အကျီဝတ်ထားလား”

သူမသည် တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး...

“ရှင်ရေချိုးတဲ့အခါ အကျီဝတ်ပြီး ရေချိုးသလား”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားအကျီဝတ်လိုက်ပါ”

“ရှင်တို့က မျက်မမြင်တွေဘဲ... ကျွန်မအကျီဝတ်စရာလို
သေးလား”

“လိုတယ်”

သူမသည် ဦးခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“အင်း... ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်... အင်မတန်မှ သနားစ
ရာ ကောင်းလှပါလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မလိုလှပတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရေချိုးနေတာ

၁၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ရှင်တို့မမြင်ရလို့ပေါ့”

“သနားဖို့မလိုပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျုပ်တို့က မျက်စိမမြင်ပေမယ့် ကိုင်တယ်လို့ရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားမေ့နေပြီထင်တယ်”

သူမသည် ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

မျက်မမြင်တစ်ယောက်သည် သူ၏စကားကို ဆက်၍ပြောလိုက်၏။

“ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကိုအကျီဝတ်ပါလို့ ပြောတာပေါ့”

သူမသည် မျက်မမြင်များကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရှင်တို့က ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

မျက်မမြင်တစ်ယောက်က အေးစက်သောလေသံဖြင့်...

“ကျုပ်တို့နောက် လိုက်ခဲ့ပါ”

“ဘာရှင်”

သူမ၏မျက်စိမှစွန်းသည့် နဖူးပေါ်သို့ မြင့်တက်သွား၏။

မျက်မမြင်က...

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ပ) ❀ ၁၇

“ကျုပ်တို့နောက် လိုက်ခဲ့ပါ”

ဟု ထပ်၍ပြော၏။

“ရှင် မျက်စိမြင်တဲ့လူက မျက်စိမမြင်တဲ့လူရဲ့နောက်ကို

ဆိုက်ခဲ့ရမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“လူကြားလို့မကောင်းပါဘူးရှင်”

“လူကြားလို့ကောင်းတာ မကောင်းတာ ကျုပ်တို့အလုပ်မ

ဆိုင်ပါဘူး... ကျုပ်တို့အလုပ်က ကျုပ်တို့နောက်ကို ခင်ဗျားလိုက်ခဲ့ဖို့

“ဒါဖြင့် ရှင်တို့ဘယ်သွားသွား ကျွန်မလိုက်ရမယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“တကယ်လို့ ရှင်တို့အိမ်သာကျင်းထဲ ကျသွားရင်ကော”

“ခင်ဗျားလည်း လိုက်ခဲ့ရမှာပဲ”

သူမသည် နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“မလိုက်ပါစေနဲ့ရှင်... ကျွန်မက သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်နေတတ်လို့

“ဒါ... ရယ်စရာမဟုတ်ဘူး”

သူလည်း ခို၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော့်မှာ ရယ်ချင်နေလို့ပါ”

“ခင်ဗျားက ရယ်ချင်နေတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ရယ်ချင်နေတာလဲ”

“ရှင်တို့က ရယ်စရာကောင်းနေလို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မက ရှင်တို့နောက်ကိုလိုက်မယ်လို့ ထင်နေလို့လား”

“ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့စကားကိုနားမထောင်ဘူးပေါ့”

“အင်း... ရှင်တို့က မျက်စိကန်းပေမယ့် နားတော့ ပင်းမယ်

မထင်ဘူး”

“ကျုပ်တို့ နားအလွန်ကောင်းတယ်”

“ဒါဆို ဖုံးစုလျှံတစ်ယောက် ရေချိုးတဲ့အခါ လက်နက်ပုန်းပါ

တယ်ဆိုတာ ကြားဖူးမှာပေါ့”

“ကြားဖူးသားပဲ”

“ဒါဖြင့် ရှင်တို့နည်းနည်းကလေးမှ မကြောက်ဘူးလား”

“ကျုပ်တို့က ဘာကိုကြောက်ရမှာလဲ”

“ရှင်တို့က မျက်မမြင်တွေမို့ မျက်လုံးကို ဖောက်စရာမလို

ဘဲ ရှင်တို့ရဲ့ အသက်ကို ဖောက်ထုတ်နိုင်တယ်ဆိုတာ မတွေးမိ

ဘူးလား”

“တွေးမိပါတယ်”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့မကြောက်တာလဲ”

“ကျုပ်တို့က သေရမှာကိုမကြောက်လို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မျက်မမြင်များ၏မျက်နှာပေါ်၌ ထူးခြားသော အမူအရာ

သည် ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ပြီးမှ မျက်မမြင်တစ်ယောက်က အေးစက်သောလေသံ

ဖြင့်

“ကျုပ်တို့က တစ်ကြိမ်သေခဲ့ပြီးလို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

သေပြီးသောလူသည် စကားပြောနိုင်သလော။ သေပြီးသော

၂၀ ❀ နန္ဒကျော်သူ

လူသည် လမ်းလျှောက်နိုင်သလော။

ယခုမျက်မမြင်များသည် တစ်ကြိမ်သေခဲ့ပြီးပြီဟု ပြော၏။

သေဆုံးပြီးသော လူတစ်ယောက်သည် ပြန်လည်၍ အသက်ရှင်သန်နိုင်သောကိစ္စမှာ ဤလောကပေါ်တွင် မဖြစ်နိုင်သောကိစ္စတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလား။

ဤသို့ဆိုလျှင် သူတို့သည် လူသားများ ဖြစ်နိုင်ပါဦးမည်လော။

ဖုံးစုလျှံသည် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

သူမသည် မျက်မမြင်များကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမသည် ဤလောကပေါ်၌ သရဲတစ္ဆေရှိသည်ကို ယုံကြည်သူမဟုတ်ပါ။

သို့သော် ယခု သူမ ရေချိုးနေသော သစ်သားရေစည်ကို ဝိုင်းရံထားသော မျက်မမြင်များသည် တစ်ကြိမ်သေခဲ့ပြီးသောလူများ ဖြစ်နေ၏။

သူမသည် မျက်မမြင်များ၏ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါမည်လော....။

သူမသည် နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်အသာကိုက်လိုက်ပြီး

နောက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုချလိုက်၏။

ပြီးမှ....

“ရှင်တို့ကို တစ်ခုတော့ သတိပေးပါရစေ... နောက်မှ ကျွန်မတို့ အပြစ်မတင်ပါနဲ့”

“ဘာများလဲ”

“ဒီလိုပါ... ကျွန်မရေချိုးနေတာကို လာကြည့်တဲ့လူမှန်သမျှ ကျွန်မက မျက်လုံးကိုဖောက်ပစ်တတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ရှင်တို့မှာ ဖောက်ပစ်စရာမျက်လုံးမရှိတော့...”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

ဖုံးစုလျှံက မဲပြုံးတစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ရှင်တို့ကို နောက်တစ်ကြိမ်သေအောင် လုပ်ပေးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူမ၏လက်က လေထဲ၌ဝေ့ယမ်းသွား၏။

သူမ၏ပျော့ပျောင်းသောလက်က လေထဲ၌ဝေ့ယမ်းသွားသည်နှင့် စိမ်းဖန့်ဖန့် အလင်းတန်းကလေးများသည် မျက်မမြင်များထံသို့ ပစ်လွှင့်သွား၏။

၂၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ

သူမသည် လူသတ်ရန် နှစ်မြို့ခြင်းမရှိပါ။ မလွဲမရှောင်သာ
ပြုလုပ်တတ်၏။

စိမ်းဖန့်ဖန့်အလင်းတန်းများသည် လက်နက်ပုန်းအပ်က
လေးများဖြစ်၏။

အပ်ကလေးများသည် မျက်မမြင်(၇)ယောက်၏လည်မျို
သို့ ရောက်ရှိသွား၏။

ထိုစဉ် မျက်မမြင်(၇)ယောက်သည် ယာဘက်လက်၌ ကိုင်
ထားသောယပ်တောင်ကို ဖြန့်လိုက်၏။

“ခွင်... ခွင်... ခွင်”

အပ်ကလေးများသည် ယပ်တောင်နှင့်ထိမိပြီး ကြမ်းပေါ်သို့
ကျသွား၏။

ဖုံးစုံလျှံသည် မျက်မမြင်(၇)ယောက်၏လက်ထဲမှ ယပ်
တောင်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုယပ်တောင်များပေါ်၌ စာလုံး
တစ်လုံးစီ ရေးထားသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ယပ်တောင်(၇)လက်ပေါ်၌ စာလုံး(၇)လုံးရှိ၏။

ထိုစာလုံး(၇)လုံးကို စုစည်းလိုက်သောအခါ...

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (၁) ❀ ၂၃

“ရှောင်... စု... အိ... လန်... ကို... သတ်... ပစ်”

ဟူ၍ ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလား။

ဖုံးစုံလျှံသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အင်... ရှောင်စုအိလန်ကို သတ်ချင်တဲ့လူတွေ များလှ
ဧည့်လား”

ဟု ညည်းညူလိုက်၏။

“သူက သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် လုပ်ခဲ့တာကို”

“ဒါဆို သူ့နဲ့ရှင်တို့နဲ့ ရန်ငြိုးရှိတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ရှင်တို့မျက်လုံးကန်းရတာ သူ့ကြောင့်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုသွားမရှာဘဲ ကျွန်မဆီလာရတာ”

သိ”

“စကားမများနဲ့... အကျီဝတ်ပါ”

၂၄ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ဖုံးစုလျှံက ရယ်မောလိုက်၏။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ရှင်တို့ကို ရယ်တယ်... ရှင်တို့ခေါ်တိုင်း ကျွန်မကလိုက်
ဝယ်လို့ ထင်နေသလား”

ထိုစဉ် အခန်း၏အပြင်ဘက်မှ ‘ဒေါက်....’ ဟူသောအသံ
ပေါ်ထွက်လာ၏။

မျက်မမြင်များသည် ထိုအသံကိုကြားသည်နှင့် မျက်မှောင်
ကုတ်သွားပြီး လက်ထဲမှတောင်ဝှေးများကို ရှေ့သို့ဆန့်ထုတ်ကာ ဖုံး
စုလျှံရေချိုးနေသော သစ်သားရေစည်ကို တောင်ဝှေးများဖြင့် ထိုး
ထောင်၍ မ၊တင်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူတို့သည် သစ်သားရေစည်ကိုထမ်းကာ အ
ခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေတော့၏။

အခန်းအပြင်ဘက်၌ လူတစ်ယောက်ရပ်နေသည်။ ‘ခြေ
ထောက်တစ်ဖက်မရှိသောလူ ဖြစ်ပါသည်။’

မျှင်စံမဲ့ကျေးရွာ (၁) ❀ ၂၅

သူသည် ချိုင်းထောက်ကို မြေပေါ်သို့ တစ်ချက်ဆောင်
လိုက်၏။

“ဒေါက်....”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ မီးပွားကလေးပင် ပေါ်ထွက်လာ

သူသည် ဖုံးစုလျှံကို သစ်သားရေစည်နှင့်အတူ ထမ်း၍
ထွက်လာသော မျက်မမြင်များကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး သူ၏နွေ
ထိပ်ကိုနောက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွား၏။

ခြေတစ်ဖက်ပြတ်နေသောလူက ချိုင်းထောက်ဖြင့် ရှေ့မှ
သွားနေ၏။

မျက်မမြင်(၇)ယောက်သည် ခြေတစ်ဖက်ပြတ်နေသော
အင်္ကျီတစ်အုံနောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာ၏။

ဖုံးစုလျှံသည် ခြေတစ်ဖက်ပြတ်နေသော လူ၏မျက်နှာကို
မြင်ရပါ။

တောလမ်းကလေးသည် ကွေ့ကောက်၍နေ၏။

ယင်းတောလမ်းပေါ်တွင် အကျိုးက ရှေ့မှဦးဆောင်၍သွား

အကန်းက နောက်မှထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါနေ၏။

၂၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

မျက်မမြင်(၇)ယောက်သည် သစ်သားရေစည်ကိုတမ်းတာ
၏။ သစ်သားရေစည်ထဲ၌ ဖုံးစုလျှံရှိ၏။

အေးစိမ့်သောလက တဟူးဟူး တိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။ ဖုံး
လျှံသည် သစ်သားရေစည်ထဲ၌ ရေစိမ့်လျက်ရှိ၏။

ပဲတ်ဝန်းကျင်၌ တဟူးဟူးဖြင့် တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော
အေးစိမ့်သည့်လေကြောင့် သစ်သားရေစည်ထဲမှရေသည် တဖြည်း
ဖြည်းနှင့် အေးစိမ့်၍လာ၏။

ဖုံးစုလျှံသည် မျက်မမြင်များပြောလကဲ့သို့ အကျီဝတ်မလာ
မိခြင်းကို နောင်တရလာ၏။

သူမသည် ရေစည်ထဲ၌ ရေစိမ့်၍နေရ၏။ ရေစည်ထဲ
ထ၍လည်း မဖြစ်တော့ပါ။

သူမသည် ရှေ့မှသွားနေသောခြေကျိုးကို တစ်ချက်လှမ်း
ကြည့်လိုက်ပြီ...

“ဒီမှာရှင့်... ခြေတစ်ဖက်မရှိတဲ့လူကြီး... ဘယ်အထိသွား
မှာလဲ”

ဟု လမ်း၍မေးလိုက်၏။

ခြေတစ်ဖက်ပြတ်နေသော ခြေကျိုးက ဖုံးစုလျှံကို လှည့်၍

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ပ) ❀ ၂၇

ကြည့်ပါ။ သူသည် ရှေ့သို့သွားမြဲသွားနေ၏။

ဖုံးစုလျှံက မျက်နှာတစ်ချက်ရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး...

“ကျွတ်... ကျွတ်... သနားစရာပဲ... ခြေကျိုးတဲ့အပြင် နား
လည်းပင်းနေတာကို”

ဟု ခြေတစ်ဖက်ပြတ်ကြားအောင် ပြောလိုက်လေတော့
သည်မဟုတ်ပါလား။

ကျောက်ဖြူပန်း

ကျွေးကောက်နေသော တောလမ်းကလေးသည် တူဖြည်း
ဖြည်းနှင့် တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်သို့ ဦးတည်သွား၏။

ဝဲယာတစ်ဘက်တစ်ချက်ဝန်းကျင်၌ ကံ့ကော်ပန်းပင်များ
အစီအရံပေါက်နေ၏။

ဖုံးစုလျှံသည် ထိုခြေကျိုးကို လှမ်းမေးနှုတ်လည်း အ
ကြောင်းမထူးသဖြင့် ဆက်၍မမေးတော့ပါ။

သူမသည် သစ်သားရေစည်ထဲ၌ ရေကိုစိမ်ပြေနပြေချိုးရင်း
သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို အော်ဟစ်သီဆိုနေ၏။

“ကံ့ကော်ပန်းဟာ နီသလား... ဝါသလား... ချစ်စရာ ကံ့

ကော်ပန်း”

တောလမ်းကလေးသည် တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်လာသကဲ့
သို့ ကံ့ကော်ပင်များကြားမှ ဖြတ်သန်းသွား၏။

“ဖုံးစုလျှံ၏သီချင်းသံသည် တောတောင်တစ်ခုလုံးသို့ ပျံ့နှံ့
သွား၏။

ထိုစဉ် ကံ့ကော်ပန်းပင်များကြားမှ အသံတစ်သံပေါ်ထွက်
လာ၏။ ချိုလွင်သောအသံဖြစ်၏။

“မမဖုံးစုလျှံကတော့ စံပဲဟေ့... ရေချိုးတာတောင် ထမ်း
သေ့ ပိုးမယ့်လူတွေနဲ့ပါလား... သီချင်းအဆိုကလည်း အဆိုကောင်း
ပဲ”

ယင်းစကားသံနှင့်အတူ ကံ့ကော်ပန်းများကြားမှ မိန်းက
လေးတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

သူမသည် အနီရောင်အင်္ကျီ အစိမ်းရောင်ပိုးဘောင်းဘီကို
ဆတ်ဆင်ထား၏။

သူမ၏ နက်မှောင်သန်စွမ်းသော ဆံကေသာများကို ကျစ်
ဆံမြီးနှစ်ခု ကျစ်ထား၏။

သူမ၏အသက်သည် အလွန်ဆုံးရှိပါက(၁၇)နှစ် (၁၈)နှစ်

၃၀ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ထက်မပိုဟု ဖုံးစုလျှံက ခန့်မှန်းလိုက်မိ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်....

“လှလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးပါလား”

ဟု လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

မိန်းကလေးသည် ဖုံးစုလျှံကိုပြုံးပြရင်း....

“ဟင်... ဟင်... မမဖုံးစုလျှံလောက်တော့ ဘယ်လှပါ့မလဲ

ရှင်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဖုံးစုလျှံသည် မိန်းကလေးကိုစိုက်ကြည့်ရင်း....

“ညီမကိုကြည့်ရတာ ဒုက္ခိတတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်

ဘူး ထင်တယ်”

မိန်းကလေးသည် သွားတက်ကလေးများ ပေါ်လာသည်

အထိ ရယ်မောလိုက်ပြီး....

“ကျွန်မက ဒုက္ခိတတစ်ယောက်နဲ့များ တူနေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး... ဒါပေမယ့် ဒီနေ့မနက် မမတွေ့တဲ့လူတိုင်း

ဟာ ဒုက္ခိတတွေဖြစ်နေလို့ပါ”

မိန်းကလေးက ချိုလွင်စွာရယ်မောလိုက်ပြီး....

“ကျွန်မနာမည်က စင်းစင်းပါ.. ဒုက္ခိတတွေနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် သူမသည် လက်ထဲမှ အဝတ်အစားထုပ်ကို

ထုတ်ပြရင်း....

“မမအတွက် အဝတ်လာပို့တာပါ”

ကံ့ကော်ပင်များကြားမှ မိန်းကလေးထွက်လာသောအချိန်

မှ ဦးဆောင်သွားနေသော ခြေကျိုးက ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်

ထို့ကြောင့် အကျိုး၏နောက်မှ လိုက်ပါလာသော အကန်း

လည်း ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်၏။

ဖုံးစုလျှံသည် စင်းစင်းကိုပြုံးပြလိုက်ရင်း....

“ဒါဆို ယူခဲလေ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သို့သော် စင်းစင်းသည် ဖုံးစုလျှံထံသို့ အဝတ်ထုပ်ကိုလာမပို့

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ချိုင်းထောက်တစ်ခုက သူမ၏

ကန့်လန့်ဖြတ်က ဟန့်တားလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်၏။

စင်းစင်သည် ဖုံးစုလျှံကိုလှမ်းကြည့်ကာ ပြုံး၍ ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြလိုက်၏။

ဖုံးစုလျှံက မျက်မှောင်ကြွတ်သွားပြီး...

“ဟေ့... ဒီမှာကိုခြေကျိုး... သူများက စေတနာနဲ့အဝတ်လာပို့တာ... ရှင်က ဘာဖြစ်လို့တာရတာလဲ”

ကိုခြေကျိုးသည် ဘာမျှပြန်မပြောပါ။ သူသည် စင်းစင်းကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

ဖုံးစုလျှံသည် နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး...

“အင်း... အစကတော့ ခြေတစ်ဖက်ပြတ်ပြီး နားပင်းနေတယ်လို့ထင်တာ... အခုတော့ အလည်း အနေပါလား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သို့သော် ကိုခြေကျိုးသည် နားမပင်းပါ။ ဆွဲအခြင်းလည်းမရှိကြောင်း ဖုံးစုလျှံက သိလိုက်ရ၏။

ကိုခြေကျိုးသည် ဖုံးစုလျှံ၏စကားကို ခွန်းတုံ့ပြန်ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ စင်းစင်းကို မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

“မင်းက ဘယ်ကလဲ”

စင်းစင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မက စင်းစင်းပါ”

“ကျုပ်က မင်းနာမည်ကိုမေးတာ မဟုတ်ဘူး... မင်း ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ကျုပ် မသိချင်ဘူး... မင်း ဘယ်ကလဲဆိုတာပဲ သိချင်တယ်”

စင်းစင်းကပြုံးကာ...

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ အိမ်ကပါ”

ကိုခြေကျိုးသည် စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့်...

“တောက်... ဘယ်အိမ်ကလဲ”

စင်းစင်းက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ရှင်လာလည်မလို့လာ... ဒုက္ခိတတွေဆိုရင် အိမ်ကနှစ်ဆက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟေ့... စကားမရှည်နဲ့... မင်း ဘယ်အိမ်ကလဲ”

စင်းစင်းက ပြုံးကာ...

“ကျောက်ဖြူပန်းဂေဟာကပါ”

“ဘာ... ကျောက်ဖြူပန်း”

ကိုခြေကျိုး၏မျက်နှာသည် ဖုံးကွယ်မရအောင် မျက်စိများစာသွက်သွား၏။

၃၄ ❀ နန္ဒကျော်သူ

မျက်မမြင်(၇)ယောက်၏ မျက်နှာ(၇)မျက်နှာလည်း မျက်စိ
မျက်နှာပျက်သွား၏။

ကိုခြေကျိုးက စင်းစင်းကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“မင်းရဲ့အဝတ်အစားတွေ ပြန်ယူသွား”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ... မမဖုံးစုလှုံအတွက် ယူလာတာ”

“သူက မလိုချင်တော့ဘူးတဲ့... မင်းရဲ့ပစ္စည်းကို မင်းပဲပြန်
ယူသွားတော့”

ဖုံးစုလှုံ၏မျက်ခုံးမွေးသည် နဖူးပေါ်သို့တက်သွားပြီး...

“ဟေ့... ဟေ့... ကိုခြေကျိုး... အဝတ်အစားတွေကို မယူ
တော့ဘူးလို့ ကျွန်မ မပြောရပါလား”

ကိုခြေကျိုးက ဖုံးစုလှုံကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ....

“မင်း ဒီအဝတ်အစားတွေကို ယူမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျောက်ဖြူပန်းဂေဟာက ပစ္စည်းမှန်သမျှ အဆိပ်ပါလို့
ပေါ့”

“ဒီအဝတ်မှာလည်း အဆိပ်ပါမယ်ပေါ့ဟုတ်လား”

“အင်း....”

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ပ) ❀ ၃၅

“အဆိပ်ပါသည်ဖြစ်စေ မပါသည်ဖြစ်စေ ကျွန်မကတော့
တော်ရမှာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လောလောဆယ် အအေးမိပြီး မသေချင်သေးလို့လား”

စင်းစင်းသည် ဖုံးစုလှုံ၏စကားကို သဘောကျသည့်အ
ထူး တစ်ခဏ ရယ်မောလိုက်ပြီး....

“ဟုတ်တယ်... တော်တော်ကြာ မမဖုံးစုလှုံ အအေးမိနေ
လိမ့်မယ်”

ဟုပြောရင်း အဝတ်အစားများကို ဖုံးစုလှုံထံသို့ပေးရန် ရှေ့
သို့တိုးလိုက်၏။

သူမက ရှေ့သို့တိုးရန် ခြေလှမ်းလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်
တည်း ကိုခြေကျိုး၏ချိုင်းထောက်သည် သူမ၏လည်မျိုသို့ တစ်ရှိန်
သို့ ဝင်ရောက်လာလေတော့၏။

ကိုခြေကျိုး၏ လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်မှုသည် အလွန်
ဆူညံခြင်း အင်မတန်မှ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်၏။

သို့သော် စင်းစင်းသည် ငါးတစ်ကောင်ပမာ သူမ၏နှော
ထိတ်ကို ညွှတ်တိမ်းလိုက်ပြီး ချိုင်းထောက်၏အောက်မှ လျှို၍

၁၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ရှောင်ထွက်လိုက်၏။

ယင်းအဖြစ်အပျက်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသော ဖုံးစုလှုံ၏
မျက်လုံးများသည် ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွား၏။

ဤမျှနုနယ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ယခုကဲ့
သို့ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်လိမ့်မည်ဟု သူမ မမျှော်လင့်ခဲ့ပေ။

ကိုခြေကျိုးကလည်း မခေပါ။

သူ၏ချိုင်းထောက်သည် စင်းစင်းအားလွဲချော်သွားသည်ကို
တွေ့လိုက်သည်နှင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်အား နောက်သို့ပြန်မလှည့်ဘဲ
လက်နှစ်ဖက်အား ပြန်၍ရုတ်လိုက်လေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ လက်ကိုပြန်ရုတ်လိုက်သည်နှင့် သူ၏ချိုင်း
ထောက်သည် နောက်သို့ထွက်လာကာ စင်းစင်း၏နောက်စေ့သို့
တစ်ဟုန်ထိုး ဝင်ရောက်လာ၏။

စင်းစင်းသည် ဦးခေါင်းကို ငဲ့စောင်းပေးလိုက်၏။ ချိုင်း
ထောက်သည် သူမ၏နားရွက်အနီးမှ ဖြတ်၍ ထွက်သွား၏။

စင်းစင်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဟေ့... ရှင်ကစပြီးတိုက်တာနော်... ပြီးမှ ကျွန်မကို အပြစ်
မပြောနဲ့”

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ပ) ❀ ၃၇

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကိုခြေကျိုးသည် စင်းစင်း၏စကားကို တုံ့ပြန်လိုက်၏။
သူသည် စကားဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူ၏ ချိုင်း
ထောက်ဖြင့်ပတ်၍ ရိုက်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

စင်းစင်းသည် ကိုခြေကျိုး၏ချိုင်းထောက်ကို အသာရောင်
ဆိမ်းလိုက်ပြီး ကိုခြေကျိုးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်၏။

ယင်းသို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်နှင့် သူမ၏လက်ထဲ
တွင် စိမ်းဖန့်ဖန့်အရောင်တောက်နေသော ဓားတစ်လက်ပါလာ၏။
သူမသည် ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ရှင်တော့ ကံဆိုးတာပဲ”

ဟုပြောလိုက်ပြီး ကိုခြေကျိုးကိုစားဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

“ဝိုး...”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ စိမ်းဖန့်ဖန့်အရောင်တစ်မျက် လက်
သွား၏။

“အား...”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ ကိုခြေကျိုးသည် နောက်သို့ခြေ
လေးငါးလှမ်းခန့် ဆုတ်သွား၏။

၁၈ ❀ နန္ဒာရီသူ

သူသည် စင်းစင်းကို အံ့သြထိတ်လန့်စွာ ကြည့်နေမိ၏။

ဤမိန်းကလေးသည် ဤမျှသိုင်းပညာ အဆင့်မြင့်လိမ့်မည်

ဟု တို့ခြေကျိုးက ထင်မှတ်ထားခဲ့ပါ။

ထို့ကြောင့် သူသည် စင်းစင်းကိုမယုံကြည်နိုင်လောက်
အောင် အံ့သြသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေမိ၏။

သို့သော် သူသည် မယုံကြည်၍ မရတော့ပါ။ အကြောင်းမှာ
သူ၏မျိုင်းထောက်သည် အစိတ်စိတ်အပိုင်း ပိုင်းဖြစ်သွားပြီ မဟုတ်
ပါလား။

သူ၏ပန်းပေါ်တွင်လည်း တစ်ထွာစန့် ဓားဒဏ်ရာတစ်မျက်
ရရှိခဲ့၏။

ဖုံးစုလျှံသည် ထိုအဖြစ်အပျက်ကိုမယုံကြည်နိုင်စွာ ငေး
ကြည့်နေမိ၏။

စင်းစင်းသည် ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ကဲ... ကျွန်မ မပြောဘူးလား... ရှင် ကံဆိုးပါတယ်လို့”

ကိုခြေကျိုးသည် အံ့ကိုတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး လက်နှစ်

ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်၏။

“မင်း... မင်း... သေပေတော့”

ပြိုင်စံပွဲကျေးရွာ (၁) ❀ ၃၉

ဟု အော်ဟစ်လိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကိုဝှေ့ယမ်းကာ စင်း

တစ်ဟုန်ထိုး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

စင်းစင်း၏မျက်နှာပေါ်၌ အပြုံးတစ်ချက်ပေါ်လာ၏။ ရက်

သောအပြုံး ဖြစ်၏။

သူမသည် ဓားကိုစက်ဝိုင်းပုံတစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး

တို့ခြေကျိုး၏ရင်ဝကို ထိုးစိုက်လိုက်လေတော့၏။

ထိုစဉ် ရုတ်တရက်...

“ရွမ်း...”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ ကျာပွတ်တစ်ချောင်းသည် မြွေတစ်
ကောင်ပမာ လေထဲ၌လူးလွန်ပြီး စင်းစင်း၏ ဓားကိုင်ထားသောလက်
ကို လာရောက်ရစ်ပတ်၏။

ထို့နောက် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲသို့မြှောက်တက်
သွားပြီး မြေပေါ်သို့ဒလိမ့်ကောက်ကွေး လိမ့်ကျလာ၏။

သူမသည် မြေပေါ်သို့ ဓားတခြားလူတခြား လွင့်စင်ကျလာ
ခြင်းဖြစ်၏။

ဖုံးစုလျှံ၏မျက်ခုံးက နဖူးပေါ်သို့ ကျရောက်သွား၏။

သူမ၏မျက်လုံးက ဝိုင်းစက်ပြုံးကျယ်သွား၏။ သူမသည်

၄၀ နန္ဒကျော်သူ

ကျာပွတ်ပညာကို ကောင်းစွာနားလည်၏။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း
ကျာပွတ်ကိုကျွမ်းကျင်၏။

သို့သော် စင်းစင်းအား ကျာပွတ်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သောလူ၏
ကျာပွတ်ပညာကိုတော့ မိမည်မထင်ပါ။

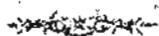
ဤသို့ဆိုလျှင် ကျာပွတ်ပညာရှင်သည် မည်သူနည်း။

ဖုံးစုလျှံသည် ကျာပွတ်ပညာရှင်ကိုလှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။

ယင်းသို့ကြည့်လိုက်မိသည်နှင့် သူမ၏မျက်လုံးသည် ပို၍

ပြူးကျယ်သွား၏။

ကျာပွတ်ပညာသည် ထူးဆန်း၏။ ကျာပွတ်ပညာရှင်သည်
ပို၍ထူးဆန်းနေသည်မဟုတ်ပါလား။

လှပေါ်ကလူ

ထိုလူသည် ကံကော်ပင်များကြားမှ ထွက်လာ၏။

သို့သော် သူသည်လမ်းလျှောက်၍ မလာပါ။

ကိုယ်ဖော်ပညာကိုအသုံးပြု၍ ခုန်ပျံကျော်လွှား၍လည်း

လာပါ။ မြင်းစီး၍ လာခြင်းလည်းမဟုတ်ပါ။

သူသည် လူစီး၍လာခြင်းဖြစ်၏။

သူသည် လူတစ်ယောက်၏ဂုတ်ပေါ်တွင် ခုစီး၍လာခြင်း

ဖြစ်၏။

အလွန်သန်မာထွားကျိုင်းသော လူ၏လည်ဂုတ်ပေါ်တွင်

အေးဆေးစွာထိုင်လျက် လိုက်ပါလာခြင်းဖြစ်၏။

၄၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ

လည်ဝတ်ပေါ်တွင်ထိုင်လျက် လိုက်ပါလာသောလူ၏ အဝတ်အစားများမှာ ထူးဆန်း၏။

အဝတ်အစားပေါ်တွင် ငှက်မျိုးစုံ၏ရုပ်ပုံများ ထိုးထား၏။

သူ၏ဝဲဘက်အင်္ကျီလက်သည် တွဲလျောင်းကျနေ၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏ဝဲဘက်လက်သည် ပခုံးမှတိတိရီရီ ပြတ်နေကြောင်းသိနိုင်၏။

ထို့အပြင် ခြေတစ်ဖက်ကလည်း ပြတ်နေ၏။

သူ၏ညာဘက်လက်တွင် ကျာပွတ်တစ်ချောင်းကိုင်ထား၏။

စင်းစင်းသည် မြေပေါ်မှ လူးလိုမိထလိုက်၏။ သူမ၏ ညာဘက်လက်ကောက်ဝတ်သည် ကျာပွတ်ဒဏ်ကြောင့် ယောင်ကိုင်းလာ၏။

သူမသည် လူပေါ်က လူကိုစေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“သူက စပြီး တိုက်ခိုက်တာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လူပေါ်ကလူသည် ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ကျုပ် သိတယ်”

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ပ) ❀ ၄၃

စင်းစင်းက မြေပေါ်တွင်ကျနေသော အဝတ်အစားထုပ်ကို

အန်ပြကာ...

“ကျောက်ဖြူပန်းက အင်္ကျီပိုနိုင်းလိုက်တာ”

လူပေါ်ကလူသည် ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ကျုပ် သိတယ်”

စင်းစင်းသည် နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုကလိက်ပြီး...

“ဒါဆို... ကျွန်မ သွားလိုရပြီလား”

လူပေါ်ကလူသည် ဦးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

စင်းစင်းသည် နောက်သို့ချာခနဲလှည့်ကာ ကုံကော်ပင်များ

ကြားသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွား၏။

လူပေါ်ကလူသည် အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“အင်း... မင်းရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဖြတ်ပစ်ရမှာ နှမြောစရာ

ဝဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဖုံးစုလျှံက လူပေါ်မှလူကို မျက်လုံးပြူး၍ကြည့်ရင်း...

“ရှင့် ကျာပွတ်မှာ အဆိပ်ရှိလား”

“အင်း...”

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

“လူပေါ်ကလူ”

“ဘာရှင်... လူပေါ်ကလူ ဟုတ်လား”

“ဟဲ့... ဟဲ့... သူငယ်မလည်း မျက်မမြင်တွေနဲ့ပေါင်းလို့

ကန်းသွားပြီဗျာဗျာ”

“ဟဲ့... ရှိဦး...”

“ဟဲ့... ဟဲ့... သူငယ်မ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ... ကျုပ်ကိုမှလူ
ပေါ်ကလူလို့မခေါ်ရင် ဘယ်သူ့ကိုခေါ်မလဲ”

ဖုံးစုလျှံက လူပေါ်ကလူကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အင်း... ရှင်ရဲ့နာမည်နဲ့ ရှင်ရဲ့လုပ်ရပ်က ဟပ်နေတာပဲ”

လူပေါ်ကလူသည် ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ဟဲ့... ဟဲ့... မင်းလည်း လူပေါ်ကလူပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဖုံးစုလျှံက မျက်ခုံးပင့်ကာ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းကို မျက်မမြင်တွေက ထမ်းထားလို့”

ထိုစဉ် ဖုံးစုလျှံ၏မြင်ကွင်းသည် နိမ့်၍ဆင်းသွား၏။

မျက်မမြင်များက ဖုံးစုလျှံရေစိမ်းနေသော သစ်သားရေစည်
ထိထမ်းထားရာမှ မြေပေါ်သို့ ချလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်၏။

ဖုံးစုလျှံသည် လူပေါ်ကလူကို မော့ကြည့်ပြီး...

“အခု... ကျွန်မက လူပေါ်လူ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လူပေါ်ကလူသည် ရယ်မောကာ...

“အဝတ်မရှိတဲ့လူ ဖြစ်နေသေးတယ်”

ဖုံးစုလျှံသည် ဘာမျှပြန်မပြောတော့ပါ။

သူမသည် မျက်မမြင်တစ်ယောက်ထံမှ တောင်ဝှေးကိုလှမ်း

ချလိုက်ပြီး မြေပေါ်မှကျနေသော အဝတ်အစားထုပ်ကို တောင်ဝှေး
ခြေ ကော်ယူလိုက်၏။

ထို့နောက် အဝတ်အစားများကို လျှင်မြန်စွာ ဝတ်လိုက်ပြီး

သစ်သားရေစည်ထဲမှ ထွက်လိုက်၏။

ပြီးမှ သူမသည် လူပေါ်ကလူထံသို့ လျှောက်လာရင်း...

“ကျွန်မ အဝတ်ရှိတဲ့လူ ဖြစ်သွားပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လူပေါ်ကလူသည် ဦးခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

၁၆ နန္ဒကျော်သူ

“ကျွန်ုပ် နောက်လိုက်ခွဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဖုံးစုလျှံက ရယ်မောကာ...

“ဘာလဲ... ရှင်က ကျွန်မကို ယူမလို့လာ... ဟင်း... ဟင်း

စဉ်းစားနော်... ကျွန်မက အတွားကြီးဖြစ်နေပြီ”

“မင်းလိုလှပတဲ့မိန်းမဟာ အသက်ဘယ်လောက်ကြီးကြီး
ယောက်ျားတွေကို ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ ညို့ဓာတ်အပြည့်ရှိပါသေးတယ်”

ဖုံးစုလျှံသည် အင်္ကျီပေါ်မှ နောက်ဆုံးကျန်ရှိသည့် ကြယ်
သီးကိုတပ်လိုက်ပြီး....

“ရှင်က ကျွန်မကို ယူချင်တယ်ဆိုတဲ့အတွက် ကျွန်မက ဝမ်း
သာလို့ မဆုံးပါဘူး”

သူမသည် ယင်းသို့ပြောလိုက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း
လူသန်ကြီး၏ဝမ်းဗိုက်ကို ခြေထောက်ဖြင့် ကျုံး၍ကန်ထည့်လိုက်၏။

လူသန်ကြီး၏လည်ဂုတ်ပေါ်၌ လူပေါ်ကလူ ထိုင်နေစဉ်
လူသန်ကြီးကို ကန်ထည့်လိုက်သည်နှင့် လူသန်ကြီး၏

လည်ဂုတ်ဆီကို ခွစီးထားသည်လူသည် အောက်သို့လိမ့်ကျလာခဲ့
ဖြစ်၏။

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ပ) ၄၇

သူမသည် ယင်းသို့တွေးလိုက်ပြီး လူသန်ကြီး၏ဝမ်းဗိုက်ကို
ခြေထောက်ဖြင့် ကန်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သူမ၏ခြေထောက်နှင့် လူသန်ကြီး၏ဝမ်းဗိုက် ထိတွေ့သံ
ခန်းခနဲ ပေါ်ထွက်လာ၏။

သူမ၏ခြေထောက်ကန်ချက်ကြောင့် ဝံပုလွေ(၃)ကောင်
သေဆုံး၏။

ဝံပုလွေ(၃)ကောင်ကို သေအောင်ကန်ခဲ့ဖူးသော သူမ၏ခြေ
ထောက်က လူသန်ကြီး၏ဝမ်းဗိုက်ကို ဘည့်တည့်မတ်မတ် ထိမှန်

သို့သော် လူသန်ကြီးသည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ပါ။ လူသန်
ကြီး၏လည်ဂုတ်ပေါ်တွင် ခွထိုင်နေသောလူပေါ်က လူလည်း မြေ

သို့သို့ လိမ့်ကျမလာပါ။

ဖုံးစုလျှံသည် ပန်းတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး လူသန်ကြီး၏ဝမ်း
ဗိုက်ထိထပ်ကန်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ် လူပေါ်ကလူ၏ တစ်ဘက်တည်းသောလက်သည်
အောက်သို့လှည့်ပြီး ကျောဖုတ်သံ ခွမ်းခနဲ ပေါ်ထွက်လာ၏။

ကျောဖုတ်က မြွေဟောက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဖုံးစုလျှံထံ

ရောက်ရှိလာ၏။

ဖုံးစုလျှံသည် ကဗျာကယာ သူမ၏လက်ကိုမြှောက်၍ ခြေထောက်ကို မြေပေါ် တစ်ချက်ဆောင့်နင်းကာ အနီးရှိကုကော့ပင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။

လူပေါ်ကလူ၏ကျာပွတ်သည် အသက်ရှိသောမြေဟောက်တစ်ကောင်ပမာ ဖုံးစုလျှံ၏နောက်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့၏။

သစ်ပင်ပေါ်သို့ ဖုံးစုလျှံမရောက်မီ လူပေါ်ကလူ၏ကျာပွတ်က ဖုံးစုလျှံ၏ခြေထောက်ကို ရစ်ပတ်ထား၏။

ထိုစဉ် ရုတ်တရက် ဓားနှစ်လက်သည် ဖုံးစုလျှံ၏ခြေထောက်ကို ရစ်ပတ်လုဆဲဆဲဖြစ်နေသော ကျာပွတ်ကို ရိုက်ချလိုက်၏။

ဖုံးစုလျှံသည် ကုကော့ပင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသည် ဇောချွေးများ ပြန်လာ၏။

သူမသည် ဓားနှစ်လက်ပိုင်ရှင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ကြာခံများကို ဦးခေါင်းပေါ်တင်ထားသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်သည် ကုကော့ပင်များကြားမှ အေးဆေးစွာ လျှောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

အဘိုးအိုသည် ကြာခံများကိုဦးခေါင်းပေါ်တွင် တင်လာခြင်းတော့တပါ။

သူ၏ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ဆံပင်များဖြူဖွေးနေခြင်းသာ ဖြစ်

လူပေါ်ကလူသည် ထိုအဘိုးအိုကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ချက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွား၏။

“ရန်ချင်ဖုံး”
ဟုလည်း နှုတ်မှ အလိုလိုရေရွတ်မိလိုက်၏။

အဘိုးအိုက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျုပ်က ရန်ချင်ဖုံးပါ”
ဟု ပြောလိုက်၏။

ဖုံးစုလျှံသည် မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။
သူမသည် ရန်ချင်ဖုံး၏အမည်ကို ကြားဖူးနေ၏။

“တိမ်လိုက်... လဖမ်း ရန်ချင်ဖုံး”ဟု သိုင်းလောကတွင်
ကြားနေသည်မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် သူမသည် ရန်ချင်ဖုံးကိုမမြင်တွေ့ဖူးပါ။
• ရန်ချင်ဖုံးသည် ကုကော့ပင်ပေါ်မှ ဖုံးစုလျှံကိုလှမ်းကြည့်

၅၀ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ရင်း ---

“ကျုပ်တွေတာ မမှားဘူးဆိုရင်... မင်းက ဖုံးစုလျှံပဲဖြစ်ရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဖုံးစုလျှံက တဟင်းဟင်းဖြင့် ရယ်မောလိုက်ရင်း...

“ရှင်လို သိုင်းအကျော်အမော်တစ်ယောက်က ကျွန်မ နှာမည်နေတယ်ဆိုတာ ဂုဏ်ယူစရာပါပဲ”

ရန်ချင်ဖုံးက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“မင်း နှာမည်ကြားဖူးတာကြာပြီ... ဒီလိုသာလှမှန်းသိရင် အစောကြီးကတည်းက ရှာမိမှာပဲ”

ဖုံးစုလျှံသည် ကံ့ကော်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

ထို့နောက် သူမသည် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်အား တစ်ပတ်လှည့်

လိုက်ပြီး....

“အခုတွေ့ပြီ မဟုတ်လား”

ရန်ချင်ဖုံးက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“အင်း... ဒါနဲ့ ဟိုအင်္ဂါမစုံတဲ့လူတွေက မင်းကိုစောကာတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ဖုံးစုလျှံက လူပေါ်ကလူကို တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“သူက သူများရဲ့ဂုတ်ပေါ်မှာ ခွစီးနေတာ ကြည့်လို့မဝင်းဘူး”

ရန်ချင်ဖုံးသည် လူပေါ်ကလူကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်

“ဟုတ်တယ်... ကိုယ့်ခွခြံထောက်ကိုအားမကိုးဘဲ သူများရဲ့ပေါ်မှာ ခွစီးနေတာရှက်ဖို့...”

ရန်ချင်ဖုံး၏စကားမဆုံးပါ။

“ရွှမ်း...”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ လူပေါ်ကလူ၏ကျာပွတ်က ရန်ချင်

ရောက်လာ၏။

ရန်ချင်ဖုံးသည် ရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုပါ။

မိမိထံရောက်ရှိလာသောကျာပွတ်ကို ဓားဖြင့်ခံပေးလိုက်

ထို့ကြောင့် ကျာပွတ်သည် ဓားကိုရစ်ပတ်သွား၏။

လူပေါ်ကလူသည် ကျာပွတ်ကိုဆောင့်ဆွဲလိုက်၏။ ကျာ

နန္ဒကျော်သူ
တင်ခံနေ၏။

ရန်ချင်ဖုံးက လူသန်ကြီး၏ဂုတ်ပေါ်တွင် ခွစီးနေသော
ပေါ်ကလူကို အောက်သို့ပြုတ်ကျလာစေရန် မိမိစားဖြင့်ရစ်ပတ်
သောကျားပွတ်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်၏။

သို့သော် လူပေါ်ကလူသည် လူသန်ကြီး၏ဂုတ်ပေါ်မှ ထွက်
ကျမလာဘဲ ကျားပွတ်ကတင်းခံနေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အားချင်းတူနေ၏။ ထို့ကြောင့် တစ်
ယောက်နှင့်တစ်ယောက်က တောင့်ခံနေ ၏။

ရန်ချင်ဖုံး၏လက်မှစားကို လွတ်ကျသွားအောင် လူပေါ်
လူသည် ကြိုးစား၍မရပါ။

ထို့အတူ လူသန်ကြီး၏ ဂုတ်ပေါ်မှ လူပေါ်ကလူ
အောက်သို့ပြုတ်ကျရန် ရန်ချင်ဖုံးကလည်း ကြိုးစား၍မရပါ။

သိုင်းပညာအဆင့်တူညီသော လူနှစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့်
တို့သည် လွန်ဆွဲနေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

မျက်မမြင်များသည် မလှုပ်မယှက်ရပ်နေ၏။

သူတို့သည် ရန်ချင်ဖုံးနှင့် လူပေါ်ကလူတို့၏ လွန်ဆွဲ
ကြည့်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။

သို့သော် သူတို့သည် မြင်ရမည်မဟုတ်ပါ။ ကိုခြေကျိုးသည်

ရန်ချင်ဖုံးကို ရှာဖွေနေ၏။

ဖုံးစုလျှံသည် ဤနေရာမှ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ကွယ်

မဟုတ်ပါလား။

~~သို့သော် သူတို့သည် မြင်ရမည်မဟုတ်ပါ။~~

လေသည် ဖမ်းရခက်သည်။

ဖုံးစုလျှံသည် လေနှင့်တူ၏။

သူမကိုဖမ်းမိရန်မှာ လွယ်ကူသောကိစ္စတစ်ရပ် မဟုတ်ပါ။

ယခု သူမသည် ကျောက်တုံးနှစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်နေပြီး သူမ

မွေးသော ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို စမ်းရေထဲ၌ စိမ်ထား၏။

စမ်းရေသည် တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသည်။ တောင်ကျစမ်း

ခြစ်၍ ငွေရောင်သမ်းကာ အေးမြနေ၏။

ဖုံးစုလျှံသည် သူမ၏ခြေထောက်ကို စမ်းရေတွင်စိမ်ရင်း

ခြင်(၇)ယောက်၊ ကိုခြေကျိုး၊ လူပေါ်ကလူ၊ ရန်ချင်ဖုံးတို့၏အ

ကြောင်းကို စဉ်းစားနေ၏။

သုတေသန

သူမသည် ရန်ချင်ဖုံးနှင့် လူပေါ်ကလူတို့ လွန်ဆွဲနေစဉ် ထွက်ပြေးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ရန်ချင်ဖုံးသည် သူမကို လူပေါ်ကလူ၏ ကျာပွတ်ဒဏ် ကယ်တင်ခဲ့သူဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သူမသည် ရန်ချင်ဖုံးကို ကျေးဇူးတင်ထိုက်၏။ သို့သော် သူမသည် ရန်ချင်ဖုံးကို ကျေးဇူးတင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ရန်ချင်ဖုံးသည် အကျိုးအမြတ်မရှိဘဲ ဝင်ရောက်အကူအညီ ပေးမည့်သူ တစ်ယောက်မဟုတ်ကြောင်း တွေးခဲမိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သူမသည် ရန်ချင်ဖုံးနှင့် လူပေါ်ကလူတို့ လွန်ဆွဲ နေစဉ် ထွက်ပြေးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သူမသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

သူမ၏ဦးခေါင်းထဲ၌ အဖြေရှာမရနိုင်သော မေးခွန်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

သူမသည် ဤနေရာသို့ လာရောက်ခြင်းမှာ ရည်ရွယ်ချက် ရှိ၏။

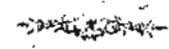
သို့သော် ဤနေရာသို့ သူမ လာရောက်မည်ဆိုသည်ကို မည်သူမျှ မသိနိုင်ပါ။

သူမသည် မည်သူ့ကိုမျှ အရိပ်အမြွတ်ပင် ပြောပြခဲ့ခြင်းမရှိ ပါ။

ယခု ဤနေရာသို့ သူမ ရောက်ရှိနေခြင်းကို သိနေသောလူ များ ရှိနေ၏။

မျက်မမြင်(၇)ယောက်၊ ကိုခြေကျိုး၊ လူပေါ်ကလူ၊ ကျောက် ဖြူပန်း... ပြီးတော့ ရန်ချင်ဖုံး...။

သူတို့သည် ဤနေရာသို့ သူမ လာရောက်မည်ကို သိနေ၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် သူတို့သည် မည်ကဲ့သို့သိနေပါသနည်း။

ဖုံးစုလျှံသည် ဆင်းရဲဒုက္ခခံလိုသော လူစားမဟုတ်ပါ။

ဒုက္ခဆင်းရဲမခံလိုသောလူသည် သိုင်းပညာလည်း အဆင့် မြင့်မည် မဟုတ်ပါ။

ဖုံးစုလျှံ၏သိုင်းပညာသည် အဆင့်မြင့်ပါ။ သို့သော် သူမ

၅၆ နန္ဒကျော်သူ

သည် အလွန်ပါးနပ်သော မိန်းကလေးဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သူမသည် မည်သူနှင့်မျှ ရန်ငြိုးမရှိခဲ့ဖူးပါ။

ဤသို့ဆိုလျှင် သိုင်းလောက၏ အကျော်အမော်များသည်
အဘယ်ကြောင့် သူမထံသို့ ရောက်ရှိလာရသနည်း။

မိမိကိုလက်ထပ်ရန်အတွက် လာရောက်ခြင်းမဟုတ်နိုင်ဟု
သူမက တွေးမိ၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် ရုတ်တရက် သူမ၏ဦးနှောက်ထဲသို့ အဖြေ
တစ်ခုရောက်ရှိလာ၏။

သိုင်းလောက၏ အကျော်အမော်များ သူမထံသို့ရောက်ရှိ
လာခြင်းမှာ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရန်ဖြစ်၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် ထိုလူသည် မည်သူနည်း။

ထိုလူသည် 'ရှောင်စုအိလန်' မှလွဲ၍ မည်သူမျှဖြစ်နိုင်မည်
မဟုတ်ပါ။

ရှောင်စုအိလန်(သို့)တစ်ကိုယ်တော်စောရ

သူသည် ဒုက္ခနှင့်အမြဲ ရင်ဆိုင်နေသူဖြစ်၏။

လူဖြစ်လာကတည်းက သူသည် ဒုက္ခအမျိုးမျိုးနှင့် မိတ်
ဆွေဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သူသည် ဒုက္ခကိုမရှာလျှင် ဒုက္ခက သူ့ကိုရှာစမြဲဖြစ်၏။

ထို့အပြင် သူသည် တခြားလူတစ်ယောက်အား ဒုက္ခမပေး

သူ့ကိုယ်သူ ဒုက္ခပေးတတ်သူဖြစ်၏။

ဖုံးစုလျှာသည် ရှောင်စုအိလန်၏ အကြောင်းကိုတွေးရင်း ပြုံး

မိ၏။

သူမက မှတ်မိနေသေးသည်။ သူမနှင့် ပထမဆုံးကြိမ်

၅၈ နန္ဒကျော်သူ

တွေ့စဉ်ကဖြစ်၏။

သူသည် အရှိန်ပြင်းစွာကျဆင်းနေသော ရေတံခွန်းအား
တုတာ ရေလိုဆန်တက်ဖို့ ကြိုးစားနေ၏။

တဝေါဝေါ စီးဆင်းနေသောရေတံခွန်က သူ့အား အကြီး
ကြိမ် လဲကျမျောပါသွားစေ၏။

သို့သော် သူသည် ကြိုးစား၍ ဆန်တက်ဆဲဖြစ်၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသည် ကျောက်ဟုံးကျောက်
များဖြင့် ထိခိုက်မိကာ သွေးချင်းချင်းနီရဲနေ၏။

သို့သော် သူသည် ကြိုးစားနေဆဲဖြစ်၏။ သူသည် အဘ
ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ပြုလုပ်နေသည်ကို ဖုံးစုလျှံမသိပါ။

ယခုကဲ့သို့ ပြုလုပ်သဖြင့် သူ့အတွက် မည်ကဲ့သို့အကျိုး
ကျေးဇူးခံစားရမည်ကိုလည်း ဖုံးစုလျှံ တွေး၍မရပါ။

ထို့ကြောင့် တချို့က သူ့ကို အလွန်ဉာဏ်ထိုင်းသူဟု
ကြ၏။

ဖုံးစုလျှံကလည်း ထိုသို့ပြောဆိုသည်ကို လက်ခံ၏။

သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ၌ ရှောင်စုအိလန်သည် အလွန်
ပါးနပ်သူဖြစ်နေ၏။

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (၁) ၅၉

ဤသို့ဆိုလျှင် ရှောင်စုအိလန်သည် အမှန်တကယ်ပင်
ဉာဏ်ထိုင်းသူလော...။ သို့မဟုတ် သူသည် အလွန်ဉာဏ်ကောင်းသူ
လော။

ဖုံးစုလျှံသည် မဝေခွဲတတ်တော့ပါ။

သူမသည် ရှောင်စုအိလန်ကို မတွေ့ရသည်မှာ (၂)နှစ် ရှိ
သွားပြီဖြစ်၏။

လွန်ခဲ့သော(၂)နှစ်က သူမသည် ရှောင်စုအိလန်ကို နောက်
ဆုံးတွေ့ခဲ့၏။

ထိုနေ့မှစ၍ သူမသည် ရှောင်စုအိလန်ကို မတွေ့ရတော့ပါ။

သူ့အား တွေ့ရလိမ့်မည်ဟုလည်း သူမက မထင်တော့ပါ။

သိုင်းလောက၌ သိမ်းငှက်မြို့စားကြီးနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရာတွင်
အနိုင်ရခဲ့ဖူးသူဟူ၍ မရှိခဲ့ပါ။

သိမ်းငှက်မြို့စားကြီးနှင့် ယှဉ်ပြိုင်သူတို့သည် မပြန်လမ်းသို့
သွားရခြင်ပင် ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုနေ့က ရှောင်စုအိလန်သည် သိမ်းငှက်မြို့စားကြီးနှင့် ယှဉ်
ပြိုင်ရန် ထွက်ခွာသွားခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် လူတိုင်းက ရှောင်စုအိလန်အတွက် အသွား

အပြန်လမ်းမရှိဟု တွက်ဆထားခဲ့ကြ၏။
 ဆိုသို့တွက်ဆထားသောလူထဲ၌ ဖုံးစုလျှံမပါဝင်ပါ။
 သို့သော် နှစ်နှစ်ဟူသော အချိန်ကာလကြာလာသောအခါ
 ဖုံးစုလျှံ၏မျှော်လင့်ချက်သည် မေးမှိန်၍သွားလေတော့၏။
 ရှောင်စုအိလန် ပြန်လာလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ဝံ့တော့ပါ။
 ယခု သူမ၏ မျှော်လင့်ချက်တို့သည် ပြန်လည်ရှင်သန်လာ
 ၏။
 အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤနေရာသို့ သူမရောက်ရှိလာရ
 ခြင်းမှာ ရှောင်စုအိလန်၏သတင်းကို ကြားရသောကြောင့် ဖြစ်သည်
 မဟုတ်ပါလား။

ဖုံးစုလျှံသည် မည်မျှကြာအောင် ငေးဝိုင်နေသည်မသိပါ။
 ခြေသံများကြားမှ သတိပြန်ဝင်လာပြီး နောက်သို့လှည့်
 ကြည့်လိုက်၏။
 လူခြောက်ယောက်...။

ထွားကျိုင်းသောလူ(၄)ယောက်သည် ဝေါယာဉ်တစ်ခုအား
 ထမ်းလာ၏။
 လူနှစ်ယောက်က ဝေါယာဉ်၏နောက်မှ လိုက်ပါလာ၏။
 ဝေါယာဉ်ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ချိန်က သူမသည် ဝေါ
 ထာဉ်စီးခဲ့ဖူးသည်ကို ပြန်၍သတိရလာ၏။
 သူမသည် ဝေါယာဉ်ကိုစီးမည့်အစား အမြန်ဆုံးသောမြင်း
 ထိုသာ စီးလိုက်ချင်သူဖြစ်၏။
 သို့သော် သူမသည် ဝေါယာဉ်ကို တစ်ကြိမ်စီးခဲ့ဖူး၏။
 ထိုစဉ်က သူမသည် သတို့သမီးကဲ့သို့ဝတ်ဆင်ထား၏။ သ
 တို့သားသည် ယန်းမိုက်ထိုက်ဖြစ်၏။
 သူမသည် လမ်းဘေး၌ရပ်နေသော ရှောင်စုအိလန်နှင့် ဆင့်
 ပိကျွန်းတို့အား မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် ဝေါယာဉ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းခဲ့
 ဖူး၏။
 ထို့ကြောင့် သူမသည် ဘီလူးမဟူသောဘွဲ့အပြင် ကြောက်
 စရာကောင်းသော သတို့သမီးဟူသော ဘွဲ့ကိုပါ ထပ်မံရရှိခဲ့သည်
 မဟုတ်ပါလား။
 ဆင့်ပိကျွန်း...။

၆၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ဆင့်ပိကျွန်း၏အကြောင်းကို တွေးမိပြန်သည်နှင့် သူမ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဝေဒနာတစ်ရပ်၏ အရိပ်အယောင်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ဆင့်ပိကျွန်းသည် အပျိုမဟုတ်ပါ။

သူမ၏ခင်ပွန်းသည် ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ၏ အရှင်သခင် လှိုင်ဆင်ပိဖြစ်၏။

လှိုင်ဆင်ပိသည် ဥစ္စာပေါ ရုပ်ပစ္စည်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သိုင်းပညာမှာလည်း အဆင့်မြင့်သူဖြစ်၏။

မျိုးရိုးဇာတိကလည်း မြင့်မြတ်၏။

ဆင့်ပိကျွန်းနှင့် လှိုင်ဆင်ပိတို့သည် နေနဲ့လ ရွှေခွဲမြကဲ့သို့ လိုက်ဖက်သောဖိနပ်မောင်နှံဟု သတ်မှတ်ကြ၏။

သို့သော် ဆင့်ပိကျွန်းသည် လှိုင်ဆင်ပိကိုစွန့်ပယ်၍ တစ်ကိုယ်တော်စောရှာဟု နာမည်ကြီးနေသော ရှောင်စုအိလန်အတွင်း ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ဖုံးစုလှည့်သည် သူမ၏အတွေးအမျှင်များကို ဖြတ်တောက်လိုက်သည်။ သူမသည် ဆက်၍မတွေးလိုတော့ပါ။

ရုတ်တရက် အနီရောင်ကော်စောတစ်ချပ်သည် သူမ၏

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ပ) ❀ ၆၃

အသို့ ရောက်လာ၏။

သူမ၏မျက်စိစူးမွေးသည် နဖူးပေါ်သို့ မြင့်တက်သွား၏။

သူမသည် မိမိ၏ရှေ့သို့ရောက်ရှိလာသော အနီရောင်ကော်

အသို့ ဝိုင်းစက်သောမျက်လုံးတစ်စုံဖြင့် ကြည့်လိုက်မိ၏။

သူမ၏မျက်လုံးများက အနီရောင်ကော်စောတစ်လျှောက်

ကြည့်လိုက်မိ၏။

အနီရောင်ကော်စော၏ တစ်ဘက်စွန်းတွင် ဝေါယာဉ်ရှိ၏။

အနီရောင်ကော်စောက သူမနှင့်ဝေါယာဉ်ကြား လမ်းခင်း

သောကဲ့သို့ဖြစ်နေ၏။

ဝေါယာဉ်ထဲ၌ မည်သူမျှမရှိပါ။

ဝေါယာဉ်ထမ်းလာသော လူသန်ကြီးများက ဒူးထောက်၍

အသို့ထား၏။

ဖုံးစုလှည့်သည် မျက်စိတစ်ချက်ပင့်လိုက်ပြီး...

“ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ”

ဟု အံ့သြသောလေသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

ဝေါယာဉ်၏နောက်မှ လိုက်ပါလာသော လူနှစ်ယောက်က

အသို့ညွှတ်လိုက်ပြီး...

၆၄ ❀ နန္ဒကျော်သူ

“မမလေးကို လာဖိတ်တာပါ”

ဟု ပြိုင်တူပြောလိုက်၏။

ဖုံးစုလှုံသည် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး...

“ဘယ်သူကဖိတ်တာလဲ”

“ရွှေသူတော်ပါ”

ဖုံးစုလှုံသည် ဒုတိယအကြိမ် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

ပြီးမှ...

“အင်း... ကျွန်မတော့ စန်းထနေပြီထင်တယ်... ရွှေသူတော်

ကတောင် ဝေါယာဉ်နဲ့လာကြိုရတယ်လို့”

ပြိုင်စံပွဲကျေးရွာ (ပ) ❀ ၆၅

ရွှေသူတော်

ဝဝတုတ်တုတ်... ပုပုပြတ်ပြတ် မျက်နှာကလည်း အမြဲလို
လို ပြုံးနေတတ်၏။

ထို့ကြောင့် ရွှေသူတော်ဟု အများက ခေါ်ကြခြင်းဖြစ် ပေ
မိန့်ညည်။

ရွှေသူတော်သည် ဝမ်းသာသည့်အခါတွင်လည်း ပြုံးနေ
တတ်သည်။

ဒေါသထွက်နေသည့်အခါတွင်လည်း ပြုံးနေတတ်သည်။
အဆင်မပြေသည့်နေရာတွင်လည်း ပြုံးနေတတ်သည်။

သူ၏လုပ်ရပ်များသည် သူ၏အမည်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်

၆၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

၏။

သူသည် ဒုစရိုက်သမားတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည် မဟုတ်

လား။

ယခု ပြုံးနေသည်။

ဖုံးစုလျှံကို မြင်တွေ့သောအခါ ရွှေသူတော်၏မျက်နှာသည်

ပို၍ပြုံးလာ၏။

ထို့ကြောင့် နဂိုကတည်းက ကျဉ်းမြောင်းသော သူ၏မျက်နှာ
ပေါက်သည် ပို၍ကျဉ်းမြောင်းသွား၏။

သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကာ...

“ဟဲ့... ဟဲ့... ဟေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ဖုံးစုလျှံက မျက်နှာတည့်တည့်ဖြင့်....

“အခုလိုတွေ့ရတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်”

ရွှေသူတော်သည် ရယ်မောလိုက်ပြီ....

“စကားမစပ် ခင်ဗျား အိမ်ထောင်ကျပြီလား”

မြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (၁) ❀ ၆၇

ဖုံးစုလျှံသည် ဦးခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်၏။

ရွှေသူတော်၏မျက်လုံးပေါက်သည် ပို၍ကျဉ်းမြောင်းသွား

ပြီ....

“ဒါဆို ကျုပ်နဲ့လက်ထပ်ပါလား”

ဖုံးစုလျှံသည် ဒုတိယအကြိမ် ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်၏။

ရွှေသူတော်၏ တိုနဲ့နဲ့မျက်လုံးမွှေးသည် နဖူးထက်သို့မြင့်

တက်သွားပြီ....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်က ချမ်းသာလို့”

“ချမ်းသာတာ မကောင်းဘူးလား”

“ချမ်းသာလွန်းတဲ့ယောက်ျား... ချောလွန်တဲ့ယောက်ျားကို

ကျွန်မ အိမ်ထောင်မပြုဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီလိုယောက်ျားမျိုးကို မိန်းမတိုင်းက ကြိုက်ကြလို့ပါ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့လက်မခံနိုင်တာလဲ”

“ကျွန်မ ယောက်ျားကို တခြားမိန်းမက လုသွားမှာကြောက်

ပြီ”

၆၈ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ရွှေသူတော်က ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက သူများရဲ့ယောက်ျားကိုသွားမလှတာပဲ ကံ
ကောင်းလှပါပြီ၊ ဘယ်သူက ခင်ဗျားရဲ့ယောက်ျားကိုလှစေမှာလဲ”

“သူတို့က မလှတောင် ကျွန်မက စိတ်မချဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်ရဲ့လက်ထဲမှာ ငွေတွေအများကြီးကိုင်ထားပြီး ရှင်နဲ့
ဘေးမှာ သူခိုးတွေဝိုင်းနေရင် ရှင် အိပ်ပျော်နိုင်ပါ့မလား”

ရွှေသူတော်သည် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။

ဖုံးစုလျှံက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကဲ... ရှင်ကလည်း ကျွန်မကိုယူမှာမဟုတ်ဘဲ ဒါတွေဖြော
နေလို့ ပြီးမှာမဟုတ်ဘူး”

ရွှေသူတော်သည် ဦးခေါင်းကိုညိတ်ကသ...

“ကျုပ် လူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

ဖုံးစုလျှံသည် ရွှေသူတော်က မည်သူကိုတွေ့ချင်ကြောင်း
သိလိုက်၏။ သို့သော် သူမသည် မေးဖြစ်အောင်မေးလိုက်၏။

“ရှင်က ဘယ်သူ့ကိုတွေ့ချင်တာလဲ”

ရွှေသူတော်က နာမည်တစ်ခုကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွတ်ပြလိုက်

“ရှောင်... စု... အိ... လန်”

“ရှောင်စုအိလန်...”

ဖုံးစုလျှံသည် တစ်လုံးချင်း ရေရွတ်လိုက်၏။

သူမကို လာရောက်ရှာဖွေသောလူများသည် ရှောင်စုအိ

လန်အား တွေ့လိုသူများသာဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဖုံးစုလျှံသည် မဲပြုံးတစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မက ရှောင်စုအိလန်ရဲ့အမေမှ မဟုတ်တာ”

“အိပေမယ့် ခင်ဗျားနဲ့ရှောင်စုအိလန်ဟာ သူငယ်ချင်းမဟုတ်

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား သူ့သတင်းကို ကြားသေးလား”

“ဟင့်အင်း... မကြားတာတောင် အတော်ကြာသွားပြီ”

“ကျုပ် ကြားခဲ့တယ်”

၇၀ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ဖုံးစုလျှံ၏မျက်လုံးများ အရောင်တောက်သွား၏။

“ဟုတ်လား... ဆိုစမ်းပါဦး.. ရှင်က ဘာတွေများကြားခဲ့လို့

လဲ”

“သူ့ရဲ့ လက်ရှိအခြေအနေကိုမြင်ရင် ခင်ဗျား သူ့ကိုယူမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဖုံးစုလျှံသည် မိုးပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ ယောက်ျားတွေအားလုံး သေကုန်တာ တောင် ကျွန်မ သူ့ကိုမယူဘူး”

သူမသည် နှုတ်မှယင်းသို့ပြောလိုက်သော်လည်း သူမ၏အ သည်းနှလုံးအား အပ်ငယ်ကလေးတစ်ချောင်း စူးဝင်သွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။

ရွှေသူတော်က ပြုံးကာ...

“ဟုတ်တာပေါ့... အခု သူကသိပ်ချမ်းသာနေတယ်”

“ဘာရှင့်... သိပ်ချမ်းသာနေတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်ထံကလောင် ချမ်းသာနေတယ်”

“ဘာလဲ... မိုးပေါ်က ငွေတွေကျလာတာလား”

“မဟုတ်ဘူး... မြေကြီးက ရွှေတွေ ငွေတွေပေါက်လာတာ”

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ပ) ❀ ၇၁

ဖုံးစုလျှံသည် ပြက်လုံးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသကဲ့သို့

ထိဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်၏။

“ရှင့် ပြက်လုံးက ရယ်ရတယ်”

“ဒါပြက်လုံး မဟုတ်ဘူး... ငါ့... ယ်ပြောနေတာ”

“အဟုတ်...”

“အင်း... သူက ရွှေတွင်းတစ်ခုကို ရထားတယ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး... လူတွေက သူ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆမျိုးမျိုး ပြောနေကြတာပါ”

“ဒီတစ်ခါတော့ မမှားဘူး... ခိုင်ဟန်မြို့ကဖဲဝိုင်းမှာ သူက သူ့ဘစ်သိန်းရှုံးသွားတာကို လူတချို့တွေ ခဲ့တယ်”

“လူမှားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ထားပါတော့... ဒီပြင်လူတွေ လူမှားတာဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ခုတော့လူရှိပါတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ခင်ဗျားကို မျက်မမြင်(၇)ယောက် လာမရှာဘူးလား”

“လာရှာတယ်”

“အဲဒီ(၇)ယောက်ဟာ ဘယ်သူတွေဆိုတာ ခင်ဗျားသိ

၇၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ
လား”

“ဟင့်အင်း... ရှင်က သိလိုလား”

“တခြားလူကိုတော့ မသိဘူး... သူတို့ထဲက တစ်ယောက်
ကိုတော့ သိတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“တင်းခြုံငိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်အသစ် ရဲ့ ထင်းစုပါ”

ဖုံးစုလျှံသည် မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် ဒုက္ခကိုရှာရာ၌ သူများထက် ထူးခြား
သည်ဟု သူမက တွေးလိုက်မိ၏။

“နေပါဦး... မျက်မမြင်တွေက သူ့ကိုတွေ့လိုက်တယ်ဆိုတာ
ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

ရွှေသူတော်က ပြုံးကာ...

“သူတို့ ဘာဖြစ်လို့ မျက်လုံးကန်းရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိ
လား”

ဖုံးစုလျှံက ရယ်မောကာ...

“ကျွန်မရဲ့ ရုပ်က ဗေဒင်ဆရာရုပ်များ ပေါက်နေလို့လား”

“ဟဲ့... ဟဲ့... ဗေဒင်ဆရာရုပ် မပေါက်ပါဘူး... တကယ်လို့

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ပ) ❀ ၇၃

မမြင်(၇)ယောက်က သူ့ကိုတွေ့ခဲ့တယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားယုံမှာ
...”

“သူတို့က လူမှားတာမဟုတ်ဘူးလို့ ရှင်က အာမခံနိုင်မှာ
...”

“သူတို့ရဲ့ မျက်လုံးကို ရှောင်စုအိလန်က ဖောက်ပစ်လိုက်
...လို့ပြောရင် ခင်ဗျားယုံမှာလား”

ဖုံးစုလျှံသည် ရွှေသူတော်ကိုမျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်
...ည်း

ပြီးမှ...

“နေပါဦး... ရှောင်စုအိလန်က သူတို့ရဲ့ မျက်လုံးကို ဘာဖြစ်
... ဖောက်ပစ်တာလဲ”

“သူနဲ့ပါလာတဲ့ မိန်းကလေးကို ကြည့်မိလို့ ဖောက်ပစ်တာ
... ပြောကြတာလဲ”

“မိန်းကလေးကိုကြည့်မိတာနဲ့ မျက်လုံးကိုဖောက်ပစ်တယ်
... လား”

“ဟုတ်တယ်”

ဖုံးစုလျှံသည် နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်လိုက်ပြီး ဦးခေါင်းကိုခါယမ်း

၇၄ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ကာ...

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှောင်စုအိလန်က ဒီလိုလူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျားက မယုံဘူးပေါ့”

ဖုံးစုလျှံသည် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

ရွှေသူတော်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုဆို သူက အသက်မရှည်နိုင်တော့ဘူး”

ဖုံးစုလျှံက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့ဆီမှာ လူတိုင်းမက်မောတဲ့ပစ္စည်း(၃)မျိုး ရှိနေလို့”

“ဘာပစ္စည်းတွေလဲ”

“ရွှေတွင်းရယ်... သမင်မျက်ခားရယ်... ပြီးတော့ သူ့ရဲ့

ခေါင်းရယ်”

ရွှေသူတော်၏စကားကြောင့် ဖုံးစုလျှံ၏ခန္ဓာကိုယ်သည်

တောင့်တင်း၍သွား၏။

ရွှေသူတော်က ဖုံးစုလျှံကိုစူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ပ) ❀ ၇၅

“ရှောင်စုအိလန်ဟာ အင်မတန်မှ ပါးနပ်တဲ့လူပါ... ဒါပေ
မယ့် ဘာဖြစ်လို့ သူက ခင်ဗျားကို ဒီနေရာမှာချိန်းရတာလဲ... နောက်
ပြီး ဒီသတင်းကို ဘာဖြစ်လို့ တခြားလူတွေကိုပြောရတာလဲ... ပြီး
တော့....”

ဖုံးစုလျှံသည် ရွှေသူတော်၏စကားကို ဆုံးအောင်နားမ
တောင်လိုက်ရပါ။

ရုတ်တရက် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တောင့်တင်းသွားပြီး
အသံဖြူလန်ကာ လဲကျသွားလေတော့၏။

ရွှေသူတော်ကလည်း စကားကို ဆုံးအောင်မပြောလိုက်ရ

သူ၏ကျဉ်းမြောင်းသော မျက်လုံးတစ်စုံသည် ပြူးကျယ်
သွားပြီး....

“ဒါ... ဒါ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

ဖုံးစုလျှံသည် အဖြေမပေးနိုင်ပါ။

သူမသည် ပါးစပ်ပိတ်နေရုံမျှမက သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်သည်
သည်း မြေပေါ်၌ မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်နေလေတော့သည် မ

၇၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ
ဟုတ်ပါလား။

ငြိမ်သက်နေသည်။ နှလုံးပင် မစုန်တော့ပါ။ နှလုံးမစုန်လျှင်
သေဆုံးပြီဟုဆိုကြ၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် ဖုံးစုလျှံသည် သေဆုံးသွားပြီလော။ သေဆုံး
ခြင်းသည် ဆန်းကြယ်သောကိစ္စတစ်ရပ်တော့ မဟုတ်ပါ။

လူတို့သည် မွေးလာပြီးလျှင် သေဆုံးရခြင်းမဟုတ်ပါလား။

သို့သော် ရွှေသူတော်သည် သူ၏မျက်လုံးများကို မယုံ
ကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် အံ့သြနေ၏။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးသည် တောင့်တင်းသွားပြီး ခြေဖျား
လက်ဖျားများပင် အေးစက်လာ၏။

သူသည် ဖုံးစုလျှံကိုငေးကြည့်ကာ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေမိ၏။

ထိုစဉ် သူ၏နောက်သို့ လူတစ်ယောက်ရပ်လာ၏။

ရန်ချင်ဖုံးဖြစ်၏။ ရန်ချင်ဖုံး၏နောက်သို့ လူတစ်ယောက်

ရောက်လာ၏။

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ပ) ❀ ၇၇

လူပေါ်ကလူ ဖြစ်၏။ ရန်ချင်ဖုံးနှင့် လူပေါ်ကလူတို့သည်
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေစဉ် ဖုံးစုလျှံ
ကျောက်သွားသဖြင့် ဆက်၍မတိုက်ခိုက်တော့ဘဲ ဖုံးစုလျှံကို လိုက်လံ
စောဖွေရင်း ရွှေသူတော်ထံ ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။

သူတို့သည် မြေပေါ်၌လဲကျကာ မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်နေ
သော ဖုံးစုလျှံကို တွေ့လိုက်သည်နှင့်...

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဟု ပြိုင်တူမေးလိုက်၏။

သူတို့၏စကားသံကြောင့် ရွှေသူတော်သည် ငေးငိုင်နေရာမှ
သတိပြန်ဝင်လာပြီး သက်ပြင်းချကာ...

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... သေသွားတာပါ”

ရန်ချင်ဖုံးက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ...

“ဟန်ဆောင်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ရွှေသူတော်က ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“တကယ်သေသွားတာပါ”

ရန်ချင်ဖုံးက ရွှေသူတော်ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျား သတိလိုက်တာလား”

၇၈ ❀ နန္ဒကျော်သူ

“မဟုတ်ဘူး... ကျုပ်သတ်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့သေသွားတာလဲ”

“ကျုပ်လည်း မသိဘူး”

“ကျုပ် သိတယ်”

ထိုစကားကို ပြောလိုက်သူမှာ လူပေါ်ကလူဖြစ်၏။

လူပေါ်ကလူ၏စကားကြောင့် ရန်ချင်ဖုံးနှင့် ရွှေသူတော်က

သည် လူပေါ်ကလူကို ကြည့်လိုက်၏။

ရန်ချင်ဖုံးက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ခင်ဗျားသိတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်သိတယ်”

“ဒါဖြင့် သူ ဘာလို့သေသွားတာလဲ”

“သူက အကျီဝတ်ထားလို့”

လူပေါ်ကလူ၏စကားကြောင့် ရန်ချင်ဖုံးနှင့်လူပေါ်ကလူ

သည် အံ့သြသွားပြီး...

“ဘာ... အကျီဝတ်ထားလို့ ဟုတ်လား”

ဟု ပြိုင်တူမေးလိုက်၏။

ရွှေသူတော်က ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးဇူး (၁) ❀ ၇၉

“ဟုတ်တယ်”

ရန်ချင်ဖုံးက...

“မင်းစကားအရ အကျီမဝတ်ရင် မသေဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အကျီမှာ အဆိပ်ရှိလို့”

ရွှေသူတော်သည် အံ့သြသွား၏။

သူသည် သူ၏တိုနဲ့ မျက်ခုံးမွေးကိုကြုတ်ကာ...

“သူက ဘာဖြစ်လို့ အဆိပ်ရှိတဲ့အကျီကို ဝတ်ရတာလဲ”

“အကျီက သူ့ရဲ့အကျီမှမဟုတ်တာ”

“ဘယ်သူ့ရဲ့အကျီလဲ”

“ကျောက်ဖြူပန်းက ပို့လိုက်တဲ့အကျီ”

ရွှေသူတော်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... ကျောက်ဖြူပန်းရဲ့ပစ္စည်းမှန်သမျှ အဆိပ်ရှိ

တာမျိုးပဲ... ဒါနဲ့စကားမစပ် ခင်ဗျားတို့က ဖုံးရလျှံကိုတွေ့လို့ လာ

ကြတာ မဟုတ်လား”

ရန်ချင်ဖုံးနှင့် လူပေါ်ကလူတို့သည် ဦးခေါင်းညိတ်ပြ

၈၀ နန္ဒကျော်သူ

လိုက်၏။

ရွှေသူတော်က မျက်ပေါက်ကျဉ်းသွားအောင် ပြုံးလိုက်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပြောလိုက်၏။

“ကဲ... ကဲ... သူ ဒီမှာရှိနေတယ်... မင်းတို့ခေါ်သွားကြတော့”

လူပေါ်ကလူသည် ဦးခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်တို့လိုချင်တာ ဒီဖုံးစုလျှံကိုမဟုတ်ဘူး”

ရွှေသူတော်က အံ့သြဟန်ဖြင့်...

“ဖုံးစုလျှံ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိလို့လဲ”

“တစ်ယောက်တည်းပါ”

“သူက ဖုံးစုလျှံမဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့လိုချင်နေတာက သေ

တဲ့ ဖုံးစုလျှံမဟုတ်ပါဘူး”

ရွှေသူတော်က ရန်ချင်ဖုံးကိုကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားကရော သူ့ကိုမလိုချင်ဘူးပေါ့”

ရန်ချင်ဖုံးက နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်မဲ့လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်တို့လိုချင်တာက အသက်ရှင်တဲ့ဖုံးစုလျှံပါ... ဒါပေမယ့်

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးဇူး (ပ) ၈၁

အတော့ ဖုံးစုလျှံက သေနေပြီ”

လူပေါ်ကလူသည် ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်တို့မလိုချင်တော့ဘူး... ခင်ဗျားပဲကြည့်ရှုစောင့်

ရှာထားလိုက်ပါ”

ရန်ချင်ဖုံးက ရွှေသူတော်ကိုစေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ သေတာဆိုတော့

အသေပဲ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပါ”

ရွှေသူတော်သည် မျက်နှာတစ်ချက်မျက်နှာသွားပြီး...

“ဘာကွ... ကျုပ်က သင်္ဂြိုဟ်ရမယ်... ဟုတ်လား”

“အေးလေ... သူလာတုန်းက အရှင်လတ်လတ်ပဲ... ခင်ဗျား

လက်ထဲရောက်မှ သေသွားတာ”

“ဟေ့... ဟေ့... မင်း စကားကိုကြည့်ပြောပါ”

ရွှေသူတော်၏အသံက ဟိန်း၍ပေါ်ထွက်လာ၏။

ထိုစဉ် ရွှေသူတော်၏ဒေါသဖြင့် အော်ပြောလိုက်သောစ

ကားမှ လူတစ်ယောက်၏သက်ပြင်းချသံ ပေါ်ထွက်လာ၏။

“အင်း... ဖုံးစုလျှံ... ဖုံးစုလျှံ... မင်း မသေခင်တုန်းကတော့

ဘိုင်းမင်းနောက်ကိုလိုက်ကြတယ်... ဟော... ကြည့်... မင်း အခု

၈၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ

သေတော့ မင်းကို ဘယ်သူမှသိပြီလို့ တာဝန်ယူချင်ကြဘူး... မင်း
သာသီရင် ဘယ်လောက်ဝမ်းနည်းလိမ့်မလဲ”

ဟူသောစကားသံသည် လေထဲ၌ပျံ့လွင့်ကာရောက်ရှိလာ
လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

မှောင်စပြုလာပြီဖြစ်၏။

ဈေးတော့တော့ အလင်းရောင်အောက်တွင် လူရိပ်တစ်ရိပ်
သည် လေထဲ၌လွင့်မျောလာ၏။

❀ ထိုလူသည် အဝတ်အစားများကို လှပစွာ ဝတ်ဆင်ထား၏
ထိုလူ၏မျက်နှာသည် ချောမွတ်ပြီးစန့်ညား၏။ သို့သော်
သူသည် မိန်းမဆန်ဆန်ချောမျောခြင်း ဖြစ်၏။

သူသည် မိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်ပါ။ မိန်းမချောချော
သော ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

သူပြုံးလိုက်သောအခါ ဖြူဖွေး၍ ညီညာသောသွား
ပေါ်လာ၏။

ပြိုင်စံပွဲကျေးရွာ (ပ) ❀ ၈၃

ရွှေသူတော်၊ ရန်ချင်ဖုံးနှင့် လူပေါ်ကလူတို့သည် ထိုလူကို
တွေ့လိုက်ရသောအခါ မျက်စိမျက်နှာယျက်သွားပြီး...

“ကျောက်ဖြူပန်း...”

ဟု ပြိုင်တူရှေ့တွင်လိုက်မိလေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

ကျောက်ဖြူပန်း...။

နာမည်က မိန်းမဆန်သည်။ ရုပ်ကလည်း မိန်းမဆန်သည်။

သို့သော် သူသည် ယောက်ျားစင်စစ်ဖြစ်၏။ ကျောက်ဖြူ
သည် မည်သူ့ကိုမျှမကြည့်ပါ။

သူသည် မြေပေါ်တွင်လဲကျနေသော ဖုံးစုလျှံကို ငုံ့ကြည့်
လိုက်ပြီး စုတ်သပ်ကာ...

“ကျွတ်... ကျွတ်... သနာစရာပဲ... ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သေ
သူ့အာတယ်”

လူပေါ်ကလူသည် ကျောက်ဖြူပန်းကိုစူးစိုက်ကြည့်ပြီး...
“သေမှာပေါ့... မင်းက သူ့ကိုသတ်လိုက်တာကိုး”

၈၄ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ကျောက်ဖြူပန်းသည် မျက်ခုံးပင့်ကာ မိမိ၏ရင်ဘတ်ကို
မိမိ၏လက်ဖြင့်ပုတ်ပြရင်း....

“ကျုပ်က....”

“ဟုတ်တယ်... မင်းက သူ့ကိုသတ်တာ”

ကျောက်ဖြူပန်းက ပြုံးကာ...

“မင်းက သူ့အတွက် ကလဲ့စားချေမလိုလား”

လူပေါ်ကလူ၏ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။

ကျောက်ဖြူပန်းသည် ရွှေသူတော်ကိုကြည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားရော...”

ရွှေသူတော်၏ပါးစပ်က ကော်ကပ်ထား၏။

ကျောက်ဖြူပန်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး ရန်ချင်ဖုံးတံ
ကြည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားရော... ဘယ်လိုအစီအစဉ်ရှိလဲ”

ရန်ချင်ဖုံးသည် ပါးစပ်ကိုပိတ်ထား၏။

ကျောက်ဖြူပန်းက သက်ပြင်းချကာ...

“အင်း... ဘယ်သူမှ တာဝန်မယူချင်ကြပါလား... ဒီတော့
ကျုပ်ကပဲကြည့်ပြီး စီစဉ်ရတော့မှာလား”

ပြိုင်ခံမဲကျေးရွာ (ပ) ❀ ၈၅

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် လက်ကိုဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။ အမှောင်

အတွင်းမှ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ထွက်လာ၏။

သူမတို့နှစ်ယောက်သည် စကားတစ်လုံးမျှမပြောပါ။

သူတို့သည် မြေပေါ်၌လဲကျနေသော ဖုံးစုလျှံကို တမ်းကာ

မှောင်ထုအတွင်းသို့ ပြန်၍ ဝင်ရောက်သွား၏။

ကျောက်ဖြူပန်းက စိတ်ပျက်ဟန့်ဖြင့် ဦးခေါင်းကိုဖြည်း

ဖြည်းခါယမ်းလိုက်ရင်း....

“အင်း... လူတွေဟာ ကိုယ့်အကျိုးပာစိစုတည်း ကြည့်တာ

မကောင်းဘူးပေါ့ဗျာ”

ဟုပြောလိုက်ပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်

သတ်ပါလား။

~~~~~

မှောင်မည်းနေ၏။

ယင်းအမှောင်ထုကိုထိုးဖောက်ကာ အလင်းတန်းတစ်ခုဝင်

၈၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ရောက်လာ၏။

အလင်းတန်းနှင့်အတူ ဝိုးတဝါးပုံရိပ်တစ်ခု ပါရှိလာ၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့်ပုံရိပ်က ဝီဝီပြင်ပြင်ဖြစ်လာ၏။ မိန်း-

လေးဘစ်ယောက်၏ ပုံရိပ်ဖြစ်၏။

ထိုမိန်းကလေးသည် စင်းစင်းဖြစ်၏။

စင်းစင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဘယ်နှလဲ... မမဖုံးစုလျှံ သတိရလာပြီလား”

စင်းစင်း၏အသံက ဖုံးစုလျှံ၏နားထဲဝယ် တိုးလိုက်က-

လိုက် ဝေးလိုက်နီးလိုက် ဖြစ်နေ၏။

အတန်ကြာမှ ဖုံးစုလျှံ၏အမြင်အာရုံရော အကြားအာ-

ရုံမှန်ဖြစ်လာ၏။

ဖုံးစုလျှံသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတစ်ချက် မျက်လုံးဖြင့်

ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ကျွန်မ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

စင်းစင်းက ပြုံးကာ...

“ကျွန်မတို့ဆီရောက်နေတာပါ”

“ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (၁) ❀ ၈၇

“ကျွန်မတို့ပန်းခေါ်မှာ ထမ်းခေါ်လာခဲ့လို့ပေါ့”

“ကျွန်မက တာဖြစ်နေလို့လဲ”

“မမက တစ်ကြိမ်သေခဲ့လို့ပါ”

“ရှင်း...”

ဖုံးစုလျှံ၏မျက်လုံးသည် ဝိုင်းစက်ဖြူးကျယ်သွား၏။

စင်းစင်းက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ရင်း...

“ဘာလဲ... မမက မယုံဘူးလား”

ဖုံးစုလျှံသည် တစ်ချက်မျှစဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“နေပါဦး... ကျွန်မက ဘယ်လိုသေခဲ့တာလဲ”

“အဆိပ်မိလို့”

ဖုံးစုလျှံသည် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“အဆိပ်မိလို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါဟယ်”

“ဘယ်လို အဆိပ်မိတာလဲ”

“ကျွန်မလာဖို့တဲ့အင်္ကျီမှာ အဆိပ်ပါလို့ပါ”

“အင်္ကျီမှာ အဆိပ်ခပ်လို့ရလား”

“ဒီပြင်လူတွေဆို လုပ်လို့မရပါဘူး... ကျွန်မတို့ပဲလုပ်လို့

၈၈ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ရတာပဲ”

“ဒါဆို ညည်းတို့က ကျောက်ဖြူပန်းဂေဟာကလူတွေပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်မ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသေးတယ်ဆိုရင် ကျွန်မနဲ့ ကျောက်ဖြူပန်းဂေဟာနဲ့ ရန်ပြီးရန်စမရှိဘူးလို့ ထင်တယ်”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့အဆိပ်ခပ်ရတာလဲ”

“မမဖုံးစုလျှံကို အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာမဖြစ်အောင်လို့ပါ”
ဖုံးစုလျှံက မျက်ခုံးပင့်ကာ မွဲပြုံးပြုံးရင်း...

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... ကျွန်မကိုလာလုတဲ့လူတွေ

အများကြီးပဲ”

စင်းစင်းက ခစ်ခနဲရယ်မောကာ...

“မမလည်း သေရော... သူတို့က လက်ခါခါ ခြေခါခြေခါ သွားတော့တာပဲ... သိပ်ရယ်ရတယ်”

“ဒါနဲ့ ညည်းတို့က ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကိုထမ်းခေါ်လာခဲ့တာလဲ”

“မမ သေသည်ဖြစ်စေ ရှင်သည်ဖြစ်စေ ကျွန်မကိုကတော့

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ပ) ❀ ၈၉

ခေါ်လာရမှာပဲ”

“ဘာလဲ... ကျောက်ဖြူပန်းက ကျွန်မကိုအသေရရ အရှင်ရရ လို့ချင်နေတယ်ပေါ့... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တယ်ဟုတ်တဲ့ ငါပါလား... ဒါနဲ့ အခု သူက ဘယ်မှာလဲ”

“ကျုပ် ဒီမှာပါ”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာလေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

~~~~~

အခန်းတံခါးပေါက်ကို ‘ယင်း’ဖြင့် ကာရံထား၏။

ဝါးဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ‘ယင်း’လိုက်ကာ မဟုတ်ပါ။ ရောင် အနီပုတီးစေ့များဖြင့် အခန်းပေါက်ကို အတန်းလိုက်ကာရံထားသော အနီပုတီးလိုက်ကာဖြစ်ပါသည်။

ကျောက်ဖြူပန်းက ယင်းဖန်ပုတီးလိုက်ကာကို လက်ဖြင့်အသိမ်းကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ၏။

၉၀ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ဖန်ပုတီးလိုက်ကာ လှုပ်ယမ်းသွားပြီး ဖန်ပုတီးများ အခွင့်ချင်းထိတွေ့သံ ပေါ်လာ၏။

ကျောက်ဖြူပန်းသည် စုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်နေသော ဖုံးစုလျှံကိုမြှိုးပြလိုက်ရင်း....

“ဘယ်လိုလဲ... နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပြီလား”

ဟုပြောရင်း ဖုံးစုလျှံ၏ရှေ့တွင်ထိုင်ချလိုက်၏။

ဖုံးစုလျှံက ကျောက်ဖြူပန်းကိုမျက်မှောင်ကြွတ်၍ကြည့်

ရင်း....

“ကျွန်မကိုအဆိပ်ခပ်ပြီးခေါ်လာတာ... ဘာသဘောလဲ”

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ဒီဝန်းကျင်ကိုလာတာကလေး”

“လူတစ်ယောက်လာမယ်ဆိုလို့”

“ရှောင်စုအိလန် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“တွေ့လား”

“မတွေ့လို့ ဒီမှာလာပြီး စောင့်နေတာပေါ့”

“ဒီမှာလာပြီးစောင့်ရင် တွေ့မယ်လို့ ဘယ်သူကပြော”

“ဘယ်သူကမှမပြောဘူး... ဒါပေမယ့် ရှောင်စုအိလန်”

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ပ) ❀ ၉၁

ဆိုလာမယ်... ကျွန်မကိုလာတွေ့မယ်လို့ သတင်းရလို့ပါ”

“ဒီသတင်းမှန်တယ်လို့ ခင်ဗျားယူဆသလား”

“ကံစမ်းတဲ့သဘောပါ”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင်... ဒီသတင်းတွေဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်က ရှောင်စုအိလန်ကို ထောင်ဖမ်းဖို့ထွင်လိုက်တဲ့ ထောင်ချောက်ပဲ”

ဖုံးစုလျှံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ကျွန်မ သဘောပေါက်ပြီ... ဒါကြောင့် ရှင်တို့က ကျွန်မရှိတဲ့ နေရာမှာ ရှောင်စုအိလန်ရောက်လာလိမ့်လို့ တွက်ဆထားတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါကြောင့် လူပေါ်ကလူ... ရန်ချင်ဖုံး... ရဲ့ထင်းစုတို့က ကျွန်မကိုလာရှာတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ရှင်ကလည်း ကျွန်မကိုလာရှာတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို ရှင်ကလည်း ရှောင်စုအိလန်ကို တွေ့ချင်နေတယ်”

၉၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ပေါ့... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဖုံးစုလျှံသည် ဘာမျှမပြောတော့ပါ။

သူမသည် ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်လေတော့၏။

ဖုံးစုလျှံသည် ပါးစပ်ပိတ်ထား၏။

သူ၏မျက်လုံးများသည် ကျောက်ဖြူပန်းကို စေ့စေ့စပ်စပ်

အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

ကျောက်ဖြူပန်းသည် လှပသောဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထား

၏။ သူသည် မင်းသားတစ်ပါးကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရ၏။

ဖုံးစုလျှံသည် နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့လိုက်ပြီး...

“ရှင်က ညအိပ်တဲ့အခါ ဒီလိုပဲ လှလှပပ ဝတ်ဆင်ပြီးမှအိပ်

တတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ကျောက်ဖြူပန်းက မိမိကိုယ်ကိုးမကြည့်ကာ...

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးဇူး (ပ) ❀ ၉၃

“ကျုပ်မှမအိပ်သေးတာ”

ဖုံးစုလျှံက နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့ရင်း...

“အိမ်မှာနေရင်း အခုလိုပဲ ဝတ်သလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင့်အဝတ်အစားက ပွဲနေပွဲထိုင်သွားမယ့်အတိုင်းပဲ”

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်နဲ့ညွှန်ပွဲသွားမလို့”

ဖုံးစုလျှံ၏မျက်ခုံးမွေးသည် နဖူးပေါ်သို့ ရောက်သွား၏။

“နဲ့ညွှန်ပွဲသွားမလို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကြွကြွစည်ရင်း... အခုလိုညွှန်နက်သန်းခေါင်မှာ ဘယ်သူ

တတ်မှာလဲ”

“ဒီနေရာကလူတွေဟာ နေ့ဘက်မှာအိပ်ပြီး ညဘက်မှာ

လုပ်ကိုင်ကြတယ်”

“ဒါဆို နဲ့ညွှန်ပွဲလုပ်ရင်လည်း ညွှန်နက်သန်းခေါင်မှလုပ်ကြ

မလို့ပေါ့... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် သွားတော့လေ”

ကျောက်ဖြူပန်းက ဖုံးစုလျှံကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး...

“ခင်ဗျားက အဝတ်အစားမလဲတော့ဘူးလား”

“ရှင်က ကျွန်မကို ဧည့်ခံပွဲခေါ်သွားမလို့လား”

“ခင်ဗျားကိုဖိတ်လို့ ကျုပ်ကလိုက်ပို့ရမှာ”

“ရှင်...”

ဖုံးစုလျှံသည် အံ့သြကာ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ကျောက်ဖြူပန်းက ဖုံးစုလျှံကိုပြုံးပြကာ...

“ခင်ဗျား မသွားဘူးဆိုရင် သိပ်ကိုအားနာကောင်းမှာပဲ”

“နေပါဦး... ကျွန်မကို ဘယ်သူကဖိတ်တာလဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့မိတ်ဆွေပါ”

ဖုံးစုလျှံက မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မရဲ့မိတ်ဆွေဆိုတော့ နေပါဦး... ရွှေသူတော်လား-

ရန်ချင်ဖုံးလား... ဒါမှမဟုတ် လူပေါ်ကလူနဲ့ မျက်မမြင်(၇)ယောက်လား”

“တစ်ယောက်မှမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ”

“ခေးသမား ဂှာပင်... ပါ”

ကျောက်ဖြူပန်းသည် အင်္ကျီရင်ဘတ်ကြားမှ ဖိတ်စာတ-

တစ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ဖုံးစုလျှံကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

ဖုံးစုလျှံသည် ဖိတ်စာကိုလှမ်းမယူဘဲ ဖိတ်စာပေါ်မှစာကို လိုက်၏။

ဖိတ်ကြားသူ၏နေရာတွင် ခေးသမားဂှာပင်ဟု ရေးထားပြီး အစည်ကို လိပ်မှုထား၏။

ဖုံးစုလျှံသည် ကျောက်ဖြူပန်းကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

“သူက ဘာဖြစ်လို့ဖိတ်တာလဲ”

ကျောက်ဖြူပန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဖိတ်စာမှတော့ သူက ဖိတ်တာပဲ... ဒါပေမယ့် သူက အသက်သက်ပါ”

“ဒါဖြင့် သူ့ကိုဘယ်သူက အမည်ခံခိုင်းတာလဲ”

“ကျုပ်ပါ”

ဖုံးစုလျှံ ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။

အတန်ကြာမှ သက်ပြင်းချကာ...

“ဟန္တာ ဘယ်သူတွေကိုဖိတ်ထားသေးလဲ”

“ဒီကိစ္စမှာပါဝင်တဲ့လူ အားလုံးပေါ့... နောက်ပြီး လူပေါ်က

လည်း ရောက်လာလိမ့်မယ်”

၉၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

“ရှင်က သူတို့ကိုပါ ဖိတ်လိုက်တာလား”

“ဟင့်အင်... မဖိတ်ခဲ့ပါဘူး”

“မဖိတ်ဘဲ သူတို့က ဘာလို့လာမှာလဲ”

“ထူးခြားတဲ့ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားလို့ပါ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဆင့်ပိကျွန်း”

ဖုံးစုလျှံသည် အံ့သြဟန်ဖြင့် ကျောက်ဖြူပန်းကိုကြည့်လိုက်

၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူမ၏ရင်ထဲ၌ အပ်ကလေးများ

ထိုးဆွနေသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။

အတန်ကြာမှ....

“အင်... ဒီဧည့်ခံပွဲကတော့ တော်တော်ကိုစည်ကားမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

မီးရောင်များ ထိန်ထိန်လင်းနေ၏။

မြိုင်စံမုကျေးရွာ (ပ) ❀ ၉၇

ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးသည် မီးရောင်ကြောင့် ထိန်လင်းနေ၏။

ဧည့်ခန်း၏တစ်ဘက်ထိပ်တွင် ကျားရေခင်းထားသော

တံတင်နောက်ကျောဖြင့် ကုလားထိုင်တစ်လုံးရှိ၏။

ထိုကုလားထိုင်ပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်ထိုင်နေ၏။ ထိုလူ

သည် အိမ်ရှင်ဓားမသားငှာပင်ဖြစ်၏။

သူ၏ ညာဘက်အင်္ကျီလက်သည် ကုလားထိုင်၏ဘေး၌

ချိတ်လျောင်းကျနေ၏။

သူ၏ညာဘက်လက်သည် ပန်းစွန်းမှတ်၍ပြတ်နေသည်မ

သိတိပါလား။ သူသည် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေ၏။

သူ၏မျက်လုံးများက ဧည့်ခန်းအတွင်းမှ ဧည့်သည်များ ဝင်

လာသွားလာ လှုပ်ရှားနေသည်ကို ကြည့်မနေပါ။

ဧည့်သည်များကို ဧည့်ဝတ်ကျောပွန်စွာ လိုက်လံနှုတ်ဆက်

သည်မရှိပါ။

ယုတ်စွအဆုံး ဧည့်သည်များကို ပြုံးပြခြင်းပင်မရှိပါ။

အိမ်ရှင်က ဧည့်ဝတ်ကျောပွန်သော်လည်း ဧည့်သည်များ

ဧည့်သည်ပီသကြ၏။

စားသောက်ဖွယ်ရာများကို အားမနာတမ်းစားသောက်နေ

၉၈ နန္ဒကျော်သူ

၏။

ဧည့်သည်အချင်းချင်း ကိုယ်အုပ်စုနှင့်ကိုယ် ဆူညံစွာ ပြောဆိုရယ်မောနေကြ၏။

ရုတ်တရက် ဧည့်သည်များ၏ ဆူညံနေသော စကားသံတိတ်ဆိတ်သွား၏။

ဧည့်သည်များ၏ များစွာသော မျက်လုံးတို့သည် ဧည့်ခန်းတံခါးဝသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

အခန်းတံခါးဝ၌ လူနှစ်ယောက်ရပ်နေ၏။ ကျောက်ဖြူပန်းနှင့် ဖုံးစုလျှံတို့ဖြစ်၏။

ဧည့်သည်များ၏ မျက်လုံးများသည် ကျောက်ဖြူပန်းခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ မရှိပါ။

သူတို့၏မျက်လုံးများသည် ဖုံးစုလျှံထဲသို့ ရောက်ရှိနေ၏။

ဖုံးစုလျှံသည် ဧည့်သည်များ၏မျက်လုံးများကို ဆွဲဆောင်စွမ်းရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

ဧည့်သည်များသည် ငေးကြည့်နေ၏။

သူတို့၏မျက်လုံးများက ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်နေ၏။ သူတို့၏ပါးစပ်များက ပိတ်၍မရနိုင်အောင် ဟနေ၏။

ထိုဧည့်သည်များထဲမှ ရွှေသူတော်၏ ကျဉ်းမြောင်းသောမျက်လုံးသည် တခြားလူများထက် ပို၍ ပြူးကျယ်နေ၏။

သူ၏ပါးစပ်သည် ပိတ်၍မရအောင် ပွင့်နေ၏။

သူသည် ဖုံးစုလျှံသေဆုံးပြီဟု သိထားခဲ့၏။ သူ၏မျက်စိအောက်မှာပင် ဖုံးစုလျှံက သေဆုံးခဲ့၏။

သေဆုံးခဲ့ပြီးသော လူတစ်ယောက်ကို ပြန်လည်မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ အံ့သြရုံမျှမက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ် သူ၏အနီးသို့ ဖုံးစုလျှံရောက်လာ၏။

ဖုံးစုလျှံက ပြုံးလိုက်ပြီး...

၁၀၀ ❀ နန္ဒကျော်သူ

“ဘယ်လိုလဲ... ငေးလှချည့်လား... ဘာလဲ... ကျွန်မကို မှတ်မိတော့ဘူးလား”

ရွှေသူတော်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အေးစက်၍လာသည်။ သူသည် ဖုံးစုလျှံကိုကြည့်ရင်း ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးလာ၏။

“ရှင် နေမကောင်းဘူးလား”

“အဟင်း... ဟင်း... နည်းနည်းများနေတာပါ”

“ဘာရောဂါလဲ”

“လွမ်းဖျား လွမ်းနာဖြစ်တာပါ”

ဖုံးစုလျှံက တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မကိုလွမ်းနေတာ များလား”

“ဟုတ်ပါတယ်... ခင်ဗျားကိုလွမ်းနေတာပါ”

ဖုံးစုလျှံက ရယ်မောကာ လက်ကိုခါယမ်းရင်း...

“ဒီလိုရောဂါတော့ မဖြစ်ပါနဲ့... တော်တော်ကြာ အိမ်ကလူ

သိသွားရင် ရှင်နဲ့နပ်လုံးနေရဦးမယ်”

ရွှေသူတော်၏မျက်လုံးတွင် အံ့သြဟန်ဖြစ်သွား၏။

“အိမ်ကလူ ဟုတ်လား”

ဖုံးစုလျှံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

ပြိုင်စံမဲကျေးဇူး (ပ) ❀ ၁၀၁

“ဟုတ်တယ်”

ရွှေသူတော်က အံ့သြလေသံဖြင့်...

“ဒါဆို ခင်ဗျားက...”

ဖုံးစုလျှံက ပြုံးကာ...

“ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရမလား”

ရွှေသူတော်က သက်ပြင်းချကာ...

“ခင်ဗျားရဲ့ခင်ပွန်းက ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်ပါ”

ကျောက်ဖြူပန်းက ဝင်ရောက်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ရွှေသူတော်သည် ကျောက်ဖြူပန်းနှင့်ဖုံးစုလျှံတို့ကို တစ်

ကြည့်နေ၏။ သူသည် ဦးခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်းနေ၏။

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် မယုံကြည်နိုင်ခြင်း၊ အံ့သြခြင်း စ

အရိပ်အယောင်များ ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

ဧည့်ခန်းထဲမှ လူတိုင်း၏မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း အံ့သြခြင်း၊

ကြည်ခြင်း၊ ဝေခွဲမရခြင်းစသည့် အရိပ်အယောင်များ ဖြစ်ပေါ်နေ

ဖုံးစုလျှံသည် ပြုံးလိုက်ပြီး...

၁၀၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ

“လောကပေါ်မှာ သေတာရယ်... အိမ်ထောင်ကျတာရယ် ဆိုတာ အင်မတန်ရဲခဲတဲ့ အတွေ့အကြုံပါပဲ... ကျွန်မကတော့ တစ်နေ့တည်း ဒီအတွေ့အကြုံတွေကို တစ်ပြိုင်တည်း ရခဲ့တယ်ဆိုတော့ အံ့သြစရာမကောင်းဘူးလား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လောကကြီးသည် ဆန်းကြယ်သည်။ မမျှော်လင့်တာတွေ ဖြစ်တတ်သည်။

ဖုံးစုလျှံ ရရှိခဲ့သော အတွေ့အကြုံများကို ရရှိရန်မှာ အလွန် မှရှားပါးသည် မဟုတ်ပါလား။

ဖုံးစုလျှံသည် အိမ်ရှင်ဓားသမားငှာပင်ကို တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်လိုက်၏။

ဓားသမားငှာပင်သည် ငြိမ်သက်နေ၏။ သူသည် ကျောက်ဆစ်ရှုပ်ထုတစ်ခုကဲ့သို့ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေ၏။

သူသည် ဖုံးစုလျှံဟုကို ကြိုဆိုနေရာချထားပေးခြင်း မရှိရုံမျှ မဟုတ်ဘဲ ပြုံး၍ပင် နှုတ်ဆက်ခြင်းလည်းမရှိပါ။

ဖုံးစုလျှံက မဲပြုံးပြုံး၍ ပရုံးတစ်ချက်တွန်လိုက်၏။

ထိုနောက် သူမသည် ဧည့်သည်ပီသစွာပင် လွှတ်နေသော ဆွဲပွဲ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ထိုကဲ့သို့စားပွဲ၌ ဝင်ရောက်ထိုင်ချလိုက်သည်နှင့် တစ်ချိန်တည်း ဧည့်ခန်း၏တံခါးဝ၌ လူတစ်ယောက်ကို ဖုံးစုလျှံက မြင်တွေ့လိုက်၏။

ဧည့်ခန်းတံခါးဝမှလူကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ဖုံးစုလျှံ၏ ချက်ခုံးမွေးသည် နဖူးပေါ်သို့ရောက်စော၏။

အကြောင်းမှာ ဧည့်ခန်းတံခါးဝမှလူသည် ဆင့်ဝိကျွန်းဖြစ်နေသောကြောင့် မဟုတ်ပါလား။

ဆင့်ဝိကျွန်း...။

ဖုံးစုလျှံသည် ဆင့်ဝိကျွန်းအား မတွေ့ရသည်မှာ (၂)နှစ်ရှိသွားပြီဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ယခုမြင်တွေ့ရသော ဆင့်ဝိကျွန်းသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ်က ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်တွေ့ခဲ့ရသော ဆင့်ဝိကျွန်းကဲ့

သို့ လောကပေါ်တွင် အချောဆုံး အလှဆုံးဖြစ်နေဆဲဖြစ်၏။

သို့သော် ဖုံးစုလွှဲ၏စိတ်ထဲ၌ ဆင့်ပိကျွန်းသည် အနည်းငယ် ပြောင်းလဲနေသည်ဟု ခံစားလိုက်ရ၏။

ဆင့်ပိကျွန်းသည် ယခင်ကထက်ပို၍ တည်ငြိမ်နေ၏။ သူမသည် ယခင်ကလောက် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ပုံမရပါ။

သူမ၏ မျက်ဝန်းတစ်စုံသည် ရီဝေအုံ့ပိုင်းနေပြီး တစ်စုံတစ်ခုအား သောကရောက်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

ယခုကဲ့သို့ ရီဝေသောမျက်ဝန်းတစ်စုံကပင် သူမ၏ဖော်မပြနိုင်သော အလှတစ်မျိုးပင် ဖြစ်နေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော ဧည့်ခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ဖုံးစုလွှဲထံသို့ ရောက်နေသော မျက်လုံးများကို ဆင့်ပိကျွန်းက ညှို့ယူဆွဲငင်လိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဧည့်ခန်းထဲရှိလူများ၏ များစွာသောမျက်လုံးအစုံသည် ဆင့်ပိကျွန်းထံသို့ ရောက်ရှိသွားပြီးနောက် ဆင့်ပိကျွန်း၏နောက်မှ လိုက်ပါလာသော လူနှစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် အသီးသီးလွဲဖယ် သွားလေတော့၏။

ဆင့်ပိကျွန်း၏နောက်၌ လူနှစ်ယောက်လိုက်ပါလာ၏။ အ

ဆင်(၅၀)ကျော် လူကြီးနှစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ခန္ဓာကိုယ်ပိန်ပိန်ပါးပါးရှိပြီး ဆံပင်များ၊ မုတ်ဆိတ်မွေးများ ဆူဆူသင်းသင်းနေ၏။

တစ်ယောက်က အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကျွန်တစ်ယောက်က အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

သူတို့သည် လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာ ယူဆောင်လာခြင်း မ

သို့သော် ဧည့်ခန်းထဲမှလူများသည် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ အေးစိမ့်သော ဓား၏အငွေ့အသက်များကို ခံစားလိုက်

ထိုလူနှစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် ပထမဆုံး နှစ်မျက်နှာဖျက်သွားသူမှာ ရန်ချင်ဖုံးဖြစ်၏။

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ရင်း...

“ချိတ်ကြီးနဲ့ချိတ်လေးတို့ပါလား”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

ကျောက်ဖြူပန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“သူတို့ကို ခင်ဗျားသိလား”

ဟု ဖုံးစုလျှံကိုမေးလိုက်၏။

ဖုံးစုလျှံက ဦးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

ကျောက်ဖြူပန်းက ပြုံးကသ...

“သူတို့လည်း ရှောင်စုအိလန်ကို လိုက်ရှာနေတယ်”

ကျောက်ဖြူပန်း၏ စကားကြောင့် ဖုံးစုလျှံသည် မျက်မှောက်

ကြွတ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြန်ပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ကျောက်ဖြူပန်းက လက်ကပြလိုက်ပြီး ဖုံးစုလျှံ၏အနီသို့

တိုးကပ်ကာ လေသံတိုးပိုးဖြင့် နှစ်ကိုယ်ကြားပြောလိုက်၏။

“ဒီကိစ္စကို ဆင့်ပိကျွန်းကသိမှာမဟုတ်ဘူး... သူသိအောင် ပြောပြဖို့ လိုအပ်တယ်”

“ရှင်က သွားပြောမှာလား”

“ဟင့်အင်း... ခင်ဗျားကသွားပြောပေးရမှာ”

“ရှင်က ကျွန်မကို သေစေချင်ပြီနဲ့တူတယ်”

“ခင်ဗျား မသေစေရပါဘူး”

“ရှင်က ဒီအဘိုးကြီးနှစ်ယောက်ကို ကျွန်မနိုင်လိမ့်မယ်ထင် နေလို့လား”

“မထင်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မ မသေရမှာလဲ”

“လွယ်ပါတယ်... ခင်ဗျားက ဆင့်ပိကျွန်းကို တစ်နေရာခေါ်

အသီး ပြောပြလိုက်ပေါ့”

“ရှင်အဘိုးကြီးတွေက မလိုက်ဘဲနေရင်တော့ ကောင်းတာ

“အဘိုးကြီးတွေ မလိုက်ရဲပါဘူး”

“သူတို့မလိုက်ရဲတဲ့နေရာကို ရှင်ကတွေ့ထားလို့လား”

“အင်း...”

ဟုပြောကာ အခန်းတစ်ခန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ရင်း...

“အဲဒီနေရာဆိုရင် အဘိုးကြီးတွေ မလိုက်ရဲတော့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဖုံးစုလျှံက ထိုအခန်းကိုလှမ်းကြည့်ရင်း...

“အဲဒါ ဘာအခန်းလဲ”

“မိန်းမ အိမ်သာ”

ဖုံးစုလျှံသည် မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီလေ... ကျွန်မ ကြိုးစားကြည့်မယ်”

ထိုစဉ် ဆင့်ပိကျွန်းက ဖုံးစုလျှံကို တွေ့သွား၏။ သူမသည်

၁၀၈ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ပြုံးပြလိုက်၏။

ဖုံးစုလျှံသည် ထိုင်ရာမှထကာ ဆင့်ပိကျွန်း၏လက်ကိုဆွဲကာ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ညီမ လာလိမ့်မယ်လို့ မမ မထင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မလည်း ရှင့်ကို ဒီမှာတွေ့ရမယ်လို့ မထင်မိဘူး”

ဖုံးစုလျှံသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဆင့်ပိကျွန်း၏ နားရွက်အနီးသို့ကပ်ကာ နှစ်ကိုယ်ကြား တီးတိုးပြောလိုက်၏။

ဆင့်ပိကျွန်း၏မျက်နှာသည် ရှက်သွေးဖြန်းကာ နီရဲသွား၏။

ဆင့်ပိကျွန်း၏နောက်မှ လိုက်ပါလာသော အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဖုံးစုလျှံကို မျက်မှောင်ကြွတ်၍ကြည့်ကာ...

“မင်း ဘာလာရှုပ်တာလဲ”

ဖုံးစုလျှံက ပြုံးလျက်...

“ဒါက မိန်းမချင်းသိတဲ့ကိစ္စပါ... ရှင်ကသိချင်လို့လား”

ဆင့်ပိကျွန်းက အဘိုးအိုနှစ်ယောက်ကိုလှည့်ကြည့်ကာ...

“ကျွန်... ကျွန်မ... ဟို...ဟို အိမ်သာ...”

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ပ) ❀ ၁၀၉

အဘိုးအိုက ဆင့်ပိကျွန်း၏စကားမဆုံးမီ လက်ဝှေ့ယမ်းပြ

...

“သွားပါ... သွားပါ”

ဖုံးစုလျှံသည် ဆင့်ပိကျွန်း၏လက်ကိုဆွဲကာ မိန်းမအိမ်သာအနီးထဲသို့ ပင်ရောက်သွား၏။

ဖုံးစုလျှံနှင့် ဆင့်ပိကျွန်းတို့နှစ်ယောက် အခန်းထဲသို့ဝင် ဆောက်သွားပြီးနောက် မကြာမီမှာပင် ထိုအခန်းရှေ့သို့ လူတစ်ယောက် မယောင်မလည်ဖြင့် ရောက်လာ၏။

ထို့နောက် သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် အခန်းတံခါးပေါ်မှ ‘မိန်းမအိမ်သာ’ဟူသောစာတမ်းကြိုက်ယူပြီး အနီးမှအခန်းတစ်ခု၏ တံခါးရွက်ပေါ်သို့ ရွေ့ပြောင်းဆက်လက်လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

❀

ဖုံးစုလျှံ၏မျက်လုံးပြူးသွား၏။

အကြောင်းမှာ မိန်းမအိမ်သာအခန်းထဲ၌ အိမ်သာဟူသည့်

၁၁၀ ❀ နန္ဒကျော်သူ

အရာ ဘာမျှမရှိပါ။

ဖုံးစုလျှံသည် နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး....

“အလိမ်ခံလိုက်ရပြီ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

ဆင့်ပိကျွန်းသည် အခန်းကို အံ့သြစောမျက်လုံးများဖြင့်

ကြည့်ကာ....

“အခန်း မှားတာလား”

ထိုစဉ် အခန်းက သိမ်မွေ့ တစ်ချက်လှုပ်ယမ်းသွားပြန်

နောက် ရွေ့လျားသွား၏။

အခန်းက တဖြည်းဖြည်းနှင့်ပို၍ လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျားသွား

၏။

ဖုံးစုလျှံသည် နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး အခန်းတံခါး

ကိုဆွဲဖွင့်လိုက်၏။ အခန်းတံခါးက ဂုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ပါ။

ဖုံးစုလျှံသည် မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဟင်... ဒီတံခါးက ငါ့ကိုများ ပိတ်ထားလို့ရမလား”

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်ပြီး တံခါးကိုပန်းဖြင့်တိုက်လိုက်၏။

“ဝုန်း...”

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (၁) ❀ ၁၁၁

တံခါးက မပွင့်ပါ။ ဖုံးစုလျှံ၏ပန်းသည် နာကျင်သွား၏။ ဖုံးစု

လျှံသည် နောက်တစ်ကြိမ် လှုပ်မဲကြိုးစားတော့ပါ။

သူမသည် အခန်းထဲမှ ခုံပေါ်တွင်ဆိုင်ချလိုက်၏။

ဆင့်ပိကျွန်းက နားမလည်ဟန်ဖြင့်...

“ဘယ်လိုပြောတာလဲ”

ဖုံးစုလျှံက နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်ကာ...

“အလိမ်ခံရတာ”

“ရှင်....”

“ယုတ်တယ်... ကျောက်ဖြူပန်းက ဟိုကိုလိမ်ခဲ့တာ”

“ကျောက်ဖြူပန်း... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သူက ဘယ်သူလဲ”

“မိန်းမလို ချောတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ... ဒါမှမဟုတ်

အဆိပ်ကိုနှိပ်တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ”

“သူက ကျွန်မတို့ကို ဘာဖြစ်လို့လိမ်တာလဲ”

“ဒါတော့ မသိဘူး... ဒါပေမယ့် လိမ်တာတော့ အမှန်ပဲ... ”

ဦးမရဲ့နောက်က ကကောက်ကောက်လိုက်နေတဲ့ အဘိုးကြီးနှစ်

၁၁၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ယောက်က ရှောင်စုအိလန်ကို ရန်ပြုလိမ့်မယ်... အဲဒါကို ညီမအောင် ပြောပေးပါတဲ့... ပြီးတော့ ဒီအခန်းဟာ အိမ်သာတဲ့... အဲဒါတွေဟာ လိမ်တာမဟုတ်ဘူးလား”

ဆင့်ပိကျွန်း၏ လှပသောမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်ဥများသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ ရုတ်တရက် ကျရောက်လာ၏။

သူမသည် အလိမ်ခံရခြင်းအတွက် မျက်ရည်ကျခြင်းမဟုတ်ပါ။

ဖုံးစုလျှံ၏စကားထဲမှ ‘ရှောင်စုအိလန်’ဟူသော အမည်ကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဖုံးစုလျှံသည် ဆင့်ပိကျွန်းကို ဝေးကြည့်နေမိ၏။

သူမ၏မျက်လုံးများက ဆင့်ပိကျွန်းအား ညီမ သူ့ကိုတွေ့ခဲ့လားဟင်’ဟု မေးနေဟန်ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

ဆင့်ပိကျွန်း၏ ရီဝေသောမျက်လုံးတစ်စုံကလည်း ‘သူနောက်ကို ကျွန်မလိုက်သွားခဲ့ပေမယ့် မတွေ့ခဲ့ဘူး’ဟု ပြောနေဟန် ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ယင်းသက် ပြင်းထဲ၌ သူတို့နှစ်ဦး၏ ရင်ထဲမှစကားလုံးများ

ထွက်နေ၏။

“ရှောင်စုအိလန်ရယ်... ရှင် ဘာလိုပြန်မလာရတာလဲ”

“ရှောင်စုအိလန်... ရှင် ဘယ်ရောက်နေလဲ”

“ရှင်အတွက် ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာ သိလား”

အကယ်၍သာ သူတို့၏သက်ပြင်းချသံများသည် လေနှင့်အတူ လွင့်မျောကာ ရှောင်စုအိလန်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့မည်ဆိုပါက သက်ပြင်းချသံနှင့်အတူ သူတို့၏ ရင်တွင်းမှစကားများကို ရှောင်စုအိလန်က ကြားနိုင်ပါမည်လော။

အခန်းသည် ရွေ့လျားနေဆဲဖြစ်၏။

ဖုံးစုလျှံတို့၏ရင်သည်လည်း လှုပ်ရှားနေဆဲဖြစ်၏။

ရုတ်တရက် ဖုံးစုလျှံသည် တဟားဟားဖြင့် ရယ်မောလိုက်

“ဟား... ဟား... ဟား”

၁၁၄ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ဆင့်ပိကျွန်းသည် သူမအား ငေးကြည့်နေမိ၏။

ဖုံးစုလျှံက ရယ်မောနေရာမှရပ်တန့်လိုက်ပြီး...

“တို့ငိုနေတာ ရယ်စရာဖြစ်နေတယ်... တို့က ဘာဖြစ်လို့ ငိုရမှာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် ဖုံးစုလျှံသည် ရယ်မောလိုက်၏။ သူမ၏ရယ်မောသံက ကျယ်လောင်လှ၏။

သို့သော် ထိုရယ်မောသံထဲ၌ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု အပြည့်ဝင်နေသည်ကို မည်သူမျှ သိလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

လူတစ်ယောက်သည် အမှန်တကယ် ဝမ်းနည်းကြေကွဲလာသောအခါ ရယ်မောဖို့ ကြိုးစားသင့်သည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် လောကကြီးပေါ်တွင် ထိုကဲ့သို့ သတ္တိရှိသောသူ မျိုး လွန်စွာမှရှားပါးသည် မဟုတ်ပါလား။

ဆင့်ပိကျွန်းသည် ဖုံးစုလျှံကို ငေးမောကြည့်နေ၏။

ပြိုင်စံမဲကျေးရွာ (ပ) ❀ ၁၁၅

ဖုံးစုလျှံသည် အဘယ်ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ရယ်မောနေသည်

ထို နားမလည်နိုင်ပါ။

သူမသည် ဖုံးစုလျှံကိုချစ်ခင်၏။ လေးစား၏။ ကြည်ညို၏။

သို့သော် ယခုဖုံးစုလျှံ၏ အပြုအမူကိုတော့ နားလည်နိုင်စွမ်းမရှိပါ။

ဖုံးစုလျှံက ဆင့်ပိကျွန်းကိုလှမ်းကြည့်ကာ...

“ညီမက ဘာဖြစ်လို့ မရယ်တာလဲ”

ဆင့်ပိကျွန်းက ဦးခေါင်းငုံ့ကာ...

“ရယ်ချင်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ရယ်လို့မရဘူး”

ဖုံးစုလျှံသည် ဆင့်ပိကျွန်း၏ပခုံးကို တစ်ချက်ကိုင်လိုက်

ပြီး...

“ညီမကိုတစ်ခုမေးမယ်”

“မေးပါ”

“ရှောင်စုအိလန်ကိုတွေ့ချင်တယ် မဟုတ်လား”

ဆင့်ပိကျွန်းကမဖြေပါ။ သို့သော် သူမသည် ဦးခေါင်းညိတ်ပြ

လိုက်၏။

ဖုံးစုလျှံသည် ဆင့်ပိကျွန်း၏ပခုံးကို အသာယုတ်ကာ...

၁၁၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

“စိတ်ချ... သူ့ကိုတွေ့ရတော့မှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။ မဟုတ်ပါလား။

ရပ်တန့်သွားပြီဖြစ်၏။

ရွှေလျားနေသောအခန်းသည် ရပ်တန့်သွားပြီဖြစ်၏။

အခန်းက ရပ်တန့်သွားသော်လည်း အပြင်ဘက်မှ မည်သည့်အသံဗလံမှ မကြားရပါ။

ထိုစဉ် အခန်းထဲတွင် ထွန်းညှိထားသောမှန်အိမ်သည် ငြိမ်းသတ်သွားပြီဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်အခန်းထဲတစ်ခုလုံးသည် မှောင်အတိ ကျသွား၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဆင့်ပိကျွန်း၏အသံဖြစ်၏။ သူမ၏အသံသည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဟန်ပေါ်လွင်နေ၏။

“စိတ်ချ... ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

မြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ပ) ❀ ၁၁၇

ဖုံးစုလျှံ၏အသံ မဟုတ်ပါ။ အခန်း၏အပေါ်ဘက်မှ ပေါ်ထွက်လာသောအသံ ဖြစ်၏။

ဆင့်ပိကျွန်းနှင့်ဖုံးစုလျှံတို့သည် အသံပေါ်ထွက်လာရာ အခန်း၏အပေါ်ပိုင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

အခန်း၏အပေါ်ပိုင်း၌ အပေါက်ငယ်တစ်ခုပွင့်လာ၏။

အပေါက်ပွင့်သွားသည်နှင့် လေကောင်းလေသန့်များက အခန်းထဲသို့ အလှအယက်တိုးဝင်လာ၏။

ထို့နောက် ထိုအပေါက်၌ မျက်လုံးတစ်စုံပေါ်လာ၏။

ဖုံးစုလျှံသည် ထိုမျက်လုံးတစ်စုံကို မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့်...

“စင်း... စင်း...”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်မ စင်းစင်းပါ... အခန်းထဲမှာ အတော်နွေးရဲ့လား”

ဖုံးစုလျှံက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“အေး... နွေးတယ်... ညည်းလည်း ဆင်းလာခဲ့ပါလား... အပေါ်မှာတော်တော် အေးမှာပဲ”

၁၁၈ ❀ နန္ဒတော်သူ

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မလည်း လာချင်ပါတယ်... ဒါပေမယ့်...”

“ဒါပေမယ့်... ဘာဖြစ်လဲ”

“တံခါးကို သူကလွှဲပြီး ဘယ်သူမှ ဖွင့်လို့မရလို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သစ်သားတံခါးရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ သံမဏိတံခါးတစ်ချပ်ရှိတယ်”

“သူက ဘယ်မှာလဲ”

“ဧည့်ခံပွဲမှာ...”

“သူက ဘာဖြစ်လို့ တစ်ခါတည်း လိုက်မလာတာလဲ”

စင်းစင်း၏မျက်လုံးထဲ၌ ကောက်ကျစ်သော အရိပ်အယောင် ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာ၏။

ပြီးမှ....

“မမတို့ပျောက်သွားတာကို လိုက်ရှာရဦးမယ်လေ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဖုံးစုလျှံက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ....

“ဘာပြောတယ်... သူက တို့ကိုလိုက်ရှာတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဧည့်ခံပွဲမှာ မမတို့ပျောက်သွားတော့ အား

ပြိုင်စံသံကျေးရွာ (၁) ❀ ၁၁၉

သောက်လိုက်ရှာကြတယ်... သူကလည်း ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် လိုက်လာရဦးမှာပေါ့”

“ဟားပါတော့... အခု တို့ကို ဘာလုပ်ဦးမှာလဲ”

“အိမ်ပြန်ပို့မလို့ပါ”

“တို့အိမ်တော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

“ဟင်း... ဟင်း... သူ့ရဲ့ အိမ်ကိုပါ”

“ဘာနဲ့ပို့မှာလဲ”

“လှည်းနဲ့...”

“ဒီအခန်းထဲခါးကို သူကလွှဲပြီး ကယ်သူမှ ဖွင့်လို့မရဘူးဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တို့က ဒီအခန်းထဲမှာပိတ်မိနေတာပဲ... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လှည်းပြောင်းစီးလို့ရမလဲ”

“အခု... မမတို့လှည်းပေါ်မှာပါ”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်”

ဖုံးစုလျှံသည် အံ့သြသောလေသံဖြင့်မေးလိုက်၏။

စင်းစင်းက ပြုံးကာ...

“အခု မမတို့ မြင်း(၈)ကောင်ဆွဲတဲ့ ရထားပေါ်မှာရောက်

၁၂၀ ❀ နန္ဒကျော်သူ

နေတာပါ”

“ဒါဖြင့် ဒီအခန်းက...”

“ဟုတ်ပါတယ်... အထူးပြုလုပ်ထားတဲ့ မြင်းရထားပါ”

ဖုံးစုလှုံ ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။

ယခုမှ အခန်းတစ်ခုလုံး ရွေ့လျားနေသည်ကို သဘောပေါက်လာ၏။

သူမသည် သက်ပြင်းချကာ...

“ကဲ... ကဲ... အိမ်ရောက်အောင် ဘယ်လောက်ကြာဦးမှာလဲ”

“သုံးရက်”

“သုံးရက်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... အများဆုံး သုံးရက်ပါ”

“ဒါဆို တို့က ဒီအခန်းထဲမှာ(၃)ရက်လောက် နေရဦးမယ်နဲ့ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို သူက တို့ရဲ့အလောင်းကိုပဲ ရလိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ပ) ❀ ၁၂၁

“အစာငတ်ပြီး သေနိုင်လို့ပေါ့”

“အစာငတ်ပြီး မသေနိုင်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စားသောက်စရာတွေ အဆင်သင့်ရှိနေလို့ပါ... အရက်အိုးထည်း ပါပါတယ်”

“အရက် ဟုတ်လား... ဘယ်လောက်များများ ပါလို့လဲ”

“မမက အရက်ဘယ်လောက်များများ လိုချင်လို့လဲ”

“သုံးအိုး”

သုံးအိုး....။

အရက်သုံးအိုး....။

နှစ်ချို့ဝါးရွက်စိမ်း အရက်(၃)အိုး....။ သို့သော် အရက်အိုးထဲ၌ အရက်မရှိတော့ပါ။

ဖုံးစုလှုံသည် မျက်စိမဖွင့်နိုင်လောက်အောင်ပင် မူးနေပြီဖြစ်

၁၂၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ဆင့်ပိက္ကန်းလည်း အရက်အနည်းငယ်သောက်ခဲ့၏။

သူမ၏စိတ်ဖိစီးမှုများ၊ စိတ်ဆင်းရဲမှုများ သက်သာလွှားစေရန် သောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူမသည် အရက်သောက်ခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် သူမ၏ဝမ်းဗိုက်ထဲသို့ အရက်အနည်းငယ်ဝင်သွားသည်နှင့် ဦးခေါင်းထဲ၌ ရိတ်တိဖြစ်လာ၏။

အရက်ရှိန်ကြောင့် စိတ်သောကများကို မေ့ပျောက်ကာ ထွေ ရာလေးပါးပြောဆိုရင်း ဖုံးစုလျှံနှင့်အတူ ရယ်မော၏။

ဖုံးစုလျှံက အာလေးလျှာလေးအသံဖြင့်...

“ဟင်... ဟင်... ညီမ မူးနေပြီ”

ဆင့်ပိက္ကန်းက ဇက်ကျိုးနေပြီဖြစ်သော်လည်း...

“မမူးပါဘူး... မမရဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့”

“ဒါနဲ့ မမမေးမယ်... မှန်မှန်ဖြေစမ်း”

“အင်းပါ”

“ညီမ... ရှောင်စုအိလန်ကိုချစ်လား”

“မမလည်း ချစ်တယ် မဟုတ်လား”

“သူက ညီမကိုချစ်နေတာပါ”

ဆင့်ပိက္ကန်းက ဘာမျှပြန်မပြောပါ။ သူမသည် ဟက်ဟတ်

ပြိုင်စံပွဲကျေးရွာ (၁) ❀ ၁၂၃

ဆီဝက် ရယ်မောနေ၏။

ထို့နောက် သူတို့၏ရယ်မောသံသည် ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားလေတော့၏။

ပြုံးနေ၏။

ကျောက်ဖြူပန်း၏အပြုံးသည် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော အဖြစ်သည်။

သူသည် ဆင့်ပိက္ကန်းနှင့် ဖုံးစုလျှံတို့၏ရှေ့ရပ်ကာ ပြုံး၍ ပြောနေခြင်း ဖြစ်၏။ ဖုံးစုလျှံသည် နုနု၍ထလိုက်ချင်သည်။

သို့သော် သူမ၏ဦးခေါင်းကစ်ရလုံးသည် ကွဲအက်လှမတတ် ထွက်ကုန်ခဲ့၏။ သူမ၏နှုတ်ခမ်းကလည်း ခြောက်ကပ်နေ၏။

ကျောက်ဖြူပန်းက ပြုံးကာ...

“ဒီတစ်ခါ ညီမက(၃)ရက်နဲ့(၃)ညတိတိ အရက်မူးနေပြီ”

ဖုံးစုလျှံသည် ဘာမျှပြန်မပြောပါ။

၁၂၄ ❀ နန္ဒကျော်သူ

သူမသည် ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်ရင်း ဆင့်ဝိက္ခန်း
ကိုကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ ကျောက်ဖြူပန်းကိုကြည့်ကာ...

“ရှင်က လူလိမ့်ပဲ”

ကျောက်ဖြူပန်းက မငြင်းပါ။

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျုပ်လူကောင်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ ဆင့်ဝိက္ခန်းကို လိမ်ခေါ်ရတာလဲ”

“သူနဲ့ပါလာတဲ့ အတိုးကြီးနှစ်ယောက်ကို ရင်မဆိုင်ချင်လို့”

“ဆင့်ဝိက္ခန်းကို ဘာဖြစ်လို့ခေါ်ရတာလဲ”

“ရှောင်စုအိလန်ကို တွေ့ချင်လို့ပါ”

ဆင့်ဝိက္ခန်းသည် ကျောက်ဖြူပန်းကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ...

“သူ့ကိုတွေ့ချင်ရင် သူ့ကိုသွားရှာပါလား... ဘာဖြစ်လို့ ကွဲ

မတို့ကို လိမ်ခေါ်ရတာလဲ”

ကျောက်ဖြူပန်းက ပြုံးလိုက်၏။ ကောက်ကျစ်စဉ်းထ

သောအပြုံး ဖြစ်၏။

ကျောက်ဖြူပန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကလဲ့စားချေမလို့”

ပြိုင်စံမဲကျေးရွာ (ပ) ❀ ၁၂၅

ဖုံးစုလျှံသည် မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

ပြီးမှ သူမသည် ဦးခေါင်းကိုခါယမ်းကာ...

“ရှင့်စကားကို ကျွန်မဖြင့် နားမလည်ဘူး”

ကျောက်ဖြူပန်းက ရယ်မောကာ...

“ကျုပ်... ရှင်းပြပါ့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး ဆင့်ဝိက္ခန်းနှင့်ဖုံးစုလျှံတို့ကို စေ့စေ့ကြည့်

ဆိုက်၏။

ပြီးမှ...

“သူက ကျုပ်ရဲ့ ချစ်သူကိုလုပ်သွားတယ်... လုပ်သွားတယ်ဗျာ...

အိုရဲလား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျောက်ဖြူပန်း၏စကားကြောင့် ဆင့်ဝိက္ခန်းရော ဖုံးစုလျှံ

အံ့သြသွား၏။

ဖုံးစုလျှံသည် ကျောက်ဖြူပန်းကိုမျက်လုံးပြူးကြည့်ကာ...

“ဘာရှင်... ပြန်ပြောစမ်းပါဦး”

ကျောက်ဖြူပန်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်မှာ ချစ်သူရှိတယ်... နာမည်က ပင်းပင်းတဲ့... ခင်

ဗျားတို့ရဲ့ရှောင်စုအိလန်က ကျူပ်ရဲ့ပင်းပင်းကို အမွေလုယူသွား
တယ်.. ရှင်းရဲ့လား”

ဖုံးစုလျှံက ကျောက်ဖြူပန်းကိုစေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“သူက အဲဒီလိုလူစား မဟုတ်ဘူး”

ဟု ငြင်းဆိုလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်.. အရင်ကမဟုတ်ပေမယ့် အခု ဟုတ်တယ်”

“ရှင်တောင် ဆင့်ပိကျွန်းကို လိမ်ခေါ်ခဲ့သေးတာပဲ... ရှင်း

ကားကို ဘယ်လိုယုံရမှာလဲ”

“ကျူပ်ပြောတာကို မယုံဘူးပေါ့”

“ရှင်စကားအမှန်လို့ ဘယ်လိုယူဆရမှာလဲ”

ကျောက်ဖြူပန်းက လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆွတ်
လိုက်ပြီး...

“ရှောင်စုအိလန်ဟာ ကျူပ်ရည်စား ပင်းပင်းကို လုယူသွား

တယ်.. ပြီးတော့ ပင်းပင်းကို ဘယ်သူကမှကြည့်တာ မကြိုက်ဘူး-

ပင်းပင်းကိုကြည့်မိတဲ့ တင်းမြို့ကိုလားချူပ်အသစ် ရဲ့ထင်းစုနဲ့ မျက်မမြ-

(၇)ယောက်ကို မျက်လုံးဖောက်ပစ်ခဲ့တယ်”

ဖုံးစုလျှံက ပါးစပ်ပိတ်ထား၏။ အပ်ကလေးများသည် သူ

အသည်းနှလုံးကို ထိုးဆွသကဲ့သို့ ခံစားနေရ၏။

ကျောက်ဖြူပန်းက စကားကိုဆက်ပြော၏။

“ပင်းပင်းကသာ သဘောကျမယ်ဆိုရင် သူက ဘာမဆို

ဆုပ်ပေးတယ်.. ကျူပ်ပြောတာလိုတယ် မထင်နဲ့.. ပင်းပင်းကသာ

ဆင်ဗျားရဲ့မျက်လုံးကို လိုချင်တယ်ဆိုရင် သူက ဖောက်ပေးမှာသေချာ

တယ်”

ဖုံးစုလျှံသည် ပါးစပ်ပိတ်ထား၏။ သူမသည် မဝေခွဲတတ်

တော့ပါ။ သူမ၏အသည်းနှလုံးသည် တဆတ်ဆတ် နာကျင်လာ၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် ကျောက်ဖြူပန်းပြောသကဲ့သို့ ပြောင်း

ဆဲခဲ့ပြီလော...။

“မပန်ဘူး.. ကျွန်မ မယုံဘူး”

ဆင့်ပိကျွန်းက အော်ဟစ်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သူမသည် တစ်မျိုးလုံး ကိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေရာမှ

ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ အော်ဟစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

၁၂၈ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ကျောက်ဖြူပန်းက မွဲပြုံးပြုံးက...

“မယုံမရှိနဲ့... ကျုပ်က ကိုယ်တွေ့ဗျ”

ဖုံးစုလျှံက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး အေးစက်စွာ ပြောလိုက်

၏။

“သူက ဒီလိုလူစားမျိုးမဟုတ်ဘူး... သူ့ရဲ့စိတ်ဓာတ်ဟာ

ဘယ်တော့မှမပြောင်းလဲဘူး”

ကျောက်ဖြူပန်းက ခြောက်သွေ့စွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး--

“လူ့စိတ်ဟာ မျောက်စိတ်လိုပဲ... ပုံသေကားချပ်မှတ်ယူရ

မရဘူး”

ဆင့်ဝိက္ခန်းသည် ဦးခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါယမ်းကာ...

“ရှင် ဘယ်လိုပြောပြော ကျွန်မ မယုံဘူး”

“ကျုပ်က အထောက်အထားပြနိုင်ရင်ကော...”

ဆင့်ဝိက္ခန်းက နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး...

“ရှင်ကသာ အထောက်အထားခိုင်လုံပါစေ... ရှင်ခိုင်းတာ

ကျွန်မတို့လုပ်မယ်”

“ခင်ဗျား တကယ်ပြောတာလား”

“မိန်းကလေးဖြစ်ပေမယ့် ရှင့်ထက် ကတိတည်မယ်ဆိုတာ

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (၁) ❀ ၁၂၉

ထားပါ”

“ကောင်းပြီ... စိန်လိုက်”

ဖုံးစုလျှံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“နေဦး... ရှင်က ဘယ်လိုအထောက်အထားပြမှာလဲ”

“ပင်းပင်းနဲ့ရှောင်စုအိလန်တို့ ဘယ်လိုနေထိုင်ကြတယ်ဆို

ခင်ဗျားတို့ကိုပြမှာ”

“သူတို့ရှိတဲ့နေရာကို ရှင်ကသိလို့လား”

“အင်း... သူတို့လာတတ်တဲ့နေရာကို သိတယ်”

“ဘယ်နေရာလဲ”

“သူဌေးဂေဟာ”

ဖုံးစုလျှံသည် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“သူဌေးဂေဟာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ငွေဖြုန်းတီးတဲ့နေရာတစ်ခုပဲ”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့ ဒီမှာဆိုင်နေရမှာလဲ”

ကျောက်ဖြူပန်းက လက်ကာပြကာ...

“နေဦး”

ဖုံးစုလျှံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

၁၃၀ ❀ နန္ဒကျော်သူ

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျုပ်ကို ကတိတစ်ခု ထပ်ပေးရလိမ့်မယ်”

“ဘာ ကတိလဲ”

“ကျုပ်က သူ့ကိုတွေ့ဖို့စီမံပေးမယ်... ဒါပေမယ့် သူနဲ့တွေ့
တဲ့အခါ စကားမပြောရဘူး”

“ကောင်းပြီ... ကတိပေးတယ်”

“ဟုတ်ပါ့မလား... တော်ကြာ သူနဲ့တွေ့တာနဲ့ စကားပြော
ပြောမဆုံးအောင် ဖြစ်နေဦးမယ်”

“အို... ပါးစပ်ပိတ်ထားမယ်”

ကျောက်ဖြူပန်းက ပြုံးလိုက်ပြီ...

“ခက်တယ်ဗျ”

ဖုံးစုလျှံက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ...

“ဘာခက်တာလဲ”

“ကျုပ်က မိန်းမတွေရဲ့စကားကို မယုံတတ်ဘူး”

“ကဲ... ဒီမှာသွယ်ဝိုက်ပြီးပြောမနေနဲ့တော့... ရှင်က
လုပ်ချင်တာလဲ”

“ပွင့်လင်းတယ်”

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ပ) ❀ ၁၃၁

“စကားမရှည်နဲ့... မြန်မြန်ပြော... ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုလုပ်
ဆေးရမလဲ”

“ကျုပ်စီမံတာကို လိုက်နာရမယ်... ဟုတ်ပြီလား”

ဖုံးစုလျှံသည် ဘာမျှမပြောတော့ပါ။

ဆင့်ပိကျွန်းကလည်း ဘာမျှမပြောတော့ပါ။

သူတို့သည် ရှောင်စုအိလန်ကိုတွေ့ရန်အတွက် ဤနည်း
ဆန်းသာရှိတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

၁၃၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ

သူဌေးဂေဟာ

သူဌေးဂေဟာသည် လူကုတံ သူဌေးသူကြွယ်များသာ လာ
ရောက်နိုင်သောနေရာ ဖြစ်၏။

ငွေဖြုန်းတီးရန် အကောင်းဆုံးနေရာလည်း ဖြစ်၏။

တခြားနေရာ၌ ငွေတစ်ကျပ်ဖြင့် ဝယ်ယူရရှိနိုင်သော အ
ရက်အိုးသည် ဤနေရာ၌ ငွေတစ်ဆယ်ပေးရ၏။

ထို့ကြောင့် ဤနေရာသည် အခြားနေရာများထက် ဆယ်
ဆမျှနှုန်းကြီးမြင့်၏။

အကယ်၍ သင်သည် ငွေကိုဖြုန်းတီးမည်ဆိုလျှင် ဤနေရာ
သည် အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်၏။

ဤနေရာက သင့်အား ကြိုဆိုနေမည်ဖြစ်၏။

ပြင်စံပုံကျေးရွာ (ပ) ❀ ၁၃၃

ထို့အပြင် ဤနေရာသည် ကြွားဝါလိုသူများအတွက် ဟန်
ချောပြရန် အကောင်းဆုံးနေရာလည်း ဖြစ်၏။

အကြောင်းမှာ ဤနေရာသို့ လာရောက်ကြသော သိုင်းသ
မားများ၊ စာပေသမားများ၊ ကုန်သည်ပွဲစားများသည် စားသောက်
ရန်ထက် မိမိတို့၏ ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြား၊ အဖိုးတန်အဝတ်အ
စားများအား ပြသဝင့်ကြွားရန် လာရောက်ခြင်းဖြစ်သည် မဟုတ်ပါ
သေး။

ယင်းနေရာသို့ ဆင့်ပိက္ကန်းနှင့် ဖုံးစုလျှံတို့ ရောက်နေ၏။

သူတို့သည် ချောင်ကျွန်းပွဲတွင်ထိုင်ကာ ဝင်လာသမျှ
သော ဧည့်သည်များကို မျက်စိစောင့်မခတ်ဘဲ မလွတ်တန်းကြည့်နေ
၏။

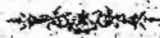
သူတို့သည် တခြားလူများကဲ့သို့ ကြွားဝါရန် လာရောက်
ခြင်း မဟုတ်ပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့သည် မျက်နှာကိုအနက်
ချောင်ပဝါဖြင့် ဖုံးအုပ်ထား၏။ အနက်ရောင်အင်္ကျီပွကို ဝတ်ဆင်ထား
၏။

အနက်ရောင်ရှည်လျားသော အဝတ်အစားကို စွပ်ထားခြင်း
မှာ သူတို့၏လက်အား နောက်ပြန်ကြိုးတုပ်ထားခြင်း နှင့် ဖုံးကွယ်ရန်
ဖြစ်၏။

၁၃၄ ❀ နန္ဒကျော်သူ

သူတို့သည် ရှောင်စုအိလန်ကို တွေ့ချင်သောကြောင့်
ကျောက်ဖြူပန်း၏အစီအံအတိုင်း ပြုလုပ်ခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလား

ညနေ...။

ဤအချိန်သည် သူဌေးဂေဟာ၏ လူအစည်းကားဆုံးအချိန်
ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဤနေရာသို့ ရောက်လာသော ဧည့်သည်များ
ကလည်း လူမျိုးစုံဖြစ်၏။

ခါးတွင် ဓားကိုချိတ်ဆွဲထားသော သိုင်းသမားများ၊ ယာ
တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်နေသော စာပေသမားများ၊ ရွဲနေသောဝမ်းဗိုက်
ကို မနိင်တနိုင် မနေရသော ကုန်သည်ပွဲစားများ စသည်ဖြင့် ဧည့်
ကားလှ၏။

ဤနေရာသို့ ပုံးစုလျှံနှင့် ဆင့်ဝိကျွန်းတို့ ရောက်ရှိလာသည့်
မှာ နှစ်ရက်ရှိပြီဖြစ်၏။

သို့သော် ရှောင်စုအိလန်၏ အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရသေး
ပါ။ အချိန်က တဖြည်းဖြည်း ကုန်ဆုံးလာ၏။

ပုံးစုလျှံသည် စိတ်ပျက်စွာ ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

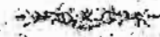
ပြိုင်စံမဲကျေးရွာ (ပ) ❀ ၁၃၅

ဆင့်ဝိကျွန်းကလည်း စိတ်လျော့ဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းငုံ့သွား၏။
ထို့နောက် သူတို့သည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့်ပြန်ရန် ထိုင်ရာမှထ
သိုက်၏။

ထိုစဉ် ရုတ်တရက် သူဌေးဂေဟာရှေ့သို့ မြင်းလှည်းတစ်စီး
ရပ်လာ၏။

ထိုမြင်းလှည်းကို မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် ပုံးစုလျှံနှင့်ဆင့်ဝိ
ကျွန်းတို့သည် နေရာ၌ပြန်၍ ထိုင်ချလိုက်၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုမြင်းလှည်းသည် သူမတို့နှစ်
ယောက်တွေ့ချင်မြင်ချင်သော ရှောင်စုအိလန်ကို သယ်ဆောင်လာ
လိမ့်မည်မဟုတ်ပါလား။

စောင့်မျှော်ခြင်းသည် ဤအတိုင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။
သင်သည် သင်တွေ့လိုသောလူအား စောင့်မျှော်နေပါက
ပေါ်လာမည်မဟုတ်ပါ။

အကယ်၍ သင်ကစိတ်လျော့လိုက်သည်နှင့် သင်တွေ့လို
သောသူသည် သင်၏ရှေ့သို့ရောက်လာတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုလည်း ဆင့်ဝိကျွန်းနှင့် ပုံးစုလျှံတို့သည် စိတ်လျော့

၁၃၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

လိုက်သည်နှင့် သူမတို့ တွေ့ချင်မြင်ချင်နေသော ရှောင်စုအိလန်သည် ပေါ်ထွက်လာပြီ မဟုတ်ပါလား။

သူဌေးဂေဟာရှေ့၌ မြင်းလှည်းတစ်စီးရပ်လာ၏။

အသစ်စက်စက်၊ ခန့်ခန့်ညားညား၊ ပြောင်ပြောင်လက်လက်မြင်းလှည်းဖြစ်၏။

ဤမျှ ခန့်ညားထည်ဝါသော မြင်းလှည်းမျိုးကို ဖုံးစုလျှံသည် မမြင်ဖူးပါ။

ရှောင်စုအိလန်သည် ထိုမြင်းလှည်းဖြင့် သူဌေးဂေဟာသို့ ရောက်လာ၏။ သို့သော် သူတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ပါ။

ကတ္တီပါအစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော အိမ်ဖော်မိန်းကလေးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါလာ၏။

ယင်းမိန်းကလေးသည် 'ပင်းပင်း'ဖြစ်၏။ ပင်းပင်းသည် ရှောင်စုအိလန်၏လက်မောင်းကို ချိတ်ထား၏။

အိမ်ဖော်မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က သူတို့၏နောက်မှ လိုက်ပါလာ၏။

ဆင့်ပိက္ကန်းနှင့် ဖုံးစုလျှံတို့သည် သူတို့ကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ သူတို့သည် သူတို့၏မျက်လုံးကို သူတို့မယုံကြည်နိုင်အောင်

ဖြစ်နေ၏။

ရှောင်စုအိလန်ကို မိန်းကလေးနှင့်တွဲ၍ မြင်တွေ့လိုက်ရ

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ပ) ❀ ၁၃၇

သောကြောင့် အံ့သြနေမိခြင်းမဟုတ်ပါ။

ပြောင်းလဲသွားသော ရှောင်စုအိလန်ကို အံ့သြနေမိခြင်း ဖြစ်

သောကြောင့် အံ့သြနေမိခြင်းမဟုတ်ပါ။

ယခုတွေ့မြင်နေရသော ရှောင်စုအိလန်သည် ယခင်က

တွေ့မြင်ဖူးခဲ့သော ရှောင်စုအိလန် မဟုတ်တော့ပါ။

ယခင်က ရှောင်စုအိလန်သည် ဖြစ်သလိုနေသည်။ ဖြစ်သ

လိုနေသည်။ ဖြစ်သလို ဝတ်ဆင်သည်။ ဖြစ်သလို အိပ်သည်။

ဆင်းရဲသောပြည်သူများကြား၌ နစ်မြုပ်၍နေသူဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ၌ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးများပင် မရိတ်

နိုင်ခဲ့ပါ။

တစ်ခါတစ်ရံ၌ (၃)ရက် (၄)ရက်ခန့် ရေမချိုး... မျက်နှာမ

သိတ် နေတတ်၏။

ယခုရှောင်စုအိလန်သည် သူဌေးသူကြွယ်တစ်ယောက်ကဲ့

သို့ ဟိတ်ဟန်အပြည့်နှင့် ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

သူသည် ဆံပင်ကိုကျနစွာ ဖီးသင်ထားသည်။

မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးများကို ပြောင်ရှင်းနေသည်တိုင်

အောင် ရိတ်ထား၏။

လက်သည်းများကိုလည်း ညီညာစွာ လှီးဖြတ်ထား၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားကလည်း ယခင်ကဲ့သို့

၁၃၀ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ဧည့်ပရိသတ်တို့အား အဖိုးတန်အဝတ်အစားများကို ထိပ်တန်းအပ်ချက် ဆရာက သူ၏ခန္ဓာကိုယ်နှင့် အပင်ခွင်ကျ ချုပ်ထား၏။

မပြောင်းလဲသည်မှာ သူ၏ခါး၌ ချိတ်ဆွဲထားသောအားဖြင့် ဖြစ်၏။

ဓားက ထူးခြားသောပုံသဏ္ဌာန်ရှိနေပြီး အလွန်တိုသောအားဖြင့် ဖြစ်၏။

ထိုဓားသည် သိုင်းလောက၌ နာမည်ကြီးနေသော 'သမ္မာပျက်ဓား'ပင် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ပုံးစုလျှံသည် ရှောင်စုအိလန်ကိုကြည့်ရှင်း ရင်ထဲ၌လေး လာ၏။

ယခု သူမ မြင်တွေ့နေရသော ရှောင်စုအိလန်သည် ရှောင်စု အိလန်မှဟုတ်ပါလေစေဟု သံသယဖြစ်လာ၏။

ထို့ကြောင့် သူမ၏အကြည့်ကို ရှောင်စုအိလန်ထံမှ မိန်းကလေး၏ ခန္ဓာကိုယ်သည်ပေါ်သို့ လွှဲပြောင်းလိုက်၏။

အလွန်လှပသောမိန်းကလေး ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးသည် နုပျိုသည်။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည်။

ပြိုင်စံမဲကျေးရွာ (ပ) ❀ ၁၃၉

မိန်းကလေး၏အလှသည် ဆင့်ပိကျွန်းကဲ့သို့ အလှမျိုးဖြစ်သည်။

သို့သော် မိန်းကလေးသည် ဆင့်ပိကျွန်းထက် ငယ်ဂုဏ်ရှိသည်ကို မည်သူမျှ ငြင်းဆန်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

“ပင်းပင်းအတွက်ဆို သူက ဘာမဆိုလုပ်ပေးတယ်”

“ပင်းပင်းကိုကြည့်မိတာနဲ့သူက မျက်လုံးဖောက်ပစ်တယ်”

ဟူသော ကျောက်ဖြူပန်း၏စကားများကို ပုံးစုလျှံက ပြန်လည်၍ကြားယောင်လာ၏။

ဆင့်ပိကျွန်းသည် ငယ်ရွယ်လှပသော ပင်းပင်းကိုကြည့်ရှင်း ကျောက်ဖြူပန်း၏စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်ကာ သူမ၏ ခြေဖျားလက်ဖျားများ အေးစက်လာသည်ဟု ခံစားလိုက်ရ၏။

ပင်းပင်း၏အလှသည် မည်သည့်ယောက်ျားမဆို သူမအတွက် ဘာမဆိုလုပ်ပေးမည်သာဖြစ်၏။

ဆင့်ပိကျွန်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

ထိုသက်ပြင်းနှင့်အတူ သူမသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုချလိုက်၏။

သူမသည် ရှောင်စုအိလန်အား ထပ်မံတွေ့ဆုံခြင်းမပြုတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ပင်းပင်းသည် ရှောင်စုအိလန်နှင့် ရှေ့သွားနောက်လိုက် အ

၁၄၀ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ညီဆုံးပင်ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

သူမသည် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး အံ့ကိုပပ်တင်းတင်
ကြိတ်ထားလိုက်၏။

သို့သော် သူမ၏မျက်ဝန်းမှမျက်ရည်များက သူမ၏ပါးပြင်
ပေါ်သို့ စီးကျလာလေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

ကျေနပ်စရာကောင်းသောအပြုံးသည် ပင်းပင်း၏မျက်နှာပေါ်
တွင် နေရာယူလျက်ရှိသည်။

သူမသည် ဘုရင်တစ်ပါးနှင့် တွဲလာရသည့်အလား သူမ၏
ဦးခေါင်းကိုမော့ကာ လျှောက်လာ၏။

သူမသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အနီးသို့ရောက်
သောအခါ ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်ပြီး မိန်းကလေး၏နားမှ ကျောက်
စိမ်းနားဆွဲကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

မိန်းကလေးသည် မိမိ၏နားဆွဲကို ပင်းပင်းကကြည့်နေ
ကြောင်းသိရသောအခါ ဝင့်ကြွားသောအပြုံးတစ်ခုက မိန်းကလေး၏
မျက်နှာပေါ်သို့ ရောက်လာ၏။

ထို့နောက် သူမက ပင်းပင်းကိုဝင့်ကြွားဟန်ဖြင့် ပြုံးပြလိုက်

ပြိုင်စံပွဲကျေးရွာ (၁) ❀ ၁၄၁

ပင်းပင်းသည် ရှောင်စုအိလန်ကိုမော့ကြည့်ကာ...

“ဒီနားဆွဲဆို ဘယ်နှယ်လဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် မိန်းကလေး၏နားရွက်မှနားဆွဲကို
ချွတ်ကြည့်လိုက်ပြီး နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသောလေသံဖြင့်...

“မဆိုးပါဘူး”

ပင်းပင်းကပြုံးကာ...

“ကျွန်မ ဒီအရောင်ကို သဘောကျတယ်”

“ညီမက လိုချင်တယ်ပေါ့”

“အင်း... ဒါပေမယ့် ဒီမမကရောင်းမှာမဟုတ်ဘူး ထင်

“ရောင်းမှာပါ”

ရှောင်စုအိလန်၏စကားကြောင့် မိန်းကလေးသည် မျက်
နှာချက်ပျက်သွားပြီး...

“ကျွန်မ ရောင်းမယ်လို့ ဘယ်သူပြောလဲ”

ရှောင်စုအိလန်သည် မိမိကိုယ်ကို မိမိညွှန်ပြကာ...

“ကျုပ်...”

မိန်းကလေးက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ...

၁၄၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ

“ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ရှောင်စုအိလန်ကပြုံးကာ...

“ကျုပ် ဝယ်ချင်ရင် မရောင်းတဲ့လူမရှိဘူး”

“ကျွန်မကမရောင်းဘူး”

“ကျုပ်ဝယ်ချင်ပြီဆိုရင် မရရအောင် ဝယ်တတ်တယ်”

“သူကတော့ လုံးဝရောင်းမှာမဟုတ်ဘူး”

ထိုစကားကို မိန်းကလေးက ပြောလိုက်ခြင်းမဟုတ်ပါ။

တစ်ယောက်က ဝင်ရောက်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် ထိုသို့ဝင်ရောက်ပြောဆိုလိုက်ပြီး မိန်းကလေး၏ အနီးသို့လျှောက်လာ၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် ထိုလူကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး...

“သူကမရောင်းဘူးဆိုတာ ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားကပြောနိုင်တာလဲ”

ထိုလူက ပြုံးကာ...

“ဒီနားဆွဲကို ကျုပ်ကဝယ်ပေးထားလို့ပါ”

“ခင်ဗျား ဝယ်ပေးထားတာဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို သူပစ္စည်းဖြစ်နေပြီပဲ... သူ့သဘောပေါ့”

ထိုလူက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

ပြိုင်စံမဲကျေးရွာ (ပ) ❀ ၁၄၃

“သူ့သဘော မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ရှောင်စုအိလန်က မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့ကို ကျုပ်ကပိုင်နေလို့ပေါ့”

ရှောင်စုအိလန်သည် မိန်းကလေးကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ...

“မင်းက သူ့မိန်းမလား”

မိန်းကလေးသည် ဦးခေါင်းငုံ့သွားပြီး...

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် သူ့ရဲ့သမီးလား”

မိန်းကလေး ဦးခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်ကပြုံးကာ ထိုလူကိုကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားနဲ့ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ပါလား”

ထိုလူ၏မျက်နှာသည်နီရဲသွားပြီး ရှောင်စုအိလန်၏ရင်

အတံကို လက်ညှိုးဖြင့်ထိုးကာ...

“သူ့ကို ကျုပ် ငွေနဲ့ဝယ်ထားတာ”

ရှောင်စုအိလန်သည် မိမိ၏ရင်ဘတ်ပေါ်မှ ထိုလူ၏လက်

ညှိုးကို အသာဖယ်လိုက်ရင်း...

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

၁၄၄ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ထိုလူက ရှောင်စုအိလန်ကို အရန်ကော ဟူသောအကြည့်
ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“လျှူစုကျူးတဲ့... မကြားဖူးဘူးလား”

ရှောင်စုအိလန်က ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“ဟင့်အင်း”

လျှူစုကျူးက အထင်သေးသောမျက်လုံးဖြင့်ကြည့်ကာ...

“တော်တော်တုံးတာပဲ”

ရှောင်စုအိလန်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျား သူ့ကို ဘယ်လောက်နဲ့ ဝယ်ထားတာလဲ”

“ဘာကွ”

လျှူစုကျူးသည် ဒေါသဖြင့်အော်လိုက်ပြီး...

“မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ရှောင်စုအိလန်သည် လေသံပျော့ပျော့ဖြင့်...

“နောက်တော့ ဆိုင်လာပါလိမယ်”

ရှောင်စုအိလန်၏စကားကြောင့် လျှူစုကျူး၏ဒေါသသည်
ငယ်ထိပ်သို့ရောက်သာပြီး...

“နေပါဦး... မင်းက ဘာကောင်လဲ”

“ကျုပ်က လူထဲကလူတစ်ယောက်ပါ”

လျှူစုကျူးသည် စကားမပြောတော့ပါ။

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (၁) ❀ ၁၄၅

သူ၏မျက်နှာသည် နီရဲရာမှမည်းမှောင်လာပြီး...

“ဟေ့... ကောင်းကန်း”

ဟု အော်ပြောလိုက်လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

~~~~~

ကောင်းကန်း...။

ထွားကျိုင်းသော သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူသည်
လူအုပ်ကြားမှ ထွက်လာ၏။

သူသည် သူ၏လက်ကို ခါးတွင်ချိတ်ဆွဲထားသော ဓားအိမ်
မှ ဓား၏လက်ကိုင်ရိုးပေါ်သို့ ဟန်ပါပြုတ်တင်ထားရင်း ရှောင်စုအိ
လန်ကို မထိလေးစားဟန်ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ လျှူစုကျူး
ထို လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ အရိုအသေပြုလိုက်၏။

လျှူစုကျူးက မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့ကာ...

“ကျုပ် သူ့ကိုမမြင်ချင်ဘူး”

ကောင်းကန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး ရှောင်စုအိလန်ကိုကြည့်ကာ
ပြောလိုက်၏။

“သူက ခင်ဗျားကိုမမြင်ချင်ဘူးတဲ့... ကြားလား”

“ကြားပါတယ်”

ကောင်းကန်းက မထိလေးစားဟန်ဖြင့်ပြုံးကာ တံခါးပေါက်

၁၄၆ နန္ဒကျော်သူ

ကိုညွှန်ပြရင်း...

“အဲဒီကထွက်သွားရင် အပြင်ကိုရောက်မယ်”

ရှောင်စုအိလန်ကပြုံးကာ...

“ကျုပ်က ဒီနေရာကို သဘောကျတယ်”

ကောင်းကန်းက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ...

“ဒီနေရာကိုသဘောကျရင် ဒီလိုနေလို့မရဘူး”

“ဘယ်လိုနေရမှာလဲ”

“ကြမ်းပေါ်မှာ အသက်မရှူဘဲ လဲနေရမယ်”

ရှောင်စုအိလန်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ကိုဗေဒင်ဆရာက ဟောထားတယ်... အသက်

(၁၀၀)ကျော် နေရမယ်တဲ့”

“ဗေဒင်အတွက်မှားတာ ဖြစ်မယ်”

ကောင်းကန်းသည် ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီး လျှပ်တစ်ပြုတ် ဓား
ကိုဆွဲထုတ်ကာ ရှောင်စုအိလန်ကို တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့၏။

ကောင်းကန်း၏လှုပ်ရှားမှုက အလွန်လျင်မြန်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ကောင်းကန်းက ဓားကိုထုတ်လိုက်သည်
နှင့် တစ်ဘက်လူသည် လူသေကောင်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားကြသည်
မဟုတ်ပါလား။ ဤသို့ဆိုလျှင်...။

“ခွမ်း...”

ရုတ်တရက် ‘ခွမ်း’ဟူသောအသံ ပေါ်ထွက်လာပြီး ကောင်း

ကန်း၏ဓားသည် ထက်ပိုင်းကျိုးသွား၏။

အဘယ်ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရသည်ကို မည်သူမျှမ

သိ။

ကောင်းကန်းသည် မယုံကြည်နိုင်သော မျက်လုံးဖြင့် ရှောင်
စုအိလန်ကို ကြည့်နေ၏။

ရှောင်စုအိလန်၏ သမင်ဖျက်ဓားက ဓားအိမ်ထဲ၌ရှိနေ၏။

အမှန်မှာ ရှောင်စုအိလန်သည် မိမိ၏ရင်ဝသို့ ထိုးစိုက်လာ
သော ကောင်းကန်း၏ဓားကို မိမိ၏သမင်ဖျက်ဓားဖြင့် ခုတ်ချလိုက်
ခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် ရှောင်စုအိလန်၏လှုပ်ရှားမှုက အလွန်လျင်မြန်
သောကြောင့် ရှောင်စုအိလန်က ဓားကိုထုတ်လိုက်ခြင်း၊ ဓားကို ဓား
အိမ်ထဲသို့ပြန်သွင်းလိုက်ခြင်းတို့ကို မည်သူမျှ မမြင်တွေ့လိုက်ရခြင်း
ဖြစ်၏။

ရှောင်စုအိလန်က ပြုံးကာ...

“ဗေဒင်အတွက်မှားဘူး မဟုတ်လား”

ကောင်းကန်းက ဘာမျှမပြောပါ။

သူသည် ရှောင်စုအိလန်ကို တအံ့တဩဖြင့် ကြည့်ကာ...

“မင်း... မင်း...”

၁၄၈ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ရှောင်စုအိလန်က ပြုံးကာ...

“ရှောင်စုအိလန်ပါ”

ကောင်းကန်း၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တောင့်တင်းသွား၏။ သူ
၏ ခြေဖျားလက်ဖျားများ အေးစက်လာ၏။

ရှောင်စုအိလန်ဟူသော စကားလုံး(၄)လုံးက သူ၏ရင်ဝကို
(၁၀) ပိဿာခန့် လေးလံသောတူဖြင့် ထုချလိုက်သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်
ရ၏။

ထို့နောက် သူသည် လက်ထဲမှစားကျိုးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့
ပစ်ချလိုက်ပြီးနောက် ချာခနဲလှည့်ကာ သူဌေးဂေဟာထဲမှ ပြေးထွက်
သွားလေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

လျှူစုကျူး၏မျက်နှာပေါ်၌ ပုံရိပ်အမျိုးမျိုးဖြစ်သွား၏။
သူ၏မျက်နှာသည် ဆီးစေ့ခန့်ငယ်သွားသည်ဟု ထင်မှတ်ရ
၏။

သူသည် မျက်နှာချိုးသွေးရင်း...

“ဟဲ့... ဟဲ့... ခင်ဗျားက ရှောင်စုအိလန်ကို”

ရှောင်စုအိလန်က ဦးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ပ) ❀ ၁၄၉

လျှူစုကျူးက မချီသွားပြီပြုံးလိုက်ပြီ...

“ခင်ဗျားက ဒီနားဆွဲကို သဘောကျလို့လား”

ရှောင်စုအိလန်က ပင်းပင်းကိုမေးဝေပြက...

“သူက သဘောကျလို့ပါ”

“သူ သဘောကျတဲ့ပစ္စည်းဆို ခင်ဗျားကဝယ်ပေးဏယ်ပေါ့
တယ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို မဝယ်နဲ့တော့”

“ကျုပ်က သူများပေးတာ မလိုချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျားနဲ့ မိတ်ဆွေမဖြစ်ချင်လို့”

ရှောင်စုအိလန်၏စကားကြောင့် လျှူစုကျူးသည် မျက်နှာ

သွက်ခနဲတစ်ချက်ပျက်သွားပြီး...

“ကျုပ်... ကျုပ်...”

လျှူစုကျူး၏စကားမဆုံးမီ ရှောင်စုအိလန်က လက်ကာပြ

“ဘယ်လောက်ပေးရလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

“ရှစ်ထောင်”

၁၅၀ နန္ဒကျော်သူ

“ကျုပ် တစ်သောင်းခြောက်ထောင်ပေးမယ်”

ရှောင်စုအိလန်သည် ထိုကဲ့သို့ပြောလိုက်ပြီး အိမ်ဖော်မိန်းက
လေးကို ဦးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

အိမ်ဖော်မိန်းကလေးက ငွေလွှဲလက်မှတ်နှစ်ရွက်ကို ထုတ်
ယူလိုက်ပြီး လျှူစုကျူး၏လက်ထဲသို့ ပေးလိုက်၏။

လျှူစုကျူးသည် ငွေလွှဲလက်မှတ်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး
နောက် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွားလေတော့၏။

ရှောင်စုအိလန်က လက်ကိုဆန့်ထုတ်ကာ...

“ဟေ့... ခဏနေပါဦး”

ဟု ဟန့်တားလိုက်၏။

လျှူစုကျူးက ခြေလှမ်းရပ်တန့်ကာ ရှောင်စုအိလန်ကိုလှည့်
ကြည့်လိုက်၏။

“ကျုပ်... ခင်ဗျားရဲ့စားပွဲကို သဘောကျတယ်”

ရှောင်စုအိလန်က ပြောလိုက်၏။

လျှူစုကျူးက ဘာမှမပြောပါ။ သူသည် သူဌေးဂေဟာ
ထွက်သွားလေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

ယခင်က ဤစားပွဲတွင် လျှူစုကျူးထိုင်ခဲ့၏။

ယခု ဤစားပွဲတွင် ရှောင်စုအိလန်နှင့် ပင်းပင်းတို့ ထိုင်နေ

၏။

ရှောင်စုအိလန်က လက်ထဲမှနားဆွဲကို ကြည့်နေ၏။

ပင်းပင်းက အားဟုံအားနာဖြစ်သောလေသံဖြင့်...

“အင်... ကျွန်မ စပ်ဆော့မိတာနဲ့ အစ်ကိုလည်း စကားအ
တော်ပြောယူရတယ်... ကျွန်မဖြင့် ဒီနားဆွဲကိုလိုတောင် မလိုချင်
တော့ဘူး”

“ညီမ မလိုချင်တော့ဘူးပေါ့”

ပင်းပင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ညီမ မလိုချင်တော့ဘူးဆိုရင် လွှင့်ပစ်လိုက်ပေါ့”

ဟုပြောကာ နားဆွဲကို ပြတင်းပေါက်မှအပြင်သို့ လွှင့်ပစ်
လိုက်လေတော့၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် ရှစ်ထောင်တန်နားဆွဲကို တစ်သောင်း

၁၅၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ခြောက်ထောင်ဖြင့်ဝယ်ယူခဲ့ပြီး ယခုပြတင်းပေါက်မှ လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီ ဖြစ်၏။

ပင်းပင်းက သဘောကျဟန်ဖြင့် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို တ သိမ့်သိမ့်လှုပ်ယမ်းသည်အထိ ရယ်မောလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်ကလည်း ပင်းပင်းနှင့်အတူ လိုက်၍ရယ် မောလိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။

တစ်ဆတ်ဆတ် တုန်နေ၏။

ဖုံးစုလျှို၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ဒေါသကြောင့် တဆတ်ဆတ် တုန်နေ၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် ယခုကဲ့သို့ ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မည်ဟု သူမက မထင်မှတ်ခဲ့ပါ။ မျှော်လည်း မျှော်လင့်မထားခဲ့ပါ။

အကယ်၍ သူမသည် ကျောက်ဖြူပန်းအား ကတိပေးမ ထားခဲ့ပါလျှင် သူမသည် ရှောင်စုအိလန်၏ပါးကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ရိုက် ပစ်လိုက်မိမည်ဖြစ်၏။

ယခု သူမသည် အံ့ကိုကြိတ်ကာ စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ထားရ ၏။

ပြိုင်စံဝံ့ကျေးရွာ (ပ) ❀ ၁၅၃

သူမ၏ရင်ထဲမှ...

“ရှောင်စုအိလန်... ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... အောက်ခြေ ဘယ်လှချည်လား... ထမင်းနပ်မှန်အောင် မစားခဲ့ရတဲ့ဘဝတို မေ့ နေပြီလား”

ဟု မေးချင်၏။ သို့သော် သူမသည် မမေးဖြစ်ပါ။

သူမကဲ့သို့ပင် ဆင့်ဝိက္ခန်း၏ရင်ထဲ၌လည်း ခံစားနေရ၏။

သူမသည် ခံစားရလွန်းသဖြင့် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တ ဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေ၏။

“အစ်ကိုရယ်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... အသစ်မြင်တာနဲ့ အ မာင်းကိုမေ့ပစ်တဲ့ လူစားလား... အစ်ကို့အတွက် လောကပေါ်မှာ ဘာမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဂုဏ်ပကာသနတွေကို စွန့်လွှတ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မကို မျှော်နေပြီလား”

ဆင့်ဝိက္ခန်း၏ရင်ထဲမှ စကားများဖြစ်၏။

ထိုစကားများသည် သူမ၏ပါးစပ်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိ

သို့သော် ထိုစကားများသည် မျက်ရည်များအဖြစ်ပြောင်းလဲ တာ သူမ၏မျက်ဝန်းမှ လိမ့်ဆင်းကျလာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ယခင်က သူမသည် ရှောင်စုအိလန်ကို ဖြစ်သလိုနေ... ဖြစ် သလိုဝတ်... ဖြစ်သလိုစားသောက်နေခြင်းအပေါ် ဝေဖန်ပြင်တင်ခဲ့

၁၅၄ ❀ နန္ဒကျော်သူ

၏။

သပ်သပ်ယပ်ယပ် ဝတ်ဆင်နေထိုင်စားသောက်ရန် တိုက်တွန်းခဲ့၏။

ယခုရှောင်စုအိလန်သည် ဖြစ်သလို ဝတ်ဆင်နေထိုင်ခြင်း မရှိတော့ပါ။

သို့သော် ယခုရှောင်စုအိလန်ထက် ယခင်က ရှောင်စုအိလန်သည် ပို၍ ချစ်ဖို့ကောင်းသည်ဟု သူမ၏ရင်ထဲ၌ခံစားနေရသည် မဟုတ်ပါလား။

ဖုံးစုလျှံက ဆင့်ပိကျွန်းကိုကြည့်လိုက်၏။

ဆင့်ပိကျွန်းကလည်း ဖုံးစုလျှံကိုကြည့်လိုက်၏။

သူတို့သည် တစ်ယောက်၏သဘောကို တစ်ယောက်မှားလည်ဟန်ဖြင့် သူဌေးဂေဟာထွက်ခွာရန် ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။

ထိုစဉ် သူဌေးဂေဟာ၏တံခါးပေါက်မှ လူနှစ်ယောက်ပန်းချင်းယှဉ်၍ ဝင်ရောက်လာ၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်ကို ဖုံးစုလျှံကသိ၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် သိုင်းလောက၌ သိုင်းညီနောင်အ

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ပ) ❀ ၁၅၅

ဖြစ် နာမည်ကျော်ကြားနေသူများဖြစ်၏။

သူတို့သည် စားပွဲ၌ထိုင်နေသော ရှောင်စုအိလန်ကို မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားပြီး နောက်သို့ချာခနဲ ထွည် ကာ ပြန်ထွက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ် ရုတ်တရက်...

“ခဏ နေကြပါဦး”

ပင်းပင်းက လှမ်း၍ဟန့်တားလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သိုင်းညီနောင်နှစ်ယောက်သည် ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်ပြီး ပင်းပင်းကိုပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ တစ်ယောက်က မေးလိုက်၏။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ... မင်းကို ကျုပ်တို့မသိပါလား”

ပင်းပင်းက ရယ်မောကာ...

“ရှင်တို့က ကျွန်မကိုမသိပေမယ့် ကျွန်မက ရှင်တို့ကိုသိတယ်”

သိုင်းညီနောင်နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ အငယ်ဖြစ်ဟန်တူသောလူက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကိုသိတယ် ဟုတ်လား”

ပင်.ပင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

၁၅၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

“အင်း... သိတယ်... ရှင်က အိုယွန်ဘွန်ချုံး... သူက ရှင်အစ်ကို အိုယွန်ဘွန်ပေ... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

သိုင်းညီနောင်၏မျက်နှာပေါ်၌ အံ့သြဟန်ဖြစ်သွား၏။

အိုယွန်ဘွန်ချုံးက...

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မနာမည်က ပင်းပင်း”

အိုယွန်ဘွန်ပေက မျက်မှောင်ကြုတ်က...

“ကိစ္စရှိလား”

ဟု ဝင်ရောက်မေးလိုက်၏။

“ဘာကိစ္စဆိုတာ ရှင်မသိဘူးလား”

“မသိဘူး”

ပင်းပင်းသည် ရှောင်စုအိလန်ဘက်သို့လှည့်က...

“အစ်ကို... သူတို့ဝင်လာကတည်းက ကျွန်မကိုကြည့်နေတယ်... ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး”

ရှောင်စုအိလန်သည် ဦးခေါင်းညိတ်က...

“ဟုတ်လား”

ပင်းပင်းကနှုတ်ခမ်းစူးပြီး...

“သူတို့ရဲ့မျက်လုံးတွေကို ကျွန်မသဘောမကျဘူး”

ရှောင်စုအိလန်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး သိုင်းညီနောင်ကို

ထုမ်းကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ...

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကြားတယ် မဟုတ်လား”

အိုယွန်ဘွန်ပေက မျက်မှောင်ကြုတ်က...

“ဘာလို့လဲ”

ရှောင်စုအိလန်သည် လက်ငုယမ်းက...

“သူက မင်းတို့ရဲ့မျက်လုံးတွေကို သဘောမကျဘူးလို့ ပြောတာ”

“

“မျက်လုံးက သူ့မျက်လုံးမှမဟုတ်တာ... သူသဘောမကျတာ”

ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ... သူက မကြိုက်ဘူးဆိုရင် ဘာလို့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့မျက်လုံးကို ထားနေဦးမှာလဲ”

“

“ဘာလဲ... ခင်ဗျားက ကျွပ်တို့မျက်လုံးကို ဖောက်ပစ်မလို့တာ”

“

ရှောင်စုအိလန်သည် လက်ကာပြလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က မဖောက်ပစ်ပါဘူး... ခင်ဗျားတို့ဘာသာ ခင်ဗျား

ဖောက်ပစ်ပါ”

အိုယွန်ဘွန်ပေက...

“ကျုပ်တို့က ဖောက်မပစ်ဘူးဆိုရင်ကော”

၁၅၈ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ရှောင်စုအိလန်သည် အေးစက်စွာတစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး
ခုံးကို တွန်ပြလိုက်လေတော့၏။

သူဌေးဂေဟာသည် ကြက်ပျံမကျ လူစည်ကားသောနေရာ
ဖြစ်၏။

ယခု ထိုဂေဟာသည် တစပြင်ကဲ့သို့ ကိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
နေ၏။

အခန်းထဲမှလူများသည် အသက်ရှူထုတ်ရန်ပင် မေ့လျော့
နေသည့်အလား မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်နေကြ၏။

မိန်းကလေးကိုကြည့်မိသည်နှင့် မျက်လုံးကိုဖောက်မိ
သည် ဟူသောလုပ်ရပ်သည် လူမဆန်သောလုပ်ရပ်တစ်ခု
ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုလူမဆန်သောအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နေသူမှာ ရှောင်စု
လန်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဆင့်ပိကျွန်းသည်မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်
၏။

သူမသည် ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ထား

ပြိုင်စံပွဲကျေးရွာ (၁) ❀ ၁၅၉

ဩတ် လမတတ်ဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ် ရုတ်တရက် အိုယွန်ဘွန်ပေသည် ခါးမှလက်နက်
တစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

အိုယွန်ဘွန်ချုံးကလည်း လက်နက်တစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်

၏။

ထို့နောက် သူတို့သည် ရှောင်စုအိလန်ကို ဝဲယာမှညှပ်တိုက်
နေ ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သူတို့နှင့်နီးစပ်နေသော စားပွဲဝိုင်းမှလူများသည် ထိုင်ရာမှ
ထွက်ကာယာထကာ ရှောင်ထွက်သွားကြ၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် သိုင်းညီနောင်ကို တစ်ချက်ကြည့်
ထိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားတို့လက်နက်က အတော်ထူးဆန်းပါလား”

“ဟုတ်တယ်... ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... ခင်ဗျားတို့လက်နက်ဟာ ထူးဆန်းတဲ့

အပြင် လက်နက်ပုန်းတွေလည်း ဝှက်ထားတယ်လို့ ကြားဖူးလို့ပါ”

“အင်... ခင်ဗျားက ဗဟုသုကြွယ်ဝသားပဲ”

ရှောင်စုအိလန်သည် မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်ကာ...

“မသိလို့ တစ်ခုလောက်မေးပါရစေ”

“မေးပါ”

၁၆၀ ❀ နန္ဒကျော်သူ

“ခင်ဗျားတို့လက်နက်ကြောင့် သိုင်းညီနောင်(၃)ယောက်
သေဆုံးခဲ့တယ်ဆိုတာ ဟုတ်လား”

“ကျုပ်တို့လက်နက်နဲ့ သေခဲ့တဲ့လူတွေက ကျုပ်တို့မမှတ်
လောက်အောင် များနေတာ... ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ”

“ခင်ဗျားတို့လက်နက်မျိုးကို အသုံးပြုဖို့အတွက် (၁၅)နှစ်
လောက် အချိန်ယူပြီးလေ့ကျင့်ရတယ်ဆို”

“ခင်ဗျားတော်တော် လေ့လာထားတာပဲ”

“ဟဲ့... ဟဲ့... မဖြစ်စလောက်ကလေးပါ... ဒါနဲ့ ဒီလက်နက်
မျိုးကို အသုံးပြုတဲ့လူဆိုရင် ထိပ်တန်းသိုင်းသမားဖြစ်တယ်လို့
ခေါ်တယ်”

“ခင်ဗျားက ဒါလည်း သိနေတာပဲလား”

“သေချာအောင် မေးကြည့်တာပါ”

“သေချာတယ်ဆိုရင်ကော...”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့”

“ဘာကောင်းတာလဲ”

ရှောင်စုအိလန်သည် ထိုင်ရာမှဖြည်းညင်းစွာ ထလိုက်
လက်ကိုဝှေ့ယမ်းကာ...

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်လုံး ပြိုင်တူဝင်ခဲ့ပါ... သိုင်းကွက်
ကွက်အတွင်း ကျုပ်က မနိုင်ရင် ကျုပ်ရဲ့မျက်လုံးကိုဖောက်ပြီး ထ

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးဇူး (၁) ❀ ၁၆၁

“ငါပေးပါမယ်”

အိုယွန်ဘွန်ရုံးက ရယ်မောကာ...

“လေလုံးက အတော်ထွေးတာပဲ”

ရှောင်စုအိလန်က ပြုံးကာ...

“ကျုပ်က ကတိတည်ပါတယ်”

အိုယွန်ဘွန်ပေးကာ...

“ကောင်းပြီလေ... ကျုပ်တို့ကလည်း ခင်ဗျားရဲ့သိပ္ပံကွက်

ကိုမှမခံနိုင်ရင် လူလုပ်ဖို့မကောင်းတော့ဘူး”

ရှောင်စုအိလန်က ပြုံးကာ...

“မှန်တာပေါ့... ဒါနဲ့ခင်ဗျားတို့ ဘာကိုစောင့်နေတာလဲ”

အိုယွန်ဘွန်ရုံးသည် ရှောင်စုအိလန်ကိုစေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“သိုင်းကွက် သုံးကွက်နော်”

ရှောင်စုအိလန်ကပြုံးရင်း ဦးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်မ

သိလား။

သိုင်းကွက်(၃)ကွက်...။

မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ အိုယွန်ဘွန်ပေးတိုက်ခတ်မှုကို

၁၆၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ကို သိုင်းကွက်သုံးကွက်အတွင်း အနိုင်ယူခဲ့ဖူးခြင်းမရှိပါ။

ယခု ရှောင်စုအိလန်က ထိုညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို သိ
ကွက်(၃)ကွက်ဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်ရန် စိန်ခေါ်လိုက်ခြင်းသည် ကိုယ့်
တွင်းကိုယ်တူးသည်ဟု ဖုံးစုလျှက် ယုံကြည်၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် ယခုကဲ့သို့ ဆင်ခြင်တုံတရားက
အောင် ဝင့်ဝါခြင်းကိုလည်း စိတ်ပျက်မိ၏။

❀ အခန်းတစ်ခုလုံးသည် ပုရွတ်ဆိတ်၏ခြေသံကို ကြား
လောက်အောင်ပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

အိုယွန်ဘွန်ချုံးနှင့် အိုယွန်ဘွန်ပေတို့သည် ရှောင်စုအိ
ကို ဝဲယာမှညှပ်ကာ ချဉ်းကပ်လာ၏။

သူတို့သည် အလွန်အကြွေးသန်သော ရှောင်စုအိလန်
ဆုံးမလိုသည်မဟုတ်ပါလား။

“ဇွမ်း...”

အိုယွန်ဘွန်ချုံး၏လက်ထဲမှ အသက်ခြေသံမထွက်ကွင်း
‘ဇွမ်း’ခနဲ အသံမြည်ကာ ပေါက်တော့မည့်မြေဟောက်ကဲ့သို့ ယုံ
ထောင်လာ၏။

ထိုသံမထွက်ကွင်းကို သိုင်းလောကသားများက ‘သားအိ
သက်ခြေကွင်း’ဟု အမည်ပေးထား၏။

ထိုသံကွင်းသည် အိုယွန်ဘွန်ချုံး၏ ကျော်ကြားလှသော

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (၁) ❀ ၁၆၃

သတ်နက်ဆန်းပင် ဖြစ်သည်။

အိုယွန်ဘွန်ပေ၏လက်နက်က ချိုင်းထောက်ဖြစ်၏။

သွေးသံရဲရဲ မကြည့်ရဲသောလူများသည် သူတို့နှင့် ဝေး
သည် ထက်ဝေးအောင် ရှောင်ထွက်သွားကြ၏။

ဆင့်ဝိကျွန်းနှင့်ဖုံးစုလျှံတို့သည် ကျောက်ရုပ်ပမာ မလှုပ်မ
ထွက်ဖြင့် ကြည့်နေမိ၏။

အခန်းသည် ပို၍တိတ်ဆိတ်ပြီး အေးစိမ့်သောအငွေ့အ
သက်က လွှမ်းမိုးလာ၏။

ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာရန် တာရှုနေပြီမ
ဟုတ်ပါလား။

❀

သားအိအသက်ခြေကွင်းသည် မီးရောင်အောက်၌ တ
သက်လက်အရောင်တောက်နေ၏။

ယင်းသည် ရိုးရိုးသံမထွက်ကွင်းတစ်ခုသာဖြစ်၏။

ယင်းသံမထွက်ကွင်းသည် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ဖိန့်ဖိန့်တုန်
အောင် ကြောက်ရွံ့ရသော လက်နက်ဆန်းပင်ဖြစ်၏။

အိုယွန်ဘွန်ပေ၏ချိုင်းထောက်က တစ်ဘက်တိုပြီး တစ်

၁၆၄ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ဘက်ရှည်၏။ ထူးဆန်းသောလက်နက်တစ်မျိုးပင် ဖြစ်၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားတို့လက်နက်က ကောင်းလှချည်လား”

အိုယွန်ဘွန်ပေတို့က ဘာမျှပြန်မပြောပါ။

အိုယွန်ဘွန်ချိုးက လက်ထဲမှသံမဏိကွင်းကို တရွှင်ရွှင် လှုပ်ယမ်းနေ၏။

“ရွှမ်း... ရွှမ်း... ရွှမ်း”

ယင်းအသံသည် မရုဏတေးသံတစ်ခုကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရ၏။

ယင်းအသံကိုကြားရသူတိုင်းအတွက် ရင်တုန်ဖွယ်ကောင်း လှ၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် ပြုံးမြဲပြီးနေ၏။

အတန်ကြာမှ ရှောင်စုအိလန်သည် ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ကဲ... ကျုပ်ရဲ့သိုင်းကွက်(၃)ကွက်ကို ခင်ဗျားတို့ခန့်ရင် ခံပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် ဓားအိမ်ကို ဓါးလယ်မှကိုင်ကာ လက် ကို ရှေ့သို့ဆန့်ထုတ်လိုက်၏။

“ကျုပ်ဓားဟာ သံမဏိတောင်ပြတ်တယ်ဆိုတာ ကြိုတင် သတိပေးပါရစေ”

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (၁) ❀ ၁၆၅

အိုယွန်ဘွန်ချိုး၏လက်မောင်းမှ သွေးကြောများ မောင်း လာ၏။ လေသည် အေးစက်နေ၏။

ရှောင်စုအိလန်၏မျက်လုံးက ပို၍အေးစက်နေ၏။

အိုယွန်ဘွန်ချိုးနှင့် အိုယွန်ဘွန်ပေတို့သည် ရုတ်တရက် နေ ရာချင်းပြောင်းလဲလိုက်၏။

ဤသို့ပြုလုပ်ရသည်မှာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ပါ။

သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် နားလည်သော အချိတ်အ ဆက်တစ်ခုသာ ဖြစ်၏။

ထိုသို့ပြုလုပ်လိုက်ခြင်းမှာ သူတို့သည် ခံစစ်ကိုသာ အသုံး ပြုမည်ဟု အချိတ်အဆက်ပြုလုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့သည် အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သူများ ဖြစ်၏။

သူတို့သည် ရှောင်စုအိလန်ကို တိုက်ခိုက်ခြင်းထက် ရှောင်စု အိလန်၏ သိုင်းကွက်(၃)ကွက်ကိုရှောင်တိမ်းနိုင်လျှင် အနိုင်ရမည်မ ဟုတ်ပါလား။

ရှောင်စုအိလန်၏ သမင်ဖျက်ဓားသည် အလွန်ထက်မြက် ၏။ ထိုဓားဖြင့်မထိစေရန် ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့လျှင် ပွဲသိမ်းမည်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် နေရာယူကတည်းက ရှောင်စုအိ လန်နှင့် (၈)ပေမျှအကွာတွင် နေရာယူလိုက်ကြ၏။

အကယ်၍ ရှောင်စုအိလန်က သူတို့ကို တိုက်ခိုက်မည်ဆိုပါ

၁၆၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

က ရှေ့သို့တစ်လှမ်းတိုးရမည်ဖြစ်၏။

ထိုသို့ ခြေလှမ်းတိုးလိုက်သည်နှင့် သိုင်းကွက်တစ်ကွက်ဟု သတ်မှတ်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ရှောင်စုအိလန်က ရယ်မောကာ သမင်ဖျက်စားကို ဆွဲထုတ် လိုက်၏။ သူ၏လှုပ်ရှားမှုက အလွန်နှေးကွေး၏။

စားအိမ်အတွင်းမှ စိမ်းဖျော့ဖျော့အရောင်သည် ဖြည်းဖြည်း စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

သမင်ဖျက်စား၏အရောင်သည် တောက်ပခြင်းမရှိပါ။

သို့သော် စားအိမ်မှစားထွက်လာသောအခါ အေးစိမ့်သော အငွေ့အသက်ကို အိုယွန်ဘွန်ပေတို့က စံစားလိုက်ရ၏။

သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်စိပြလိုက် ပြီး သူတို့၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ရွှေ့လျားလိုက်၏။

သူတို့၏မျက်လုံးများက ရှောင်စုအိလန်၏သမင်ဖျက်စား ကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်နေ၏။

သူတို့၏လှုပ်ရှားမှုသည်လည်း မသိမသာ နှေးကွေး၍နေ ၏။

“တစ်ကွက်”

အိုယွန်ဘွန်ချုံးက အော်လိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်က ပြုံးကာ...

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ပ) ❀ ၁၆၇

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါဟာ ပထမတစ်ကွက်ပဲ”

ရှောင်စုအိလန်၏ ပထမတစ်ကွက်သည် တိုက်ခိုက်ခြင်း မ ဖြစ်ပါ။

စားအိမ်မှစားကိုထုတ်၍ ကိုယ့်စားကိုယ်ကြည့်နေသည်နှင့်

ယခု ရှောင်စုအိလန်သည် သိုင်းကွက်(၂)ကွက်သာ အသုံး ကျန်တော့၏။

ယင်းသိုင်းကွက်နှစ်ကွက်ဖြင့် အိုယွန်ဘွန်ပေတို့ညီနောင်ကို ခိုင်ယူနိုင်ပါမည်လော။

~~~~~

”

ရုတ်တရက် အစိမ်းဖျော့ဖျော့အလင်းတန်းကလေးသည် အိုယွန်ဘွန်ပေ၏ငယ်ထိပ်သို့ လျင်မြန်စွာ ခုတ်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဤသည်မှာ သူ၏ဒုတိယအကွက်ဖြစ်၏။

အိုယွန်ဘွန်ပေသည် သူ၏ချိုင်းထောက်ဖြင့် သမင်ဖျက်စား အား မဟန့်တားဝံ့ပါ။ ထို့ကြောင့် သူသည် ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

ထိုစဉ် အိုယွန်ဘွန်ချုံးသည် ရှေ့သို့ခုန်တက်ကာ ရှောင်စုအိ လန်၏နောက်ကျောကို တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ အိုယွန်ဘွန်ချုံးရိပ် လှုပ်ရှားသွားသည်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ဘက်သို့ယိမ်းလိုက်ပြီး ဝဲဘက်လက်ဖြင့် အိုယွန်ဘွန်ချုံး၏ ခေါက်ကွင်းကို လှုပ်တစ်ပြက်ဖမ်းဆွဲလိုက်၏။

အိုယွန်ဘွန်ချုံးသည် သံမဏိကွင်းအား မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသောကြောင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အိုယွန်ဘွန်ပေထံသို့ တစ်ရှိန်ထိုး တိုးဝင်သွား၏။

“အား...”

ဟူသောအသံသည် အိုယွန်ဘွန်ပေတို့ညီနောင်ထံမှ ထွက်လာ၏။

အိုယွန်ဘွန်ပေ၏ နာမည်ကျော်ကားသော ရှိုင်းထောင့်က အိုယွန်ဘွန်ချုံး၏ရင်ဝသို့ ထိမှန်သွား၏။

ရှောင်စုအိလန်က သမင်ဖျက်ဓားကို ဓားအိမ်ထဲသို့ပြန်သိမ်းဆည်းလိုက်ပြီးဖြစ်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် အိုယွန်ဘွန်ပေတို့ညီနောင်သည် ကြမ်းပြင်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ လဲကျသွားလေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

အခန်းထဲမှ လူတိုင်းသည် ‘ဟာ’ခနဲ ‘ဟင်’ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

လူတိုင်း၏မျက်နှာပေါ်၌ အံ့သြခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ အရိပ်အယောင်များ ဖြစ်ပေါ်သွား၏။

လူတိုင်း၏မျက်လုံးများက ရှောင်စုအိလန်ထံသို့ ရောက်ရှိလာချိန်၌ ရှောင်စုအိလန်သည် စားပွဲ၌ထိုင်ပြီး ဖြစ်နေ၏။

ပင်းပင်းသည် ရှောင်စုအိလန်ကို ငေးကြည့်နေ၏။ သူမ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားဟန် ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

“အစ်ကိုက တစ်ကွက်တည်းနဲ့သူတို့ကို အနိုင်ယူလိုက်တာပဲ”

ရှောင်စုအိလန်က ပြုံးကာ...

“ဟင့်အင်... (၃)ကွက်”

“ရှင်... (၃)ကွက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ပထမအကွက်က...”

“ခါးက ဓားကိုဖြုတ်ယူပြီး လက်ကိုဆန့်ထုတ်လိုက်တာပါ”

၁၇၀. နန္ဒကျော်သူ

“ဒါကိုထည့်တွက်လို့ရမလား... ဓားထုတ်ရုံပဲဟာ”

“ထည့်တွက်ရမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဓားအပေါ် အာရုံစိုက်လာအောင်လို့ပါ”

“ဒါဖြင့် ခုတ်ယအကွက်ကရော”

“ခေါင်းပေါ်ကိုခုတ်ချလိုက်တာ”

“ရှောင်နိုင်ခဲ့တယ်”

“ဒါပေါ့ တကယ်ခုတ်တာမှမဟုတ်ဘဲ ဟန်ပြရုံသက်သက်
ခုတ်တာပဲ”

“ဒါဖြင့် တကယ်အကွက်မှ သူတို့ကို တကယ်လုပ်တာပေါ့
ဟုတ်လား”

“အင်း... ဒါတောင် အသေမသတ်ချင်လို့ သက်သက်ညှာ
ညှာ လုပ်လိုက်တာပါ”

ပင်းပင်းက အိုယွန်ဘွန်ပေတို့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

အိုယွန်ဘွန်ပေတို့သည် ကြမ်းပေါ်မှလူးလို့မှိတ်လာ၏။ သူ
တို့၏မျက်နှာပေါ်၌ သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖြူဖပ်ဖြူရောင် ဖြစ်နေ၏။

ပင်းပင်းသည် သူတို့တို့တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ရှောင်စုအိလန်

အား...

“သူတို့က ကတိတည်ပါ့မလား”

ပြိုင်စံပွဲကျော်စွာ (ပ) ၁၇၁

ဟု မေးလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့က ကတိတည်ပါတယ်”

အိုယွန်ဘွန်ချုံးက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ပင်းပင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဒါဖြင့် ဘာကိုစောင့်နေတာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အိုယွန်ဘွန်ချုံးက နာကျည်းစွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး ရုတ်တ
သော် သူ၏လက်ချောင်းဖြင့် သူ၏မျက်လုံးကို နှိပ်ထုတ်လိုက်လေ
တာ၏။

ထိုစဉ် လူတစ်ယောက်၏အသံ ပေါ်ထွက်လာ၏။

“နေဦး”

ထိုအသံကြောင့် အိုယွန်ဘွန်ချုံး၏ လက်ချောင်းများသည်
သီးခိုလတ်၌ ရပ်တန့်သွားလေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

—သံသရာ—

အသံက စူးရှ၍ တုန်ခါနေ၏။

သို့သော် အသံထဲ၌ ခံပြင်းခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်း၊ နာကျည်း
ခြင်းစသည် အရိပ်အငွေ့များ ပုံးလွှမ်းနေ၏။

၁၇၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ

မည်သို့ပင် ဖြစ်ပါစေ။ ထိုအသံသည် ချိုလွင်၏။

ထိုအသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ရှောင်စုအိလန်သည် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တဆတ်ဆတ် တုန်လှုပ်လာ၏။

သူ၏အသည်းနှလုံးသည် တစ်မဟုတ်ချင်း ရပ်တန့်သွားကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး၏ သွေးကြောများ ရုတ်တရက် အေးသွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။

သူသည် ထိုအသံကိုကောင်းစွာ မှတ်မိ၏။ ထိုအသံကို သည် အသက်သေဆုံးသည့်တိုင် မှတ်မိနေမည်ဖြစ်၏။

ထိုအတူ အသံရှင်ကိုလည်း သူသည် အသက်နှင့်ခန္ဓာတို့ မြဲနေသရွေ့ သတိရနေမည်သာဖြစ်၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် အသံရှင်သည် ဆင့်ဝိကျွန်းမှလွဲ၍ မည်သူ့ ဖြစ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

ရှောင်စုအိလန်သည် ဆင့်ဝိကျွန်းအား ဘယ်သောအခါမှ မေ့မည်မဟုတ်ပါ။

သူသည် အကြိမ်ထောင်သောင်းမက သေဆုံးခဲ့လျှင်လည်း သူသည် ဆင့်ဝိကျွန်းကို မေ့နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် ရှောင်စုအိလန်သည် အခန်းတစ်ခုလုံးကို

ပြိုင်စံပွဲကျွေးရွာ (ပ) ❀ ၁၇၃

ဖြင့်ဝေကြည့်လိုက်လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

ချောင်ကျကျစားပွဲတစ်လုံး၌ မျက်နှာကို အနက်ရောင်ပဝါ အုပ်ထားပြီး အနက်ရောင်အင်္ကျီပွကို လွှမ်းမြဲထားသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရှိ၏။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် တဆတ်ဆတ် တုန်နေ၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်လိုက်၏။

ဆင့်ဝိကျွန်း၏အသံသည် ထိုအမျိုးသမီးထံမှ ထွက်ပေါ်လာသည် မဟုတ်ပါလား။

ဤသို့ဆိုလျှင် ထိုအမျိုးသမီးသည် ဆင့်ဝိကျွန်းလော...။

သူ၏ရင်ထဲ၌ နေနေသည် ဖွဲမြဲစွာ သတိရနေသောဆင့်ဝိကျွန်းသည် အဘယ်ကြောင့်မျက်နှာပေါ်တွင် အနက်ရောင်ပဝါဖြင့် အနွယ်ထားရသနည်း။

ထိုသို့တွေးရင်း သူ၏ရင်သည် တလှုပ်လှုပ်ခနဲနေ၏။

သူသည် ထိုင်ရာမှထကာ ထိုအမျိုးသမီး၏ မျက်နှာပေါ်မှ အဘယ်စကားကား သူမ၏မျက်နှာကို ကြည့်ချင်၏။

၁၇၄ ❀ နန္ဒကျော်သူ

သို့သော် သူသည် မသွားရဲပါ။ မသွားဝံ့ပါ။

အကယ်၍ ထိုအမျိုးသမီးသည် ဆင့်ဝိက္ခန်းမဟုတ်ခဲ့ပါက သူ၏အသည်းနှလုံးများ ကြေကွဲသွားလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလော။

သူသည် ဆင့်ဝိက္ခန်းကို မြေလှန်လှမတတ် ရှာဖွေခဲ့၏။ သို့သော် သူသည် ဆင့်ဝိက္ခန်း၏ အရိပ်အယောင်ကိုပင် မတွေ့ခဲ့ရဘဲ

ယခု သူသည် ဆင့်ဝိက္ခန်း၏အသံကိုကြားရပြီဖြစ်၏။ အကြောင့် သူ၏ရင်သည် တလှုပ်လှုပ်ခုန်နေ၏။

ပင်းပင်းသည် ထိုမိန်းမကို အကဲခတ်ကြည့်ပြီး...

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

“သိဖို့မလိုဘူး ထင်တယ်”

အမျိုးသမီး၏အသံသည် ဒေါသသံပါနေ၏။

ပင်းပင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာကိုဖုံးထားရတာလဲ”

“လူယုတ်မာတွေကို မျက်နှာမပြချင်လို့”

ယင်းစကားသည် ရှောင်စုအိလန်၏ အသည်းနှလုံးကို အဖြင့် ထိုးဆွဲလိုက်သကဲ့သို့ ခံစားရစေ၏။

ပင်းပင်းသည် ထိုင်ရာမှထပြီး ထိုအမျိုးသမီးထံလျှောက်လာ၏။

“ရှင်ရဲ့အသံက သိပ်သာယာတာပဲ... ရှင်ရဲ့ရုပ်ရည်

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ပ) ❀ ၁၇၅

လည်း ချောလိမ့်မယ်လို့ထင်တယ်”

အမျိုးသမီးက ဘာမျှပြန်မပြောပါ။

ပင်းပင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ရှင်ရဲ့မျက်နှာကို ကျွန်မ ကြည့်ချင်တယ်”

အမျိုးသမီးက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“မကြည့်ရဘူး”

“ကျွန်မက သိပ်ကြည့်ချင်တယ်”

ပင်းပင်းသည် ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီး ရုတ်တရက် သူမ၏ လက်ကိုလှုပ်ရှားကာ ထိုအမျိုးသမီး၏ မျက်နှာပေါ်မှ ပဝါအား ဖယ်ရှားလိုက်၏။

သို့သော် ရုတ်တရက် ပင်းပင်း၏လက်က ရပ်တန့်သွား၏။ သူမသည် အမျိုးသမီး၏မျက်နှာပေါ်မှ ပဝါကိုဆွဲမဖယ်ဖြစ်ပါ။

သူမသည် အမျိုးသမီးကို အတန်ကြာအောင် ကြည့်နေပြီးမှ သက်ပြင်းချကာ...

“အင်... ကြည့်ဖို့လိုမယ် မထင်ဘူး... ရှင်က လောကပေါ်မှာ အချောဆုံး အလှဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ယုံတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင်... ဟင်... ရှင်ရဲ့အကြောင်းကို လူတစ်ယောက်က

၁၇၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

နားပြီးအောင်ပြောနေလို့ပါ”

“ဘယ်သူကလဲ”

“ကျွန်မ ပြောဖို့လိုမယ် မထင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်က သူ့ကိုသိပြီး ဖြစ်နေလို့ပါ”

“ကျွန်မ ဘယ်သူဆိုတာ ရှင်သိလို့လား”

ပင်းပင်းက ပြုံးလိုက်၏။ သူမ၏အပြုံးထဲ၌ ဝမ်းနည်းကြေ

ကွဲဟန် ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

သူမက ပြုံးလိုက်ပြီ...

“ရှင် ဘယ်သူဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်... ရှင်ဟာ လောက

ပေါ်မှာ အချောဆုံးအလှဆုံးလို့ သတ်မှတ်ခံရတဲ့ ဆင့်ပီကျွန်းပါ”

ပင်းပင်း၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ မျက်နှာကိုအ

နက်ရောင်ပဝါဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသော အမျိုးသမီး၏အသည်းနှလုံးကို

အပ်ကလေးများနှင့် ထိုးဆွသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။

အကြောင်းမှာ ထိုအမျိုးသမီးသည် ဆင့်ပီကျွန်းဖြစ်နေသော

ကြောင့်ပင် မဟုတ်ပါလား။

—အဆင့်မြင့်—

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (၁) ❀ ၁၇၇

ဆင့်ပီကျွန်း...။

သူမသည် နှုတ်ခမ်းကိုပြတ်လုမတတ် ကိုက်ထား၏။

သူမ၏ရင်ထဲမှလည်း...

“သူက ဘာဖြစ်လို့ ငါ့အကြောင်းကို သူများရှေ့မှာ ပြောနေ

တာလဲ... ငါ့မကောင်းကြောင်းကိုပြောတာ ဖြစ်မယ်... ဟုတ်ပါ

လူတွေက ငါ့သူနဲ့ကို သိပ်ချစ်တဲ့စုံတွဲလိုပြောနေတော့ သူက

ဘယ်လောက်မုန်းကြောင်း ပြောနေမှာပေါ့... အင်... ဒီမိန်းက

က သိပ်ပြီးလှနေတာကိုး”

ဟု တွေးလိုက်၏။

သူမသည် အဆိုးဘက်မှတွေးပြီး သူမ၏ရင်ထဲ၌ အသည်းနှ

လုံး ကွဲကြွေသွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။

ထိုစဉ် ရှောင်စုအိလန်သည် ထိုင်ရာမှထကာ သူတို့ထံသို့

တက်လာ၏။

သူ၏မျက်လုံးတစ်စုံက ဆင့်ပီကျွန်းကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

ဆင့်ပီကျွန်းသည် သူမထံသို့ ရှောင်စုအိလန်လျှောက်လာ

www.burmeseclassic.com

၁၇၈ ❀ နန္ဒကျော်သူ

သည်ကို မြင်တွေ့လိုက်သောအခါ ရင်တလုပ်လုပ် စုန်လာ၏။

“ဟော... သူလာနေပြီ... ဘာလုပ်မလို့လဲ... ငါ့ကိုဖြစ်ခဲ့သ
မေ့ပစ်ဖို့ပြောမှာလား... ဖြစ်နိုင်တယ်... သူမှာငယ်လည်းငယ်
လည်းလှတဲ့ မိန်းကလေးရှိနေပြီ”

ဆင့်ပိကျွန်းသည် ထိုသို့တွေးလိုက်၏။

ပြီးမှ သူမသည် ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုချမှတ်
ဦးခေါင်းကိုခါယမ်းရင်း...

“မဟုတ်ဘူး... ကျွန်မ ဆင့်ပိကျွန်းမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပင်းပင်းကိုပြောလိုက်၏။

ပင်းပင်းက ပြုံးကာ...

“ဘာလဲ... ရှင့်ရဲ့မျက်နှာပေါ်က ပဝါကိုဆွဲဖြတ်မှ ရှင်
ဝန်ခံမှာလား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူမ၏လက်များက ဆင့်ပိကျွန်း၏ မျက်နှာပေါ်မှပင်း
ဆွဲဖယ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ဆင့်ပိကျွန်းသည် ပင်းပင်းကို တိုက်ခိုက်လိုစိတ်ဖြစ်
လာ၏။

သို့သော် သူမသည် ရှောင်စုအိလန်စိတ်မကောင်းဖြစ်
ကို တွေးမိပြီး သူမ၏စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားလိုက်၏။

ပြိုင်စံမူကျေးဇူး (ပ) ❀ ၁၇၉

ပင်းပင်းသည် ဆင့်ပိကျွန်း၏ မျက်နှာပေါ်မှပဝါကို ဆွဲဖယ်
ခြင်း မပြုပါ။

သူမသည် သူမ၏လက်ကိုပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး ရှောင်စုအိ
ဆန်တက်သို့လှည့်ကာ...

“ကဲ... အစ်ကို... ရှင် သိပ်ပြီးတွေ့ချင်နေတယ် မဟုတ်လား
- ဒီပဝါကိုဖယ်လိုက်ရင် ဆင့်ပိကျွန်းကိုတွေ့ရမယ်”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်က ဦးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

သူသည် အနီးသို့ရောက်လာပြီး ဆင့်ပိကျွန်း၏မျက်နှာပေါ်
ပဝါကို ဖယ်ရှားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ဆင့်ပိကျွန်းသည် ရင်ထဲ၌ ခံပြင်းလာ၏။ ဒေါသလည်း ဖြစ်
လာ၏။

“သူက ဒီကောင်မလေးရဲ့စကားကို အတော်နားထောင်
တာပဲ... သူများရဲ့နားဆွဲ လိုချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ ရအောင်ဝယ်ပေး
တယ်... မလိုချင်ဘူးဆိုတော့လည်း ချက်ချင်းလွင့်ပစ်တယ်... ကြည့်
တာမကြိုက်ဘူးဆိုတာနဲ့ သူများရဲ့မျက်လုံးကို ဖောက်ပစ်တယ်...
ရှောင်စုအိလန် ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ထိုစကားသည် သူမ၏ရင်ထဲမှစကားဖြစ်၏။

သူမ၏နှုတ်ခမ်းမှ ထွက်လာသောစကားမှာ...

၁၈၀ ❀ နန္ဒကျော်သူ

“ရှင် ကျွန်မကိုမထိနဲ့”

ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ဆင့်ပိကျွန်း၏စကားကြောင့် ပဝါကိုဆွဲဖယ်ရန် ဟန်ပြင်နေသော ရှောင်စုအိလန်၏လက်သည် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွား၏။

သူသည် ဆင့်ပိကျွန်းကိုအံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်ရင်း...

“မင်း... မင်း ကျုပ်ကို မမှတ်မိဘူးပေါ့”

ဟု မေးလိုက်၏။

သူသည် သူ၏အသံကိုကြိုးစားထိန်းရင်း ပြောလိုက်၏။

ဆင့်ပိကျွန်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“မသိဘူး... ရှင့်ကို ကျွန်မ မသိဘူး”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တစ်ချက်တုန်ခါသွားပြီး နောက်သို့ခြေတစ်လှမ်းခန့် ဆုတ်လိုက်မိ၏။

သူ၏ရင်ထဲမှလည်း...

“မင်း... မင်း... အတော်ပြောင်းလဲသွားပါလား”

ဟု ပြောလိုက်မိ၏။

ဆင့်ပိကျွန်းသည် အနီး၌ရပ်နေသော ကျောက်ဖြူပန်းကို လှည့်ကြည့်ကာ...

“ကျွန်မတို့သွားကြစို့”

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ပ) ❀ ၁၈၁

ဟု ပြောလိုက်၏။

ယခုမှ ရှောင်စုအိလန်သည် ဆင့်ပိကျွန်း၏အနီးကွင် ရပ်နေသော ကျောက်ဖြူပန်းကို သတိပြုမိ၏။

သူ၏ရင်သည် တစ်ချက်တုန်ခါသွားပြီး...

“အင်း... သူနဲ့တွဲတဲ့ယောက်ျားက ငယ်လည်းငယ်တယ်... ချောလည်း ချောတယ်... ဒါကြောင့် သူက ငါ့ကိုမတွေ့ချင်တော့တာထိုး... ဒါကြောင့် သူ့ကို ဘယ်လိုမှရှာမတွေ့တာဘဲ”

သူသည် ထိုစကားကို ရင်ထဲမှပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ရှောင်စုအိလန်နှင့် ဆင့်ပိကျွန်းတို့သည် ကိုယ့်အတွေးနှင့် ညီညွတ် အဆိုးဘက်မှတွေးကာ အသည်းနှလုံးများ ကြေငှဲနေ၏။

အကယ်၍သာ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ရင်ထဲမှ အတွေးကို တစ်ယောက်ကမြင်တွေ့နိုင်ခဲ့မည်ဆိုပါက ယခုကဲ့သို့ ရင်နာဖွယ် ဖြစ်လာပါဦးမည်လော။

သံသယနှင့် ဝန်တိုခြင်းသည် မြွေဟောက်နှစ်ကောင်ပလာသူတို့၏အသည်းနှလုံးကို ဖျက်ဆီးချေမှုနေ၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် ကျောက်ဖြူပန်းကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ သူသည် လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထား၏။

ဆင့်ပိကျွန်းက...

“ရှင်က သူ့ကိုသတ်ပစ်ချင်လို့လား”

၁၈၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်က ဘာမျှပြန်မပြောပါ။ သူသည် နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်ပြီး ဦးခေါင်းကိုငုံထားလိုက်၏။

ဆင့်ဝိကျွန်းက ကျောက်ဖြူပန်းကိုဦးခေါင်းညိတ်ပြကာ-
“သွားရအောင်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျောက်ဖြူပန်းသည် ဦးခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး မိမိ၏လူများကို ဖုံးစုလျှံအား ခေါ်ဆောင်လာရန် အချက်ပြလိုက်၏။

ကျောက်ဖြူပန်း၏လူနှစ်ယောက်က ဖုံးစုလျှံကို ဝဲယာညှပ်၍ ခေါ်ဆောင်သွား၏။

သူမ၏မျက်တောင်ပေါ်၌ တွဲခိုနေသောမျက်ရည်ဥက သူမ၏ပါးပြင်ပေါ်သို့ ကျလာ၏။

သူမသည် မိမိကို ရှောင်စုအိလန်က လာရောက်ကယ်တင်လိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ထားခဲ့၏။

သို့သော်ရှောင်စုအိလန်က သူမကိုသတိပြုမိဟန် မရှိ။ သူမသည် ရှောင်စုအိလန်အား...

“ဒီမှာ... ရှင် ဆင့်ဝိကျွန်းကို အယင်လွှဲနေပြီ”

ဟု အော်ဟစ်ပြောလိုက်ချင်၏။

သို့သော် ထိုသို့ပြောလည်း အချည်းအနှီးဖြစ်မည်ဟု သူမ

ပြိုင်စံပွဲကျေးဇူး (ပ) ❀ ၁၈၃

သည်လိုက်၏။

သူမသည် ရှောင်စုအိလန်ကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့လှည့်ကာ

ဘင်းကင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်၏။

ပင်းပင်းသည် သူမ၏အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီး သူမကို

ကြည့်ကာ...

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ... ဘာဖြစ်လို့နီနေတာလဲ”

ဖုံးစုလျှံသည် ပင်းပင်းကိုကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူမသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုချလိုက်ပြီး

“ပင်းအား တစ်စုံတစ်ရာပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော် နောက်ကျသွားပြီဖြစ်၏။ အခြေအနေက မပေး

ဘာပါ။

ကျောက်ဖြူပန်း၏ တပည့်နှစ်ယောက်ရောက်လာပြီး သူမ

ဝဲယာညှပ်ကာ ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

ရှောင်စုအိလန်သည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်

ဘက်မှပြန်လှည့်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် ဆင့်ဝိကျွန်းတို့သည် သူဌေးဂေဟာမှ ထွက်

သွားပြီဖြစ်၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် ဆင့်ဝိကျွန်းတို့လူစု မြင်းလည်းပေါ်သို့

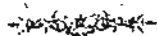
၁၈၄ ❀ နန္ဒကျော်သူ

တက်ကာ မြင်းလည်းထွက်ခွာသွားသည်အထိ ကြည့်နေ၏။

ပြီးမှ သူသည် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ရှာခနဲလှည့်ကာ စာထိုးတစ်ယောက်အား လှမ်း၍...

“ဟေ့... အရက်ကောင်းကောင်း တစ်ပိဿာယူလာခဲ့”

ဟု မှာလိုက်လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

အရက်အမျိုးမျိုး ရှိ၏။

တချို့အရက်သည် အဝင်ဆိုး၏။ နံ၏။ တချို့က အဝင်မဆိုးပါ။ အနံ့လည်း ကောင်း၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်ပါစေ အရက်သည် လူကိုမူးစေ၏။ ကောင်းသောအရက်သည် များသောအားဖြင့် လူကို အလွယ်တကူ မူးစေ၏။

သို့သော် ရှောင်စုအိလန်သည် အရက်မမူးပါ။

သူသည် အရက်မူးအောင်သောက်လိုပါမှ အရက်ကမမူးတော့ပါ။

ပင်းပင်းသည် ရှောင်စုအိလန်ကိုကြည့်ရင်း...

“သူက ဆင့်ပိက္ကန်း ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပါ”

သူမ၏အသံသည် ယုယမှု၊ နှစ်သိမ့်မှု အပြည့်အဝပါဝင်နေ

ပြိုင်စံမဲကျေးဇူး (ပ) ❀ ၁၈၅

၏။

ရှောင်စုအိလန်က ပြုံးလိုက်၏။ ယုံယုံကလေး ပြုံးလိုက်

ခြင်း ဖြစ်၏။

“အစ်ကို့ကိုနှစ်သိမ့်စကားမပြောပါနဲ့... အစ်ကို ဘာမှမဖြစ်ပါ

ဘူး”

ပင်းပင်းက ပြုံးကာ...

“တကယ်လား”

ရှောင်စုအိလန်က ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“တကယ်ပါ... တကယ်... တကယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လား... ဒါဖြင့်... ဘာလို့”

ပင်းပင်းသည် စကားကိုဆုံးအောင်မပြောဘဲ အရက်အိုးကို

ချက်စောင်းထိုးပြလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်က ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ဒါလား... ဟဲ့... ဟဲ့... အရက်မမူးရတာ အတော်ကြာသွား

ပြီလေ... ဒါကြောင့် အရက်ကိုအားရပါးရသောက်မလို့”

“ထားပါတော့... ဒါနဲ့ ဟိုညီနောင် ထွက်ပြေးသွားပြီ”

“အစ်ကို သိတယ်”

“သူ့ကိုပြန်လာဦးမှာလား”

“ဘာလဲ... သူတို့က လူစုပြီးပြန်လာမှာကြောက်လို့လား”

၁၈၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

“ဟင့်အင်း... မကြောက်ပါဘူး... ကြောက်စရာလည်း မလိုပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အရက်မူးနေတဲ့ ရှောင်စုအိလန်ဟာ အရက်မမူးတဲ့ အိုယွန် ဘွန်ပေတို့ညီနောင်ထက် ဘာနေလို့ပါ”

ရှောင်စုအိလန်က ရယ်မောလိုက်ရင်း...

“ဒါဆို ညီမလည်း သောက်ရမယ်”

“သောက်မှာပေါ့”

ပင်းပင်းသည် ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောရန် သင့်မသင့် စဉ်းစားလိုက်၏။

ပြီးမှ...

“အစ်ကို....”

“ဘာလဲ”

“ဟို... ဆင့်ပိက္ကန်းရဲ့နောက်ကလိုက်သွားတဲ့ နောက်တစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ... သူကလည်း ငိုထားတယ်”

“ငိုတယ်”

“အင်း...”

“ညီမက ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“သူ့မျက်နှာကို ဖုံးထားတဲ့ပဝါမှာ မျက်ရည်တွေစိုနေတာ

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ပ) ❀ ၁၈၇

တွေ့လို့”

ရှောင်စုအိလန်သည် ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ ပင်းပင်းက ရှောင်စုအိလန်၏ လက်မောင်းကိုကိုင်လှုပ်ရင်း...

“သူက ဘယ်သူလဲ”

ရှောင်စုအိလန်သည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“အစ်ကိုလည်း မပြောတတ်ဘူး”

ရှောင်စုအိလန်သည် တကယ်ပင်မသိ၍လော သို့တည်းမဟုတ် မပြောချင်၍လော။

ရှောင်စုအိလန်သာလျှင် သိပေလိမ့်မည်မဟုတ်ပါလား။

~~~~~

ပင်းပင်းသည် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေ၏။

ထိုအချိန်၌ ရှောင်စုအိလန်သည် အရက်(၁၀)ခွက် မှာ သောက်ပြီး ဖြစ်နေ၏။

ပင်းပင်းသည် ရုတ်တရက် သတိရဟန်ဖြင့်...

“ကျွန်မ သိပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် ပင်းပင်းကိုလှမ်းကြည့်ပြီး...

၁၈၈ ❀ နန္ဒကျော်သူ

“ဘာသိတာလဲ”

“ဆင့်ပိကျွန်းရဲ့ နောက်က မိန်းမကိုပါ”

“ဟုတ်လား... ဘယ်သူလဲ”

“ဆင့်ပိကျွန်းရဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆင့်ပိကျွန်းနဲ့အတူ လိုက်လာတာကိုး”

ရှောင်စုအိလန်၏မျက်လုံးသည် တစ်ချက်ဝင်းလက်သွားပြီး

“ဆင့်ပိကျွန်းရဲ့ မိတ်ဆွေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို ဒါဆို ပုံးစုလျှံ များလား”

ပင်းပင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပုံးစုလျှံဆို... ဒီလိုဘယ်ငြိမ်နေပါ့မလဲ”

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

“ပုံးစုလျှံသာဆိုရင် အစ်ကိုကိုလှမ်းခေါ်မှာပဲ... ဘာဖြစ်လို့ အစ်ကိုကိုနှုတ်မဆက်တာလဲ... အနည်းဆုံး အစ်ကိုကိုစကားတစ်ခွန်း တော့ ဆဲလိမ့်မယ်”

ပင်းပင်း၏မျက်လုံးသည် ဝင်းလက်သွားပြီး...

ပြိုင်စံပွဲကျေးရွာ (ပ) ❀ ၁၈၉

“ဟုတ်ပြီ... ကျွန်မထင်တာ မမှားဘူးဆိုရင် သူတို့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ခြိမ်းခြောက်ထားတာဖြစ်ရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပုံးစုလျှံရဲ့ဘေးမှာ လူနှစ်ယောက် ဝဲယာညှပ်ခေါ်သွားတာတွေ့လိုက်ဘူးလား”

ရှောင်စုအိလန်၏မျက်လုံးမှေးသည် နဖူးပေါ်သို့တက်သွားပြီး...

“ဒါဆို ဆင့်ပိကျွန်းရဲ့ဘေးကလူက ဆင့်ပိကျွန်းကိုခြိမ်းခြောက်ထားတာလား”

ပင်းပင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“သူတို့ရဲ့မျက်နှာကို ပဝါနဲ့ပုံးထားတာ အကြောင်းရှိရမယ်”

ရှောင်စုအိလန်သည် မိမိ၏နဖူးကိုလက်ဝါးဖြင့် ရိုက်လိုက်

“သေလိုက်ပါတော့... အစက ဘာဖြစ်လို့ မစဉ်းစားမိတာ

ပင်းပင်းက ပြုံးကာ...

“သဝန်တို့လို့”

ရှောင်စုအိလန်သည် မျက်လုံးပြုံးကာ...

၁၉၀ ❀ နန္ဒကျော်သူ

“ဘာ... ဘာပြောတယ်... သဝန်တို့လို့ ဟုတ်လား”

ပင်းပင်းက စပ်ပြီဖြစ်ဖြင့် ပြုံးကာ...

“ဟုတ်တယ်... အစ်ကိုက ဆင့်ဝိကျွန်းကိုချစ်လွန်းတော့

သဝန်ကြောင်ပြီး အမှန်ကိုမမြင်တော့ဘူးပေါ့”

ရှောင်စုအိလန်က ဘာမျှမပြောတော့ပါ။ ငြင်းလည်း မငြင်း
တော့ပါ။

ပင်းပင်း၏စကားက မှန်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

ပင်းပင်းသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“အစ်ကိုက သူ့ကို ဒီလောက်ချစ်နေတာ ဘာလို့လိုက်မသွား
တာလဲ”

ပင်းပင်း၏စကားကြောင့် ရှောင်စုအိလန်သည် ထိုင်ရာမှ
‘ဝန်း’ခနဲ ခုန်ထလိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းခါယမ်းလှိုင်း
ပြီး ပြန်လည်၍ ဖြည်းညင်းစွာ ထိုင်ချလိုက်၏။

ပင်းပင်းသည် ရှောင်စုအိလန်ကိုကြည့်ပြီး...

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ရှောင်စုအိလန်သည် ပန်းကိုတွန့်လိုက်ပြီး...

“သူတို့ကို ဘယ်လိုလိုက်ရှာမှာလဲ”

ပင်းပင်းကပြုံးကာ...

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ပ) ❀ ၁၉၁

“သူတို့က မြင်းလည်းနဲ့သွားကြတာလေ... အစ်ကိုတွေ
တယ် မဟုတ်လား”

“တွေ့သားပဲ”

“ဒါဆို သူတို့ရဲ့မြင်းလည်းက ရွှေရောင်ဆေးသုတ်ထားပြီး
ပန်းခက်တွေပန်းနွယ်တွေဖော်ထားတာရော တွေ့တယ်မဟုတ်
လား”

“အင်း... တွေ့လိုက်တယ်”

“နောက်ပြီး မြင်းကလည်း အဖြူရောင်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီလိုမြင်းလည်းမျိုးကို လိုက်ရှာမယ်ဆိုရင် မခက်ဘူးလို့
ထင်တယ်”

ရှောင်စုအိလန်သည် ထိုင်ရာမှ ‘ဝန်း’ခနဲ ထရပ်လိုက်၏။

ပင်းပင်းက ရှောင်စုအိလန်၏လက်ကိုဖမ်းဆွဲကာ...

“နေဦး... အစ်ကို”

ဟု ဟန်တားလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် ပင်းပင်းကိုလှည့်ကြည့်ရင်း...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ညီမတို့ဘာသာ ရှာတာထက် ညီမတို့ရဲ့မြင်းလည်းကို
မောင်းတဲ့ ရှောင်စုကိုမေးကြည့်ပြီးမှရှာရင် ပိုလွယ်မယ်ထင်တယ်...

၁၉၂ * နန္ဒကျော်သူ

သူက စပ်စပ်စုစုသိတတ်တယ်လေ”

ရှောင်စုအိလန်သည် ပင်းပင်းကို ချီးကျူးသောမျက်လုံးဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အင်း... ငါ့ညီမက ဒီလောက်ဉာဏ်ကောင်းလျက်နဲ့...”

သူသည် စကားကိုဆက်၍မပြောတော့ပါ။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုချလိုက်၏။

သူ၏အသံသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု ပါဝင်နေ၏။ သူသည် အဘယ်ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရသနည်း။

—~~~~—

“မြင်းလည်းကလှသလောက် ထည်ဝါသလောက် မြင်းလည်းမောင်းတဲ့လူက သိပ်ပြီးမာနကြီးတယ်... တစ်လောကလုံး သူလုပ်စာကိုစားနေတာကျနေတာ... ကျွန်တော်မေးတာကို အဖက်လုပ်ပြီး မပြောဘူး”

ရှောင်စုံက ပင်းပင်းကို စိတ်ပျက်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် သက်ပြင်းချကာ...

“သူတို့ ဘယ်ကလဲဆိုတာတောင် မသိလိုက်ဘူးပေါ့”

ပြိုင်စံဝဲကျေးရွာ (ပ) * ၁၉၃

ရှောင်စုံက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“ဘာဆို... ဘာတစ်ခွန်းမှမပြောဘူး”

“မင်းကရော မသိဘူးလား”

“ဗျာ... ဘာကိုလဲခင်ဗျ”

“သူတို့ ဘယ်ကလာတယ်ဆိုတာကို မင်း မသိဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့... မသိပါဘူး”

“သိအောင်ရော... မကြိုးစားဘူးလား”

“ဒီမြင်းလည်းမျိုး မမြင်ဖူးတာနဲ့ ကျွန်တော်လိုက်ပြီး စုံစမ်းသေးတယ်... ဒါပေမယ့် မြင်းလည်းမောင်းတဲ့လူက ဘာမှပြန်မပြောဘူး”

ရှောင်စုအိလန်သည် ပင်းပင်းကိုကြည့်ကာ...

“ကိုင်း... တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

ပင်းပင်းသည် ပြုံး၍ ပန်းတွန်ပြလိုက်၏။

ထိုစဉ် ရှောင်စုံသည် တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရဟန်ဖြင့်...

“တစ်ခုတော့ထူးဆန်းတယ်... ဆရာ”

ရှောင်စုံ၏စကားကြောင့် ရှောင်စုအိလန်၏ မျက်လုံးထဲ၌ အံ့လင့်ချက်အရိပ်အယောင် ဖြစ်လာပြီး...

“ဘာများလဲ”

“သူတို့ ဒီကိုနေတိုင်း အစောကြီးကတည်းကရောက်လာပြီ”

၁၉၄ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ညဉ့်နက်မှပြန်သွားတာ(၃)ရက် ရှိပြီလို့ကြားတယ်”

ပင်းပင်းသည် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ဘာ... (၃)ရက်တောင် ရှိပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ပင်းပင်းက ဦးခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဒါဆို ကျွန်မတို့လူတစ်ယောက်ကိုထပ်ပြီး မေးရလိမ့်မယ်”

ရှောင်စုအိလန်က မျက်စုံးပင့်ကာ...

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ဆိုင်တာဝန်နံကိုပါ”

လူရမ်း...။

သူဌေးဂေဟာ၏ ဆိုင်တာဝန်နံဖြစ်၏။

သူသည် ပင်းပင်းကိုဦးခေါင်းညိတ်ပြကာ...

မျက်နှာကိုပဝါနဲ့ အုပ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ဟာ

(၃)ရက်ဆက်တိုက် ဒီကိုလာခဲ့ပါတယ်... လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်ကတည်း

ကပေါ့... လာတိုင်း သူတို့က ချောင့်ကျတဲ့စားပွဲမှာ ထိုင်တယ်

စားသောက်ဖွယ်ရာတွေကို မှာတယ်... ဒါပေမယ့် ဘာမှမစား

- ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (၁) ❀ ၁၉၅

သောက်ဘူး... ဆိုင်ပိတ်ချိန်မှ ပြန်သွားတယ်”

ပင်းပင်းက လူရမ်းကိုကြည့်ကာ...

“သူတို့က ဒီမြို့ကမဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

လူရမ်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်ပါတယ်... သူတို့က ဒီမြို့ကမဟုတ်ပါဘူး... ဒီမြို့က

ဆိုရင် ကျုပ်သိမှာပါ”

“သူတို့ ဘယ်မှာတည်းတယ်ဆိုတာရှော့ သိလား”

“သိတာပေါ့... သူတို့ကထူးခြားနေတယ်... ပြီးတော့ ကျုပ်

တို့အတွက် ဖောက်သည်ကောင်းပဲ... ဒါကြောင့် သူတို့ ဘယ်မှာ

တည်းတယ်ဆိုတာ စုံစမ်းထားရတာပေါ့”

ပင်းပင်း၏မျက်လုံးများက အရောင်တောက်လာပြီ...

“သူတို့က ဘယ်မှာတည်းတာလဲ”

လူရမ်းက ဦးခေါင်းကိုကုတ်ကာ...

“အေးဗျာ... အဲဒီတည်းခိုခန်းနာမည်ကို ပါးစပ်ဖျားတင် မေ

နေတယ်”

ရှောင်စုအိလန်က ပြုံးလိုက်ပြီး ငွေစတချို့ကို လူရမ်း၏

လက်ထဲသို့ထည့်ပေးရင်း...

“သတိရပြီ ထင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

၁၉၆ နန္ဒကျော်သူ

လူရမ်းက သွား(၃၁)ချောင်း ပေါ်အောင်ပြုံးလိုက်၏။

သူသည် သွားတစ်ချောင်းကျိုးနေ၏။

“အေးဗျာ... အခုမှသတိရတယ်... လျှံယင်းတည်းခိုခန်းမှာ
တည်းတာ... အခန်းခကို(၁၀)ရက်စာ ကြိုတင်ပေးချေထားတယ်
ပင်းပင်းက...”

“ရှင်ရဲ့သတင်းမှန်တယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်”

လူရမ်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“မမှားပါဘူး... လျှံယင်းတည်းခိုခန်းရဲ့တာဝန်ခံက ကျွန်ုပ်
ယောက်ဖပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်... သူတို့က တောင်ဘက်အခန်းမှာနေ
တယ်... သူတို့ရောက်တာ(၃)ရက် ရှိပါပြီ... တစ်နေ့ကုန် အခန်းထဲမှာ
အောင်းနေပါတယ်... ညဘက်မှ မြင်းလည်းနဲ့ထွက်သွားတတ်
တယ်... မိုးကြီးချုပ်မှပြန်လာပါတယ်”

ထိုစကားကို ပြောနေသူမှာ ‘ယူကျွန်းကွီ’ဖြစ်ပါသည်။ သူ
သည် လျှံယင်းတည်းခိုခန်း၏ တာဝန်ခံဖြစ်ပါသည်။

သူဌေးဂေဟာမှတာဝန်ခံ လူရမ်း၏ယောက်ဖလည်း ဖြစ်ပါ

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (၁) ၁၉၇

သည်။

သူသည် ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီး လက်ထဲမှငွေစာရွှံ့ကို အိတ်
ထဲသို့ထည့်လိုက်၏။

ထိုငွေစာများမှာ ရှောင်စုအိလန်က ပေးခဲ့သောငွေစာများဖြစ်

သည်။

ပင်းပင်းသည် တည်းခိုခန်းကို တစ်ချက်စုံကြည့်လိုက်

“အခု... သူတို့ရှိလား”

ယူကျွန်းကွီသည် ရုတ်တရက် ဆွံ့အသွား၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် ငွေစာတစ်စုံကို ယူကျွန်းကွီ၏လက်ထဲ
ထည့်ပေးလိုက်၏။

ဆွံ့အသွားသော ယူကျွန်းကွီကပြုံးကာ...

“ဟုတ်ကဲ့... ရှိပါတယ်... သူတို့ရဲ့အခန်းထဲမှာ ထမင်းစား
ဘက်နေပါတယ်”

ပင်းပင်းနှင့်ရှောင်စုအိလန်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက်ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူတို့သည် တည်းခိုခန်း၏တောင်ဘက်အခြမ်း
သို့လာခဲ့၏။

၁၉၈ ❀ နန္ဒကျော်သူ

အခန်းက ကျယ်ဝန်းသောအခန်းဖြစ်၏။

မီးရောင်များက တစ်ခန်းလုံးလင်းထိန်နေ၏။

အခန်းထဲ၌ စားပွဲတစ်လုံးရှိပြီး စားပွဲပေါ်၌ စားသောက်ဖွယ်ရာများရှိနေ၏။

စားပွဲ၌ လူတစ်ယောက်ထိုင်နေ၏။ ထိုလူသည် ကျောက်ဖြူပန်းဖြစ်၏။

ကျောက်ဖြူပန်းသည် ပြတင်းပေါက်ကို နောက်ကျောမေ့၍ ထိုင်နေခြင်းဖြစ်၏။

ကျောက်ဖြူပန်း၏ရှေ့ဘက် စားပွဲပေါ်၌ အရက်ခွက်(၂)လုံးနှင့် ထမင်းပန်းကန်လုံး(၂)လုံး ရှိထား၏။

ထိုခွက်များရှေ့၌ မည်သူမျှရှိမနေပါ။ စားပွဲပေါ်မှ စားသောက်ဖွယ်ရာများသည် လူ(၃)ယောက်စာ ဖြစ်၏။

သို့သော် ယခုကျောက်ဖြူပန်းတစ်ယောက်တည်းသာ စားသောက်နေ၏။

ကျောက်ဖြူပန်းသည် လွတ်နေသော အရက်ခွက်နှစ်ခွက်ထဲသို့ အရက်ကိုဖြည့်လိုက်ရင်း...

“လာကြဗျာ... ကျုပ်ကတော့ မစောင့်နိုင်တာနဲ့ စားနေတာ”

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ပ) ❀ ၁၉၉

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျောက်ဖြူပန်း၏စကားအဆုံးတွင် ပြတင်းပေါက်၏အပြင်ဘက်မှ လူနှစ်ယောက်ပေါ်လာ၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ပင်းပင်းနှင့်ရှောင်စုအိလန်ပင် ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလား။

ရှောင်စုအိလန်က ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“အင်း... ထမင်းကျွေးမယ့်လူရှိနေမှတော့ ကျုပ်က လာစားရတော့မှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှကျော်ကာ အခန်းထဲသို့ ခင်ရောက်လိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်၏နောက်မှ ပင်းပင်းကလိုက်ပါလာ၏။

ကျောက်ဖြူပန်းက ထိုင်ရာမှထကာ ခရီးဦးကြိုပြုလိုက်ပြီး လက်ကိုငုစုယမ်းကာ...

“ထိုင်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်နှင့် ပင်းပင်းတို့သည် လွတ်နေသောခံ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်က စားပွဲပေါ်မှ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး...

“ကျုပ်တို့လာမယ်ဆိုတာသိလို့ မှာထားတာလား”

ကျောက်ဖြူပန်းက ပြုံးကာ...

“ဟုတ်ပါတယ်... အရက်နှစ်အိုးက ခင်ဗျားတို့အတွက်ပါ”

၂၀၀ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ပင်းပင်းကပြုံးကာ...

“ကျွန်မတို့အတွက်မှဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... ခင်ဗျားတို့အတွက်ပါ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... ကျွန်မက ဆင့်ပိကျွန်းနဲ့ဖုံးစုလျှံတို့အတွက် မှာထားတာလားလို့ပါ”

ကျောက်ဖြူပန်းက သက်ပြင်းချကာ...

“သူတို့ ဒီမှာမှမရှိတော့တာ... သူတို့အတွက် မှာစရာမလိုတော့ပါဘူး”

ကျောက်ဖြူပန်း၏စကားကြောင့် ရှောင်စုအိလန်သည် မျက်နှာတစ်ချက် မသိမသာပျက်သွားပြီး...

“သူတို့ ဒီမှာမှမရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... ခင်ဗျားတို့ မလာခင်လေးကမှ သူတို့ထွက်သွားတာပါ”

“ခင်ဗျားကလွှတ်လိုက်တာ မဟုတ်လား”

ကျောက်ဖြူပန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က ဘာကောင်မို့ သူတို့ကိုထားနိုင်မှာလဲ”

ရှောင်စုအိလန်က မဲပြုံးပြုံးကာ...

“ကျုပ်ကလည်း လူတစ်ယောက်ရဲ့စကားကို ယုံတတ်မိတယ်ဗျ”

ကျောက်ဖြူပန်းက ပန်းတွန့်ကာ...

“ဒါဖြင့် ကျုပ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး... ခင်ဗျားတို့လိုက်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတယ်... ဒါကြောင့် ကျုပ်က အခုလို ထမင်းဝိုင်း

ပြုစံမဲ့ကျေးရွာ (၁) ❀ ၂၀၁

ပြုစံပြီး ခင်ဗျားတို့ကိုစောင့်နေတာ... ကျုပ်အပေါ် အထင်မလွဲအောင် ခြံပြရင်လို့ပါ... ဒါပေမယ့် ခက်တယ်ဗျာ... သူတို့က မစောင့်ဘဲ သွားတော့”

ကျောက်ဖြူပန်းက စကားကိုဆုံးအောင်မပြောဘဲ တစ်ဝိုင်းဆန်းလန်းဖြင့် ရပ်ထားလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်က ကျောက်ဖြူပန်းကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက ဘာကိုရှင်းပြချင်တာလဲ”

ကျောက်ဖြူပန်းက ပြုံးကာ...

“ဆင့်ပိကျွန်းနဲ့ ကျုပ်ရဲ့အကြောင်းပါ”

ရှောင်စုအိလန်က မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ခင်ဗျားနဲ့ဆင့်ပိကျွန်းနဲ့...”

ကျောက်ဖြူပန်းက ပြုံးကာ...

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျုပ်နဲ့ဆင့်ပိကျွန်းနဲ့တွေ့တာ (၃)ရက်

ခံရက် လောက်ပဲရှိပါသေးတယ်... ကျုပ်နဲ့တွေ့တဲ့အချိန်မှာ ဆင့်ပိကျွန်းရဲ့နောက်မှာ အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်ပါလာတယ်”

“အဘိုးကြီးနှစ်ယောက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... မယုံရင် အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်ကိုသွားပြီး မေးနိုင်ပါတယ်”

“ထားပါတော့... ဒါနဲ့ သူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခင်ဗျားနဲ့ပါလာတာလဲ”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဗျာ... ကျုပ်ပြောပြမှာပါ... ဒီလိုဗျာ... သူက

၂၀၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ခင်ဗျား ဒီကိုလာမယ်ဆိုတာ သတင်းရထားတယ်... ဒါကြောင့် သူက ကျုပ်ကိုလိုက်ပို့ခိုင်းတာပါ”

“ကျုပ် ဒီကိုလာမယ်ဆိုလို့ သူက လိုက်လာတာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် သူက ဘာလို့မစောင့်ရတာလဲ”

“ဒါတော့ ဆင့်ပို့ကျွန်းပဲသိလိမ့်မယ်”

ရှောင်စုအိလန်သည် မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွား၏။ သူ၏ ရင်ထဲ၌ နာကျင်လာ၏။

သူ၏အသည်းကို ပါးလွှာသောစားဖြင့် လှီးဖြတ်နေသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။

ကျောက်ဖြူပန်းက ရှောင်စုအိလန်ကို တစ်ချက်မျှ အကဲခတ်ကြည့်ပြီး...

“ကဲပါဗျာ... ရောက်တုန်း ရောက်ခိုက် ကျုပ်တို့အရက်အတူတူ သောက်ကြရအောင်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပင်းပင်းသည် ပါးစပ်ပိတ်ထား၏။ သူမသည် ကျောက်ဖြူပန်းကို အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

ရှောင်စုအိလန်က ကျောက်ဖြူပန်းကိုစူးစိုက်ကြည့်ကာ...

“ကျုပ်ကို ခွက်ကြီးကြီးနဲ့ထည့်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ပ) ❀ ၂၀၃

ရှောင်စုအိလန်သည် အရက်ကိုမော့သောက်လိုက်ပြီး အရက်ခွက်ထဲသို့ အရက်ကိုထပ်မံ၍ ငှဲ့ထည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် မော့၍သောက်လိုက်ပြန်၏။

အရက်အိုးထဲမှ အရက်များသည် အရက်ခွက်မှတစ်ဆင့် ရှောင်စုအိလန်၏ ပမ်းဗိုက်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

အရက်အိုးထဲမှ အရက်များ တဖြည်းဖြည်းလျော့၍သွားပြီး ရှောင်စုအိလန်၏ပမ်းဗိုက်ထဲ၌ အရက်ကတဖြည်းဖြည်း များလာ၏။

သူသည် ကျောက်ဖြူပန်းကိုလည်း အရက်ကိုတစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် သောက်စေ၏။

အရက်ခွက်ကိုင်၍ မသောက်ဘဲဖြစ်နေသူမှာ ပင်းပင်းဖြစ်၏။

သူမသည် ရှောင်စုအိလန်နှင့် ကျောက်ဖြူပန်းတို့ကို ကြည့်နေ၏။

အရက်နှစ်အိုးကုန်သွားပြီဖြစ်၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် ခွက်ထဲမှအရက်လက်ကျန်ကို မော့သောက်လိုက်ပြီး ကျောက်ဖြူပန်းကိုစေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ...

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် စကားတစ်ခွန်းပြောမယ်”

၂၀၄ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ကျောက်ဖြူပန်းက ဦးခေါင်းညိတ်က...။

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ”

“ကျုပ်က ကျုပ်ကိုလိမ်တဲ့လူတွေရဲ့လျှာကို ဖြတ်တဲ့အကျင့် ရှိတယ်”

ကျောက်ဖြူပန်းက ဦးခေါင်းညိတ်က...။

“ဟုတ်ကဲ့... နားလည်ပါပြီ... ဒါပေမယ့် နားမလည်တာရှိ သေးတယ်”

“ဘာလဲ”

“ဆင့်ပိက္ကန့် အခုလိုထွက်သွားတာ လျှံဆင့်ပိဆီသွားတာ ဖြစ်ရမယ်... ခင်ဗျားက သူ့ကိုတွေ့ချင်ရင် လျှံဆင့်ပိဆီလိုက်သွားရမှာ ပေါ့... ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ဆီကိုလာတယ်ဆိုတာ ကျုပ် နား... နား... နား”

ကျောက်ဖြူပန်းသည် စကားကို ဆုံးအောင်မပြောနိုင်တော့ ပါ။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ယိမ်းထိုးပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျ ကာ အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် ကျောက်ဖြူပန်းကို တစ်ချက်ငုံကြည့် လိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် တဟားဟားရယ်မောကာ ပင်းပင်း၏ လက်ကိုဆွဲခေါ်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေတော့သည် မဟုတ်ပါ လား။

ပြိုင်စံမဲ့ကျောရွာ (ပ) ❀ ၂၀၅

အခန်းတစ်ခုလုံး အရက်နံ့များဖုံးလွှမ်းနေ၏။

ကျောက်ဖြူပန်းသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လူမှန်းသူမှန်းမ သိအောင် မူးပြီးအိပ်ပျော်နေ၏။

ထိုစဉ် အတွင်းခန်း၏တံခါးပေါက်မှ ဖန်ပုတီးယင်းလိုက် ထာ တစ်ချက်လှုပ်ယမ်းသွားပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထွက် ထာ၏။

ထိုမိန်းကလေးသည် စင်းစင်းဖြစ်၏။

သူမသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ လူမှန်းသူမှန်းမသိအောင် အ ရက်မူးပြီး အိပ်ပျော်နေသော ကျောက်ဖြူပန်းကို ငုံ့ကြည့်ကာ...

“ထပါတော့... စည့်သည်တွေမရှိတော့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျောက်ဖြူပန်းသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်

ပြီးမှ သူသည် စင်းစင်းကိုပြုံးပြကာ...

“ဟင်း... ဟင်း... ဒီလူက ကျုပ်ကိုအရက်မူးအောင်တိုက်ဖို့ ခြိုးစားတယ် စင်းစင်းရဲ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

၂၀၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

စင်းစင်းက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ဒါဖြင့် ရှင်က အရက်နှစ်အိုးကုန်အောင် သောက်နိုင်တယ် ဆိုတာ သူက သိမသွားဘူးပေါ့”

ကျောက်ဖြူပန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ... ကျုပ်ကလူဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ် တယ်ဆိုတာတောင် သူက သိမသွားရှာဘူး”

စင်းစင်းက ပြုံးကာ...

“ဒါကြောင့်လဲ ရှင်ပြောသမျှအားလုံး သူက ယုံသွားတာ ပေါ့... ဟင်း... ဟင်း တကယ်လို့သာ သိုင်းလောကရဲ့လူဆိုးလူမိုက် (၁၀)ယောက်စာရင်းမှာ ရှင့်နာမည်က ထိပ်ဆုံးမှာပါတယ်ဆိုတာ သိ သွားရင်”

ကျောက်ဖြူပန်းက လက်ကပြကာ...

“ဂရုစိုက်ဖို့မလိုပါဘူး... ဒါနဲ့ဆင့်ပိကျွန်းရော သိသွားပြီလား စင်းစင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“လောက်စန်းကို လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်တယ်”

“ကျုပ်မှာတဲ့အတိုင်း လုပ်ဖို့ရော သေသေချာချာ ပြောလိုက်

လား”

“သေသေချာချာ ပြောပြလိုက်ပါတယ်”

“ဖိုးစုလျှံရော”

“စုတင်အောက်မှာ ဝှက်ထားတယ်”

“သူ့ကိုသွားခေါ်လိုက်ပါ”

“နောက်ထပ် ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (၁) ❀ ၂၀၇

“သူ့ကိုရေချိုးပေးလိုက်ပေါ့... ပြီးတော့ အဝတ်အစားလဲ ဆေးလိုက်ပါ”

စင်းစင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“လူတစ်ယောက်ကို ခေါင်းတလားထဲသွင်းခါနီး လုပ်ပေးသ ဆိုချိုးပေါ့... ဟုတ်လား”

ကျောက်ဖြူပန်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“သူ့ကိုတော့ ခေါင်းတလားထဲမှာ မထားချင်ဘူး”

စင်းစင်းက မျက်ခုံးပင့်ကာ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူက တန်ဖိုးရှိနေသေးလို့ပေါ့”

စင်းစင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ရှင်က သူ့ကိုရောင်းစားမလို့လား”

ကျောက်ဖြူပန်းက ပြုံးကာ...

“ဒါမှ အသုဘစရိတ်မကုန်တဲ့အပြင် တို့အတွက်ပါ ဝင်ငွေရ ဆယ် မဟုတ်လား”

စင်းစင်းကပြုံးကာ...

“ရှင်က ဝယ်လက်တွေ့ထားလို့လား”

ကျောက်ဖြူပန်းက ပြုံးကာ...

“အင်... တစ်ယောက်တော့ တွေ့ထားတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ပါ”

“ဘယ် အဘိုးကြီးလဲ”

၂၀၈ ❀ နန္ဒကျော်သူ

“ငွေတွေအများကြီးရှိတဲ့အဘိုးကြီးပေါ့”

စင်းစင်းက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ဒါကြောင့်လဲ ရှင့်ရဲ့နာမည်ဟာ ထိပ်ဆုံးမှာရှိနေသေးတာ

ပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် သူတို့သည် သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်မောလိုက်

ကြလေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

အကယ်၍သာ ကျောက်ဖြူပန်းက မိမိကိုရောင်းစားရန်ကြံ

စည်နေကြောင်း ပုံးစုလျှံက သိခဲ့မည်ဆိုပါလျှင်....။

(ပထမပိုင်း)ပြီး၏

(ဒုတိယပိုင်း-ဇာတ်သိမ်း)ကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်

နန္ဒကျော်သူ

နန္ဒကျော်သူ

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးဇွာ

(ရတီယုဒိုင်း-ဇာတ်သိမ်း)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၅၈၉၀၅၀၉
မျက်နှာစုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၅၈၂၀၅၀၉

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊
ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု-၅၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်မိုးကေခိုင်၊ (ချိုတေးသံစာပေ)
ရွှေခုံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်
ဦးသော်လွင်မြင့်၊ (စန္ဒကူး ပုံနှိပ်တိုက်)
၉(H)၊ နဝရတ်ရိပ်သာလမ်း၊
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်
ဦးဝင်းကျော်မိုး (မုံရွေး ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၄၀)၊ ၄၅-လမ်း၊
ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ★ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- ★ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
- ★ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အချိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်စစ်ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ★ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ★ နိုင်ငံသားညီ ဖွဲ့ စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ★ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့ စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ★ နိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်စား၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မှားရေး။
- ★ အမျိုးဂုဏ်ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ★ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ဟင်းလင်းပြင်

ဟင်းလင်းပြင်တစ်ခုဖြစ်၏။

သို့သော် အပြင်တွင်မဟုတ်ပါ။ ရှောင်စုအိလန်၏ ဦးနှောက်
တွင် ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် ဘာမျှတွေးတော၍မနေပါ။

ထို့ကြောင့် သူ၏ဦးနှောက်ထဲ၌ ဘာမျှမရှိဘဲ ဟင်းလင်းပြင်
နေခြင်းဖြစ်၏။

သူသည် လမ်းမပေါ်၌ လမ်းလျှောက်နေ၏။

သို့သော် သူ၏စိတ်ထဲ၌ တိမ်တိုက်များအပေါ်တွင် လမ်း
လျှောက်နေရသကဲ့သို့ ခံစားနေရ၏။

ပင်းပင်းသည် သူ၏နှောက်မှ လိုက်ပါလာ၏။

သူမသည် ရှောင်စုအိလန်အား မြင်းလှည်းစီးရန်ပြော၏။

၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ပင်းပင်း၏စကားကို တသွေဝေမတိမ်း နားထောင်ခဲ့သော
ရှောင်စုအိလန်သည် ယခင်ကကြိုက်ခဲ့သော ပင်းပင်း၏စကားကို ငြင်းပယ်ခဲ့
၏။

ထို့ကြောင့် ပင်းပင်းသည် မြင်းလှည်းကိုပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး
ရှောင်စုအိလန်၏နောက်မှ လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့သည် မည်မျှကြာအောင် လမ်းလျှောက်နေမိသည်
သိပါ။

အတန်ကြာမှ ရှောင်စုအိလန်သည် ခြေလှမ်းကိုရပ်တန့်
လိုက်ပြီး ပင်းပင်းကိုလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ညီ... ဗိုက်ဆာပြီလား”

ရှောင်စုအိလန်က မေးလိုက်၏။

ပင်းပင်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။ ရှောင်စုအိလန်သည်
လမ်းခွကွေ့တွင်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်လိုက်၏။
ပြီးမှ....

“ဒီမှာ စောထိုင်ရအောင်”

ပင်းပင်းက ဘာမျှပြန်မပြောပါ။ သူမသည် ရှောင်စုအိလန်
ကို ကြည့်လိုက်၏။

သူမ၏မျက်လုံးများက ရှောင်စုအိလန်အား နှစ်သိမ့်သော
ယုယကြင်နာသော အရိပ်အယောင် ပေါ်ထွက်နေ၏။

ပြိုင်စံပွဲကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၇

ပြီးမှ သူမသည် ရှောင်စုအိလန်၏နံနားတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်

ရှောင်စုအိလန်သည် ကောင်းကင်ပေါ်မှ ကြွပ်ကလေးများ
ကြည့်ရင်း ရုတ်တရက် ရယ်မောလိုက်၏။

အဘယ်ကြောင့် ရှောင်စုအိလန်က ထိုသို့ရယ်မောသည်ကို
ပင်းပင်းကနားမလည်ပါ။

သူမသည် ရှောင်စုအိလန်ကိုကြည့်နေ၏။

အတန်ကြာမှ သူမသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုမသိသော
အလိုက်ပြီ....

“ကျောက်ဖြူပန်းရဲ့စကားကို အစ်ကိုယုံလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျောက်ဖြူပန်းဟာ ယုံစရာကောင်းတဲ့လူလို့ ညီမကထင်
သား”

“ဒါဆို အစ်ကိုကမယုံဘူးပေါ့”

“သူပြောသမျှ တစ်ခွန်းမှမယုံဘူး”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ထွက်လာတာလဲ”

“ဒီလိုမှထွက်မလာရင် အစ်ကိုတို့က အဲဒီမှာညအိပ်ရတော့
မလို့”

၈ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ပင်းပင်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“မဟုတ်ဘူးလေ... ကျွန်မတို့အတွင်းခန်းထဲကို ဝင်ရှာသင့်တယ်”

“ရှာလည်း တွေ့မှာမှမဟုတ်တာ”

ပင်းပင်းက နှုတ်ခမ်းစုလိုက်ပြီး...

“ရှာဖြင့် မရှာရသေးဘူး... မတွေ့ဘူးဆိုတာ အရင်ပြောပြ”

“ကျောက်ဖြူပန်းဟာ အလွန်ကောက်ကျစ်တဲ့လူတစ်ယောက်ပါ... ဒါကြောင့်လည်း သူဟာ သိုင်းလောကရဲ့လူဆိုးလူမိုက်စာရင်းမှာ ထိပ်ဆုံးကပါနေတာ.. ဒီလိုလူမျိုးက အစ်ကိုတို့အတွက် အလွယ်တကူ ရှာဖွေနိုင်အောင် ထားပါမလား”

ပင်းပင်းက ဘာမျှမပြောတော့ပါ။

ထိုစဉ် မြင်းလည်းတစ်စီးသည် သူတို့၏ရှေ့မှဖြတ်ကောင်းမောင်းနှင်သွား၏။

ထို့ကြောင့် ပင်းပင်းနှင့်ရှောင်စုအိလန်တို့သည် မြင်းလည်းကိုလှမ်း၍ကြည့်လိုက်မိ၏။

ပင်းပင်း၏မျက်လုံးများသည် ဝိုင်းစက်ဖြူးကျယ်သွားပြီး-

“ဒါ... ဒါ... ကျောက်ဖြူပန်းရဲ့ မြင်းလည်းမဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်က ဦးခေါင်းညှိတ်ကာ...

မြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၉

“ဟုတ်တယ်”

ပင်းပင်းသည် မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး...

“ထူးဆန်းတယ်... ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကြီး... ဘာအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့လဲ”

ရှောင်စုအိလန်က နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ကာ...

“မြင်းလည်းပေါ်မှာ လူရှိချင်မှရှိမှာ”

ပင်းပင်းက ရှောင်စုအိလန်ကိုလှည့်ကြည့်ကာ...

“ရှိတယ်”

ရှောင်စုအိလန်က မျက်စုံးပင့်ကာ...

“ညီမက တွေ့လိုက်လို့လား”

“မြင်းလည်းရဲ့နောက်ဘီးကိုကြည့်ပါလား... ဖုန်တထောင်းထောင်း ထနေတာ”

“အင်း... ညီမက သိပ်ကိုမျက်စိလျင်တာပဲ”

ပင်းပင်းက ရယ်မောကာ...

“ဟဲ... ဟဲ... အရက်အများကြီး သောက်ထားတဲ့မျက်လုံး

သက် ဝိုပြီး လျင်ရမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုတို့လိုက်ကြည့်ရအောင်”

“ကောင်းသားပဲ”

ရှောင်စုအိလန်သည် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်၏။ ထို့

နောက် သူသည် စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ပြန်တိုင်လိုက်၏။

ပင်းပင်းက မျက်လုံးပြူးကာနားမလည်ဟန်ဖြင့်...

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ရှောင်စုအိလန်က စိတ်ပျက်သောလေသံဖြင့်...

“လိုက်သွားလို့ရော ဘာထူးမှာလဲ... သူက...”

ရှောင်စုအိလန်သည် စကားကို တစ်ပိုင်းတန်းလန်းဖြင့် ရင်

ပစ်လိုက်၏။

ပင်းပင်းသည် ရှောင်စုအိလန်ကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းစု
လိုက်၏။ သူတို့သည် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်သက်နေ၏။

အတန်ကြာမှ ပင်းပင်းသည် သက်ပြင်းချကာ...

“ဒီမှာအစ်ကို...”

ဟု စကားစလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်က ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“အင်း... ပြော... ဘာလဲ”

“ကျွန်မတို့ထိုင်နေတာကို သူတို့တွေ မသွားဘူးထင်တယ်”

“တွေ့တော့ရော... ထူးမှာတဲ့လား”

“ထူးတာ မထူးတာတော့ ကျွန်မ မသိဘူး... ဒါပေမယ့် မြင်း
လှည်းမောင်းတဲ့လူက ပထမမြင်းလှည်းမောင်းတဲ့လူမဟုတ်ဘူး”

ရှောင်စုအိလန်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ပင်းပင်းကို

ညှိလိုက်၏။

ပြီးမှ...

“တယ်လျင်တဲ့မျက်စိပါလား”

ပင်းပင်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုလိုက်ပြီး...

“နောက်ပြီး... မြင်းလှည်းပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်ပဲပါရ

မယ်”

“မြင်းလှည်းမောင်းတဲ့လူနဲ့ စီးတဲ့လူနဲ့ လူနှစ်ယောက်လို့
ပြောချင်တာလား”

“အင်း...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မြင်းလှည်းကတော့ ကျောက်ဖြူပန်းရဲ့မြင်းလှည်းပဲ... ဒါ
အမယ် မြင်းလှည်းမောင်းတဲ့လူက ပထမမောင်းနေကျလူမဟုတ်
ဘူး... လူသစ်ဖြစ်နေတယ်... ဒါကြောင့် ပထမလူက နောက်ထပ်မြင်း
လှည်းကိုမောင်းလို့ကျန်ခဲ့တာ ဖြစ်ရမယ်”

ရှောင်စုအိလန်က မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“သူတို့က မြင်းလှည်းနှစ်စီးကို အသုံးပြုမယ်ထင်လို့လား”

ပင်းပင်းက တစ်စုံတစ်ရာကိုစဉ်းစားရင်း...

“ထူးဆန်းနေလို့... အခုလို ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မှာ ကျောက်ဖြူ
ပန်းရဲ့မြင်းလှည်းကိုတွေ့တာ ထူးဆန်းနေတယ်... ကျောက်ဖြူ

၁၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ပန်းက ဘာလုပ်ချင်တာလဲ မသိဘူး”

ရှောင်စုအိလန်သည် မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

ပင်းပင်းက နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်ကာ...

“သွေးရိုးသားရိုးတော့ ဟုတ်ဟန်မတူဘူး... ကျောက်ဖြူ

ပန်းက အလွန်ကောက်ကျစ်တယ်လို့ အစ်ကိုပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

ရှောင်စုအိလန်သည် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်ပြီ...

“ဟုတ်တယ်... မရိုးသားဘူး... တစ်ခုခုမှားနေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပင်းပင်းသည် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီ...

“ကွန်မတို့နောက်ကြောင်းပြန်ပြီး သွားကြည့်ရင်ကောင်း

မယ်ထင်တယ်”

ရှောင်စုအိလန်က ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ကောင်းတယ်”

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် လာလမ်းအတိုင်း ယင်း

လျှံတည်းခိုခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့လေတော့၏။

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၃

မီးရောင်လင်းထိန်နေဆဲ စားပွဲပေါ်၌ စားသောက်ဖွယ်ရာ

များရှိနေဆဲ ဖြစ်၏။

သို့သော် ကြမ်းပေါ်၌ လူမှန်းသူမှန်းမသိအောင် အရက်မူး

ပြီး အိပ်ပျော်နေသော ကျောက်ဖြူပန်း မရှိတော့ပါ။

ကျောက်ဖြူပန်းမရှိရုံမျှမက ခပ်စောစောပိုင်းကမြင်တွေ့

ခဲ့ရသော ကျောက်ဖြူပန်း၏ ဝန်စည်စလွယ်များနှင့် ပစ္စည်းပစ္စယ

များလည်း မရှိတော့ပါ။

ပင်းပင်းနှင့်ရှောင်စုအိလန်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်

ယောက် ကြည့်လိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်က လက်ကိုဝှေ့ယမ်းပြရင်း...

“မရှိတော့ဘူး”

ပင်းပင်းက နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီးမှ...

“မြင်းသည်းထဲမှာတော့ အားလုံးပါသွားပုံမရဘူး”

“သူတို့လူစုခဲ့ပြီးသွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့ တစ်ခုတစ်စုံတည်းမသွားဘဲ လူစုခဲ့ပြီးသွားရ

၁၄ ❀ နန္ဒကျော်သူ
တာလဲ”

“အစ်ကိုတို့ ဒီကို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာလိမ့်မယ်
တွက်ထားတာဖြစ်မယ်... ကဲပါ... ရောက်လက်စနဲ့ တစ်ခန်းလုံး
နောက်ရှာကြည့်ရအောင်”

ပင်းပင်းက နှုတ်ခမ်းစုလိုက်ပြီး...

“စောစောကမရှာဘဲ အခုမှရှာလို့ ဘာထူးမှာလဲ”

ရှောင်စုအိလန်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

“သူတို့ကိုရှာတာမှ မဟုတ်တာ”

ပင်းပင်းက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ...

“အစ်ကိုက ဘာကိုရှာမှာလဲ”

ရှောင်စုအိလန်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဆင့်ပိကျွန်းတို့ရဲ့ ကိစ္စဟာ ရိုးသားရဲ့လားဆိုတာ ဆဲထူး

ရှာမလို့ပါ”

ပင်းပင်းသည် ဘာမျှမပြောတော့ပါ။ သူတို့သည်

တစ်ခုလုံးကို မွေ့နှော့ရှာဖွေ၏။

နောက်ဆုံး သူတို့သည် အတွင်းခန်းမှ ခုတင်အောက်ကို

ရှာဖို့ကျန်တော့၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် ခုတင်အောက်သို့ဝင်ကြည့်လိုက်

ခုတင်အောက်၌ ဘာမျှမရှိပါ။ သို့သော် အလွန်မျက်

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၅

သောပင်းပင်းက ခုတင်အောက်မှပစ္စည်းတစ်ခုကို တွေ့လိုက်၏။

“ဘာလဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်ပြီး ခုတင်အောက်မှ ကောက်ယူလိုက်၏။

အဖြူရောင် ဆင်စွယ်ဘီးတစ်ချောင်း ဖြစ်၏။ ပင်းပင်း၏

မျက်နှာပေါ်၌ စိတ်ပျက်ဟန်ဖြစ်ပေါ်သွား၏။

ဆင်စွယ်ဘီးသည် သာမန်မိန်းကလေးသုံး ပစ္စည်းတစ်ခု

သာ ဖြစ်၏။

ရှောင်စုအိလန်က ပင်းပင်းကိုလှမ်းကြည့်ကာ...

“ဘာလဲ”

ပင်းပင်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး... ဘီးတစ်ချောင်းပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် သူမသည် လက်ထဲမှ ဆင်စွယ်ဘီးကို လွှင့်ပစ်

ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်က...

“မှန်းစမ်း... ကြည့်ရအောင်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပင်းပင်းသည် လက်ထဲမှဘီးကို ရှောင်စုအိလန်ထံသို့လှမ်း

ပေးလိုက်၏။

၁၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ရှောင်စုအိလန်က ပင်းပင်း၏လက်ထဲမှ ဘီးကိုယူ၍
လိုက်၏။

သူ၏မျက်နှာသည် သိသိသာသာ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေ

၏။

ပင်းပင်းက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ...

“အစ်ကိုက ဒီဘီးကိုတွေ့ဖူးလို့လား”

“အင်း...”

“ဘယ်မှာတွေ့ဖူးတာလဲ”

“အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ဦးခေါင်းမှာ”

“ဘယ်အမျိုးသမီးလဲ”

ရှောင်စုအိလန်သည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ဖုံးစုလျှံ...”

ပင်းပင်းသည် တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ဒါဆို ဆင့်ပိက္ကန်းနဲ့အတူ တွေ့ရတဲ့ နောက်တစ်ယောက်

က ဖုံးစုလျှံပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်က နဖူးကိုလက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ကာ...

“ဘာဖြစ်လို့ အစကမတွေးခဲ့တာလဲ”

ဟု မိမိကိုယ်ကို အပြစ်တင်လိုက်၏။

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၇

ပင်းပင်းက ပြုံးကာ...

“မွန်နေလို့”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်”

ပင်းပင်းက ရယ်မောကာ...

“အချစ်စိတ်မွန်နေတော့ ဘာမှမမြင်တော့ဘူးပေါ့”

ရှောင်စုအိလန်သည် မချီပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး လက်ကာပြ

...

“ထားပါတော့... အခုအတိုင်းမှန်ရင် စောစောက ဖုံးစုလျှံ

က ဒီခုတင်အောက်မှာ ရှိနေခဲ့တာပေါ့”

ပင်းပင်းက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ...

“ဒီဘီးဟာ ဖုံးစုလျှံရဲ့ဘီးဆိုတာ သေချာလို့လား”

“သေချာပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အစ်ကိုကိုယ်တိုင်ဝယ်ပြီး ဖုံးစုလျှံကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့

အဲဒါကို မမှတ်မိလောက်အောင် အစ်ကိုရဲ့မှတ်ဉာဏ်က မပျက်

သေးပါဘူး”

ပင်းပင်းသည် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။ သူမသည် ဘာမျှမ

ပြောတော့ပါ။

ဖုံးစုလျှံသည် မကြီးမငယ်နှင့် ခုတင်အောက်ထဲသို့ ဝင်

၁၈ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ရောက်ဆော့လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

သူမသည် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ပယောဂကြောင့်သာ
တင်အောက်သို့ ရောက်ရှိနေခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ပင်းပင်းသည် ဆက်၍မတွေးတော့ပါ။ သူမ
သည် ရှောင်စုအိလန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် သူမကဲ့သို့ တွေးမိပုံပေါ်၏။

သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် လက်သီးဆွတ်
ထား၏။

ပင်းပင်းက သက်ပြင်းချကာ...

“ဒါဆို မြင်းလည်းနဲ့ပါသွားတာ ဆင့်ပိက္ခန်းဖြစ်နိုင်တယ်
ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်က နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး

“ဒီကလိမ်ကကျစ်ကောင်ကို တွေ့အောင် ရှာရမယ်... ဒါ

ကိစ္စအားလုံးရှင်းမှာ”

ပင်းပင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“မြင်းလည်းကိုတွေ့ရင် သူတို့ကိုတွေ့မှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် စားပွဲပေါ်မှကျန်ရှိနေသော ကြေး
သားကြော်တစ်ချို့ကို စားပွဲခင်းဖြင့် ထုပ်ယူလိုက်ပြီး...

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၉

“ကိုင်း... သွားရအောင်”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

ယူကျန့်ကိုး...။

သူသည် ဤတည်းခိုခန်း၏ တာဝန်ခံဖြစ်ပါသည်။

သူသည် ရှောင်စုအိလန်တို့ကို မြင်တွေ့သောအခါ မျက်လုံး

ချက်ကြည့်ရင်း...

“ခင်ဗျားတို့မသွားသေးဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်ကပြုံးကာ...

“သွားမှာပါ... ထမင်းကျန် ဟင်းကျန်တွေ ထုပ်နေလို့ပါ”

ဟုပြောရင်း လက်ထဲမှအထုပ်ကို မြှောက်ပြလိုက်၏။

ယူကျန့်ကိုးက ပြုံးကာ...

“ခင်ဗျားတို့အတော်ရွှေတာတဲ့ လူတွေပဲ”

ဟု ရှိုးကျူးသလိုနဲ့ ခနဲ့လိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်က ပြုံးကာ...

“ဟဲ... ဟဲ... .. ရွှေတာတာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး... ဒါပေ

၂၀ ❀ နန္ဒကျော်သူ

မယ့် ကျန်တဲ့ဟင်းတွေ အလဟဿမဖြစ်ရအောင် တခြားလူကို သွား
ကျွေးမလို့ပါ”

ယူကျွန်းကွီးက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ကျုပ် နားလည်ပါပြီ... မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းကလူတွေ
ကို သွားကျွေးမလို့မဟုတ်လား... ကောင်းပါတယ်... ခုနတုန်း
တောင် သူတို့ ဒီလာသွားသေးတယ်... ဒါပေမယ့် ဘာမှစားမသွား
ဘူး”

ယူကျွန်းကွီး၏စကားကြောင့် ရှောင်စုအိလန်၏မျက်လုံး
သည် အရောင်တောက်သွားပြီး...

“ဘာပြောတယ်... မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းက လူတွေ
မဟုတ်လား”

ယူကျွန်းကွီးက ရှောင်စုအိလန်ကို လူထူးလူဆန်းသဖွယ်
ကြည့်ကာ...

“ဟောဗျ... ခုနတုန်းက ခင်ဗျားလာမေးတဲ့လူတွေလေ
ယောက်ျားတစ်ယောက် မိန်းမနှစ်ယောက်လေ... မေ့သွားပြီလား”

ရှောင်စုအိလန်က မျက်လုံးပြူးကာ...

“သူတို့ ဘယ်မှာလဲ”

ယူကျွန်းကွီးက ပြီးလိုက်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းကို ညွှန်
ပြကာ...

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၂၁

“အဲဒီမှာလေ... ခုနတုန်းကပဲ အဲဒီကိုပြောင်းသွားတာ”

ရှောင်စုအိလန်သည် လက်ထဲမှအထုပ်ကို စားပွဲပေါ်သို့တင်
ဆိုက်ပြီး ယူကျွန်းကွီး၏ပခုံးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ဆုပ်ကာ...

“ကျေးဇူးပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် ပင်းပင်း၏လက်ကိုဆွဲကာ မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်အခန်းသို့ မပြေးရုံတမယ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် လျှောက်
သွားလေတော့၏။

ယူကျွန်းကွီးသည် ရှောင်စုအိလန်၏ အပြုအမူကို နားမ
လည်ဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“ဒီလူတွေ တယ်လိုဖြစ်သွားပါလိမ့်”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

လျှံယင်းတည်းခိုခန်း၏ ခြံဝင်းထဲ၌ (၄)ခန်းတွဲ သီးသန့်
တည်းခိုခန်းများ ဝဲယာတစ်ဘက်တစ်ချက်၌ရှိ၏။

ယူကျွန်းကွီး ညွှန်ပြသောအခန်းသည် (၄)ခန်းတွဲ သီးသန့်
တည်းခိုခန်း၏ အခန်းတစ်ခု ဖြစ်၏။

၂၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ

အခန်းထဲ၌ မီးရောင်မရှိပါ။ သို့သော် အခန်းထဲ၌လူရှိနေ
ထိုအခန်းရှေ့၌ ကံ့ကော်ပင်ရှိ၏။

ကံ့ကော်ပင်သည် လရောင်အောက်တွင်တည်ရှိနေ

အထီးကျန်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ရ၏။

ကံ့ကော်ပင်၏အရိပ်သည် ဆီစိမ်စက္ကူဖြင့် ပြုလုပ်

သော ပြတင်းပေါက်ပေါ်တွင် ထင်ဟပ်နေ၏။

ရှောင်စုအိလန်နှင့်ပင်းပင်းတို့သည် အခန်း၏တံခါး

ရောက်လာ၏။

ပင်းပင်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုကံ့ကော်ပင်၌...

“အစ်ကို... အခန်းကမှောင်နေတယ်... သတိထား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပင်းပင်း၏ သတိပေးစကားမဆုံးမီမှာပင် ရှောင်စုအိလန်

အခန်းတံခါးကိုခြေထောက်ဖြင့် ဆောင့်ကန်၍ဖွင့်လိုက်၏။

“ဝုန်း...”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ အခန်းတံခါးကပွင့်သွား၏။

အခန်းတစ်ခုလုံးသည် အလင်းရောင်ကင်းမဲ့ကာ

မည်းနေ၏။

ထိုစဉ် အမှောင်ထုအတွင်းမှ အသံတစ်သံပေါ်ထွက်လာ

“မလှုပ်နဲ့... လှုပ်တာနဲ့ သူ့ကိုသတ်ပစ်လိုက်မယ်”

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၂၃

ရှောင်စုအိလန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“မင်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာသိချင်ရင် သူ့ကိုသတ်
ပစ်လိုက်ပါ”

အမှောင်ထုအတွင်းမှ အသံသည် တိတ်ဆိတ်သွား၏။

ထိုစဉ် အခန်းထဲ၌ မီးရောင်များလင်းလာ၏။

လူတစ်ယောက်သည် လက်ထဲမှမီးအိမ်ကို မီးထွန်းညှိလိုက်

သောကြောင့်ဖြစ်၏။

မီးအိမ်မီးရောင်သည် ထိုလူ၏မျက်နှာပေါ်သို့ကျလာ၏။

ထိုလူသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူမ၏နံဘေး
၌ ကုလားထိုင်တစ်လုံးရှိ၏။

ထိုကုလားထိုင်ပေါ်၌ ဖုံးစုလျှံထိုင်နေ၏။ သူမသည် ကု

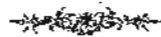
လားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်ချင်၍ ကိုင်နေခြင်းမဟုတ်ပါ။

သူမကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အဓမ္မထိုင်စေပြီး ကုလား

ထိုင်နှင့် သူမကိုရော၍ ကြိုးဖြင့်တုတ်နှောပင်ထုတ်ခြင်းဖြစ်၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် ဖုံးစုလျှံကို မြင်တွေ့ရပြီဖြစ်၏။

ဖုံးစုလျှံကလည်း ရှောင်စုအိလန်ကိုမြင်တွေ့ရပြီဖြစ်၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် ဖုံးစုလျှံကိုမတွေ့သည်မှာ (၂)နှစ်ကြာ
ဖြစ်၏။

ယခု ဖုံးစုလျှံကို မြင်တွေ့လိုက်သောအခါ ဖုံးစုလျှံသည်
လွန်ခဲ့သော(၂)နှစ်ကထက်ပင် ပို၍နုပျိုလှပနေသည်ဟု ထင်မှတ်
၏။

သူမ၏ မျက်လုံးတစ်စုံသည် အရည်ရွန်းလဲ့၍ နေ၏။ သူမ
သည် ရှောင်စုအိလန်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

သူမ၏ရင်ထဲမှ ထောင်ပေါင်းများစွာသော ခံစားမှုတို့သည်
သူမ၏မျက်လုံးအကြည့်ထဲ၌ ပါရှိ၏။

သူမ၏မျက်နှာပေါ်မှ အရိပ်အယောင်များသည် ဧည့်
အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရမုန်းမသိအောင် ဖြစ်နေ၏။

ဝမ်းသာခြင်းလော... ဝမ်းနည်းခြင်းလော သို့တည်းမဟုတ်
စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်နေခြင်းလော....

သူမကိုယ်တိုင်သာ သိပေလိမ့်မည်မဟုတ်ပါလား။
ရှောင်စုအိလန်သည် သူမကိုကြည့်နေ၏။

သူ၏ရင်ထဲ၌လည်း မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

“ဒီအမျိုးသမီးက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... တစ်နှစ်တခြား နု
ပျိုနေပါလား... သူ့မှာနုပျိုတဲ့ဆေးများ ရှိနေလို့လား”

ဖုံးစုလျှံ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ကုလားထိုင်ဖြင့်တွဲလျက် ကြိုး
ဖြင့်တုတ်နှောင်ထားခြင်းကြောင့် ရွေ့လျား၍မရပါ။

သို့သော် သူမ၏မျက်လုံးတစ်စုံကတော့ ရွေ့လျား၍ရ၏။

သူမသည် ရွေ့လျား၍ရသော မျက်လုံးတစ်စုံဖြင့် ရှောင်စု
အိလန်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကိုလွှမ်းမိုး၍ ကြည့်လိုက်၏။

သူမ၏မျက်စိထဲတွင် ရှောင်စုအိလန်ကို ဟိုးအရင်ကပုံစံအ
တိုင်း ပြန်လည်၍ မြင်ယောင်နေ၏။

ယခု ရှောင်စုအိလန်သည် အနည်းဆုံး ၄၅(၈၀)ခန့် တန်
ဖိုးရှိသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

သို့သော် သူ၏တန်ဖိုးရှိသော အဝတ်အစားများသည် ရွံ့ဗွက်
ထဲမှလူးလို့မိ၍ ထလာသကဲ့သို့ ပေကျဲနေ၏။

သူ၏ မျက်နှာအမူအရာကလည်း မိုးကောင်းကင်တစ်ခုလုံး
ပြိုကျသည့်တိုင် ပူပန်မှုမရှိဘဲ ပျင်းရိပျင်းတွဲပုံပန်းသဏ္ဌာန် ဖြစ်နေ၏။

ဖုံးစုလျှံသည် ရှောင်စုအိလန်ကိုကြည့်ရင်း သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်
ထဲမှသွေးများ ဆူပွက်လာသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။

သူမသည် ရှောင်စုအိလန်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြေးသင်ကာ

၂၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ရှောင်စုအိလန်၏ရင်ခွင်ကို ဦးခေါင်းဖြင့်တိုးစွေ၍ ထုရိုက်ပစ်ချင်သလို ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

သူမသည် ရှောင်စုအိလန်အား မြင်တွေ့လိုက်သည်။ စိတ်ရှိလက်ရှိ အားရပါးရထုရိုက် ကိုက်ဖွဲ့ချင်စိတ် ပေါ်ပေါက်လာသည်မှာ ယခုမှမဟုတ်ပါ။

သူမသည် ရှောင်စုအိလန်ကို မြင်တွေ့လိုက်တိုင်းဖြစ်သလို သူမ၏စိတ်ထဲမှာ ထိုကဲ့သို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ သူမသည် ရှောင်စုအိလန်ကိုချစ်နေ၍လော့...။

သူမသည် ဝေခွဲမရပါ။

သို့သော် သူမသည် ရှောင်စုအိလန်ကို မြင်တွေ့လိုက်တိုင်း သူမ၏စိတ်ထဲ၌ ယခုကဲ့သို့ဖြစ်လာရသည် မဟုတ်ပါလား။

ဖုံးစုလျှံ၏နံဘေး၌ ရပ်နေသော မိန်းကလေးမှာ 'စင်းစင်း' ဖြစ်၏။

သူမသည် လက်ထဲမှမီးအိမ်ကို စားပွဲပေါ်သို့တင်လိုက်ကာ ထို့နောက် သူမသည် သူမ၏ ဝိုင်းစက်သောမျက်လုံးတစ်စုံဖြင့် ရှောင်စုအိလန်ကိုကြည့်ကာ...

ပြိုင်စံမဲကျေးရွာ (ဒု-သိန်း) ❀ ၂၇

“ရှင်က အတော်ယောက်ျားပီသတာပဲ... ဒါကြောင့်လည်း မိန်းကလေးတွေက ရှင့်ကို တန်းတန်းစွဲဖြစ်နေကြတာကို”

ရှောင်စုအိလန်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

“မင်းရော စိတ်မပါသေးဘူးလား”

စင်းစင်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ...

“ဒါမျိုး စိတ်ဝင်စားဖို့ ငယ်ပါသေးတယ်”

ရှောင်စုအိလန်က ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်... မင်းအသက်က သိပ်ငယ်သေးတယ်... နို့မဟုတ်ရင်...”

ရှောင်စုအိလန်က စကားကိုဆက်မပြောဘဲ ရပ်တန့်လိုက်၏။

စင်းစင်းက မျက်ခုံးပင့်ကာ...

“နို့မဟုတ်ရင် ဘာဖြစ်သွားမလဲ”

ရှောင်စုအိလန်က အေးစက်စက်လေသံဖြင့်...

“သေသွားနိုင်တယ်”

စင်းစင်းက မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“ရှင်လည်း ကျွန်မရဲ့ စကားကိုနားထောင်နေလို့ပေါ့... နို့မဟုတ်ရင်...”

“ဘာလဲ... မင်းက ကျုပ်ကိုသတ်မလို့လား”

၂၈ ❀ နန္ဒကျော်သူ

စင်းစင်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“ရှင့်ကိုမသတ်ပါဘူး... ဒါပေမယ့် သူကတော့ အသက်
တော့မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ဖုံးစုလျှံကိုမေးဝေါပြရင်း ပြောလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်က သူမကို တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်လိုက်

ပြီး...

“မင်းက လူသတ်ရဲလို့လား”

“လူသတ်တာများ ဘာခဲယဉ်းလို့လဲ”

“ဒါဖြင့် အသတ်ခံဖူးလား”

စင်းစင်းက ပြုံးကာ...

“ဒါဆို ကျွန်မက ဒီမှာဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရပ်နေနိုင်တော့မလဲ”

ရှောင်စုအိလန်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဒါဆို အသတ်ခံရတဲ့အရသာ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ
မသိချင်ဘူးလား”

“အသတ်ခံရတဲ့အရသာ သိရအောင် စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဒါဆို ငါတို့ အပေးအယူလုပ်ရအောင်”

“ရှင့်ရဲ့အပေးအယူက ကျွန်မကို စိတ်ဝင်စားပါမလား”

“စိတ်ဝင်စားမှာပါ”

“ဘယ်လိုအပေးအယူလဲ”

မြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒ-သိမ်း) ❀ ၂၉

“မင်းကို အသက်(၈၀)ကျော်အထိ အသက်ရှည်ရှည်နေနိုင်

နည်းလမ်းကို ကျုပ်ကလမ်းညွှန်ပေးမယ်”

“အင်း... စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်... ဘယ်လိုနည်းလမ်း

သိ”

“မင်း ဒီကနေထွက်သွားဖို့ပါ”

စင်းစင်းက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“မဆိုးဘူး... ရှင့်ရဲ့အပေးအယူက တရားမျှတတယ်... စိတ်
ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်”

“ကျုပ်က ဘယ်တော့မှမတရားတာ မလုပ်ပါဘူး”

စင်းစင်းသည် ရှောင်စုအိလန်ကိုတစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“အင်း... ကျွန်မကလည်း ရှင့်ကိုအကြံကောင်းတစ်ခု ပေး
နိုင်တယ်”

“ဘယ်လိုအကြံကောင်းများလဲ”

“အခု ရှင် ဒီကထွက်သွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ မတားပါဘူး...
အသက်ပြီး ဖုံးစုလျှံသည် အသက်(၈၀)ကျော်အထိ အသက်ရှည်လိမ့်

မယ်”

ရှောင်စုအိလန်က ရယ်မောကာ...

“အင်း... မင်းလည်း မတရားတာကို သဘောမကျဘူးလင်
မယ်”

၃၀ ❀ နန္ဒကျော်သူ

စင်းစင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဒါပေါ့... ကျွန်မကလည်း တရားမျှတတာကိုပဲ သဘောထားပါတယ်”

ထိုစဉ်....

“ဟေ့... ဟေ့... မင်းတို့ဘယ်လိုပဲ အပေးအယူလုပ်လုပ် ကျုပ်ကိုတော့ ပွဲစပေးရလိမ့်မယ်”

ဟူသောအသံသည် ပြတင်းပေါက်၏အပြင်ဘက်မှ ပေါ်ထွက်လာလေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

—*—

အသံက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ပေါ်ထွက်လာခြင်း မဟုတ်ပါ။

သို့သော် အနုန်းထဲမှလူတိုင်း ကြားလိုက်ရ၏။

ထို့အပြင် ထိုလူ၏စကားကိုလည်း အားလုံးက စိတ်ဝင်စားကြ၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် လက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

မကြာမီ သူသည် အလွန်ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော လူတစ်ယောက်ကို ရင်ဆိုင်ရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

မြိုင်စံမုကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၃၁

အနုန်းထဲသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာ၏။

ဥပဓိရုပ်ကိုကြည့်လျှင် ထိုလူသည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော လူတစ်ယောက်ဟု မည်သူမျှထင်မှတ်မိလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

သူ၏ရုပ်ရည်က ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော လူတစ်ယောက်နှင့် မတူပါ။

သူ၏အသက်သည် သိပ်လည်းမကြီးပါ။ သိပ်လည်းမငယ်

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများက သူ၏အသက်သို့ပင် သိပ်လည်းတန်ဖိုးမကြီးပါ။ သိပ်လည်းတန်ဖိုး မယေးပါ။

သူ၏ဟန်အမူအရာနှင့် လှုပ်ရှားမှုက အလွန်ယဉ်ကျေး၏။

သူ၏မျက်နှာက စိတ်သဘောထား ကောင်းမွန်သူဖြစ်ကြောင်း သိသာ၏။

သူ၏ရုပ်ရည်က ထူးခြားမှုမရှိပါ။ သာမန်လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်၏။

သို့သော် ရှောင်စုအိလန်၏စိတ်ထဲ၌ ထိုလူသည် အလွန်ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော လူတစ်ယောက်ဟု စံစားနေရ၏။

ထိုလူက ရှောင်စုအိလန်ကိုပြုံး၍ လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ဧကံလာညပါ... ကျုပ်နာမည်က ဝမ်ဝမ်စိန်လို့ခေါ်ပါသည်”

ထိုလူသည် နေရာတကာ၌တွေ့နိုင်သော သာမန်လူတို့
ယောက်ကဲ့သို့ ထိုလူ၏နာမည်ကလည်း နေရာတကာ၌ကြားရသော
သာမန်နာမည်သာဖြစ်၏။

သို့သော် ရှောင်စုအိလန်သည် ထိုနာမည်မျိုးကို တစ်ကြိမ်
တစ်ခါမျှ မကြားခဲ့ဖူးပါ။

ရှောင်စုအိလန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မသက်မသာ
လိုက်ပြီး....

“ဟုတ်ကဲ့... တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်”

ဝမ်ဝမ်စိန်က ပြုံးလိုက်ရင်း....

“ကျုပ်နာမည်ကိုတော့ ခင်ဗျားကကြားဖူးမှမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့... အခုကြားဖူးပါပြီ”

“ခင်ဗျားတို့နာမည်ကိုတော့ ကျုပ်ကကြားဖူးတာကြာပြီ”

စင်းစင်းက မျက်ခုံးပင့်ကာ...

“ဟုတ်လား... ဒါဆို သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

ဝမ်ဝမ်စိန်ကပြုံးကာ စင်းစင်းကိုကြည့်ရင်း....

“မိန်းကလေးက မသိလို့မေးတာတော့ ဟုတ်ဟန်နဲ့

ဘူး... ဒါပေမယ့် ကျုပ်ပြောပါ့မယ်... သူက ရှောင်စုအိလန်... သူက

တော့ ဖုံးစုလျှံ... အဲ... သူ့ကိုဘီလူးမလို့လည်း ခေါ်ကြတယ်

ဟင်း... ဟင်း သိုင်းလောကမှာ ကျုပ်မကြားဖူးတဲ့လူ မရှိသလော

ဟု ပြောလိုက်၏။

စင်းစင်းကနှုတ်ခမ်းကိုမဲ့လိုက်ပြီး....

“ဟွန်း... နာမည်ကြီးပုဂ္ဂိုလ်တွေမှန်းသိလျက်နဲ့ ရှင်က
ဝင်တောင်းရဲတယ်”

ဝမ်ဝမ်စိန်က ပြုံးကာ...

“ဟဲ့... ဟဲ့... ဒီနေရာမှာ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်နေလည်း ကျုပ်က
ဘာ ပွဲခံတောင်းရမှာပဲ”

စင်းစင်းက နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့ကာ...

“နေစမ်းပါဦး... ကျွန်မတို့ ဘာအပေးအယူ လုပ်နေတယ်ဆို
ရှင်က သိလို့လား”

ဝမ်ဝမ်စိန်က ပြုံးကာ...

“ကျုပ်ထင်ရင် မှားခဲ့ပါတယ်... ခင်ဗျားတို့ ဖုံးစုလျှံကို အ
အယူ လုပ်နေတာပါ”

စင်းစင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“အင်း... ရှင်က မဆိုးဘူးဘဲ... ဒါနဲ့စကားမစပ် ရှင်ကပွဲခံ
သံလောက်ယူမှာလဲ”

ဝမ်ဝမ်စိန်က ဖုံးစုလျှံကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး....

“သိပ်များများ မယူပါဘူး... ဖုံးစုလျှံရဲ့လက်ကိုပဲဖြုတ်ဖြုတ်

၃၄ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ဒါမှမဟုတ် ခြေကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြတ်ပေးလိုက်ရုံပေါ့”

စင်းစင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ကောင်းပြီလေ... ရှင်က ဖုံးစုလျှံရဲ့ ဘယ်ဘက်ခြေထောက်ကို ယူမှာလဲ”

“ဘယ်ဘက်ဖြစ်ဖြစ် ရပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ရှင့်ကိုညာဘက်ခြေထောက်ပေးမယ်... အဆင်မပြေနဲ့ နားရွက်တစ်ဖက်လည်း ဖြတ်ပေးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ”

စင်းစင်းသည် ဝမ်ဝမ်စိန်ကိုတစ်ကိုယ်လုံး ခြုံ၍ကြည့်လိုက်ပြီး...

“နေပါဦး... ရှင့်မှာဖြတ်စရာ ဓားရောပါလို့လား”

ဝမ်ဝမ်စိန်က ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“မပါဘူး”

စင်းစင်းသည် ရှောင်စုအိလန်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒါဆို သူ့ဆီက ဓားငှားလိုက်ပေါ့”

ဟု ဝမ်ဝမ်စိန်ကိုပြောလိုက်၏။

ဝမ်ဝမ်စိန်က ရှောင်စုအိလန်ကိုပြုံးပြကာ...

“ဟဲ... ဟဲ... ခင်ဗျားရဲ့ ဓားကိုဓားငှားပါ... ပြီးတာနဲ့ချစ်ချင်း ပြန်ပေးပါမယ်”

ပြိုင်စံပဲကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၃၅

ရှောင်စုအိလန်သည် တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေရာမှ ဦးခေါင်းကိုညိတ်လိုက်ပြီး...

“ရပါတယ်... ဒါပေမယ့် ပစ္စည်းငှားရင် တစ်ခုခုတော့ အဆင်ထားရလိမ့်မယ်”

ဝမ်ဝမ်စိန်က ပြုံးကာ...

“ရပါတယ်... ဘာများအပေါင်ထားရမှာလဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဦးနှောက်တစ်ခြမ်းဆို ရပါပြီ”

ဝမ်ဝမ်စိန်က မျက်ခုံးပင့်ကာ...

“ဒါဆို ဓားလိုမှာပဲ”

ရှောင်စုအိလန်က ပြုံးကာ...

“ကျုပ်မှာ ဓားရှိပါတယ်”

ဝမ်ဝမ်စိန်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဒါဆို လာဖြတ်ပါ... ဒါမှကျုပ်လည်း ပွဲခြေမြန်မြန်ရမှာ”

ရှောင်စုအိလန်၏လက်က ဓားပေါ်သို့ရောက်သွား၏။ ထိုအခန်းထဲသို့ လူတစ်ယောက်ပြေးဝင်လာ၏။

ထိုလူသည် ယူကျွန်းကွီးဖြစ်၏။

ယူကျွန်းကွီးသည် မျက်စိမျက်နှာယှက်ဖြင့်...

“ဟို... ဟို... မလုပ်ကြပါနဲ့ဗျာ... ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်”

ဒါက တည်းခိုခန်းပါ... လူကြီးမင်းတို့ရန်ဖြစ်မယ်ဆိုရင် တခြား

၃၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

နေရာမှာ သွားဖြစ်ကြပါ... ဒီနေရာမှာတော့ မဖြစ်ပါနဲ့... ဒီနေရာမှာ
သာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဘယ်သူမှ လာတည်းတော့မှာမဟုတ်ဘူး
ကျုပ် အနီးအညွှတ်တောင်းပန်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး ရှောင်စုအိလန်ကို ဦးညွှတ်လိုက်၏။
ထိုသို့ဦးညွှတ်လိုက်သည်နှင့် ယူကျုန်းကွီး၏လည်ဂုတ်
၎င်းက ထားသောကိရိယာမှ မြား(၃)စင်းသည် ရှောင်စုအိလန်ထံသို့
လွင့်လာ၏။

ဖုံးစုလျှံသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား၏။ သူမ၏မျက်နှာ
ပေါ်၌ ထိတ်လန့်ဖြစ်ပေါ်သွား၏။

ပင်းပင်း၏မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း စိုးရိမ်ကြောင့်ကြဟန်
ဖြစ်ပေါ်သွား၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပြိုင်တူအော်ဟစ်လိုက်၏။
“သတိထား”

ယူကျုန်းကွီးသည် အနီးကပ်ပစ်လွှတ်လိုက်သဖြင့် မိမိ၏
မြား(၃)စင်းကို ရှောင်စုအိလန်က ရှောင်တိမ်းနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု
ယုံကြည်၏။

ရှောင်စုအိလန်ကလည်း အနီးကပ်ပစ်လွှတ်လိုက်သော
ကြောင့် မြား(၃)စင်းကို ရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိပါ။

ထို့ကြောင့် သူသည်ရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုတော့ပါ။
သို့သော် ထိုမြား(၃)စင်းသည် ရှောင်စုအိလန်၏ခန္ဓာကိုယ်

ပြိုင်စံမဲကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၃၇

ထဲသို့ စိုက်ဝင်ခဲ့ခြင်း မရှိပါ။

အကြောင်းမှာ ရှောင်စုအိလန်သည် ရုတ်တရက် လက်ကို
တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

မြား(၃)စင်းသည် ထက်ပိုင်းပြတ်ကာ ကြမ်းပေါ်သို့ကျသွား
၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ရှောင်စုအိလန်၏ သမင်ဖျက်ဓား
က ယူကျုန်းကွီး၏လည်ဂုတ်ပေါ်သို့ ရောက်သွား၏။

ယူကျုန်းကွီး၏မျက်နှာသည် ဆီးစေ့မျှသေးငယ်သွား၏။ သူ
၏မျက်နှာပေါ်၌ ဇောရွေးများ ပျံ့လာ၏။

“ကျုပ်ရဲ့ဓားက လည်ပင်းကိုကောင်းကောင်း ခုတ်ဖြတ်နိုင်
တယ်”

ထိုစကားကိုပြောလိုက်သူမှာ ရှောင်စုအိလန်မဟုတ်ပါ။
လျှံယင်းတည်းခိုခန်းဝိုင်ရှင် ဖြစ်၏။ သူ၏လက်ထဲ၌ ဓား

တစ်လက်ရှိ၏။

ထိုဓားက ပင်းပင်း၏လည်ဂုတ်ပေါ်တွင် ရောက်ရှိနေ၏။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုက အလွန်မြန်ဆန်၏။ ထို့ကြောင့် သူ
ရောက်ရှိလာခြင်းကို မည်သူမျှမသိလိုက်ပါ။

ထိုအချိန်တွင် ဝမ်းဝမ့်စိန်က ဖုံးစုလျှံ၏နောက်သို့ ခြွေလျှား
လိုက်ပြီး....

၃၈ ❀ နန္ဒကျော်သူ

“ကျုပ်မှာဓား မရှိဘူး... ဒါပေမယ့် လူသတ်ဖို့တော့
တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် ပါးစပ်ပိတ်ထား၏။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်
သည် တောင့်တင်းနေ၏။

ပင်းပင်းသည် မိမိ၏လည်ဂုတ်ပေါ်၌ အေးစက်သော ခံ
မှုကိုခံစားရပြီး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အေးခဲသွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်
၏။

စင်းစင်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ရှောင်စု
လန်ကိုကြည့်ကာ...

“ဒီတစ်ခါတော့ ရှင်ရှုံးပြီထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်က ပြုံးကာ...

“ခင်ဗျားရော...”

စင်းစင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မ ရှုံးပြီ... ဒါပေမယ့် ကျေနပ်ပါတယ်... ကျွန်မ ဒီ...

ရောက်နေတာ လေးငါးရက်လောက်ရှိပါပြီ... သူတို့နှစ်ယောက်
ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတွေဖြစ်နေမှန်း မသိတာ နာတယ်... ဒါကြောင့်
ကျွန်မ ရှုံးပျော်ပါတယ်”

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၃၉

ဝမ်ဝမ်စိန်က ပြုံးကာ...

“လက်ရှိအခြေအနေအရ ကျုပ်က အနိုင်ရတဲ့ဘက်ကဖြစ်

အလို့ ကျုပ်စကားပြောခွင့်ရှိတယ်”

ရှောင်စုအိလန်က ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“နားထောင်နေပါတယ်”

“ခင်ဗျားက ဒီမိန်းကလေးနှစ်ယောက်လုံးကို အသက်(၈၀)

ကျော် အသက်ရှည်စေချင်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ယူကျွန်းကွီးကိုလွှတ်လိုက်ပါ”

ရှောင်စုအိလန်က ဘာမျှမပြောပါ။

လို့သော် ယူကျွန်းကွီး၏လည်ဂုတ်ပေါ်မှ သမင်ဖျက်ဓား

သည် ဓားအိမ်ထဲသို့ ပြန်၍ ရောက်ရှိသွား၏။

ဝမ်ဝမ်စိန်ကပြုံးကာ...

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားမှာဓားရှိနေသေးတယ်”

ရှောင်စုအိလန်က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ...

“အဲဒီတော့...”

ဝမ်ဝမ်စိန်က ယူကျွန်းကွီးကိုမေးဧည့်ပြရင်း...

“ခင်ဗျားရဲ့ဓားကို သူ့ကိုပေးလိုက်ပါ”

“ရပါတယ်”

ရှောင်စုအိလန်သည် ခါးမှခွေးကိုဖြုတ်ယူ၍ ယူကျွန်းကွီး
လှမ်းပေးလိုက်၏။

ယူကျွန်းကွီးသည် ရှောင်စုအိလန်၏ခွေးကို ရရှိလိုက်သော
အခါ သူ၏မျက်လုံးများက အရောင်တောက်လာ၏။

သူသည် ခွေးကိုယူ၍ ဝမ်းဝမ်းစိန်စိန်တက်သို့ လှည့်လိုက်၏။
ထိုစဉ် သူ၏တတောင်ဆစ်သည် ကျဉ်းနဲ့ တစ်ချက်ဖြင့်
သွားပြီး သူ၏လက်ထဲမှခွေးသည် ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ထို့ကြောင့် သူသည်မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ရှောင်စုအိလန်
တက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်၏လက်ထဲ၌ သမင်ဖျက်ခွေးက ပြန်လာ
ရောက်ရှိနေ၏။

ဝမ်းဝမ်းစိန်စိန်သည် မျက်မှောင်ကြွတ်သွားပြီး...

“ဘာလဲ... ခင်ဗျားကမပေးချင်ဘူးလား”

ရှောင်စုအိလန်က တစ်ချက်ပြူးလိုက်ပြီး...

“မဟုတ်ပါဘူး... ကျုပ်သိချင်တာလေး တစ်ခုရှိလို့ပါ”

“ဘာများလဲ”

“ဝမ်းဝမ်းစိန်စိန်ဆိုတဲ့လူကို ခင်ဗျားသိလား”

“အင်း... သိတယ်ဆိုရင်ကော”

“ကျုပ် သူ့ကိုတွေ့ချင်လို့ပါ”

“သူက မတွေ့ချင်ဘူးဆိုရင်ကော”

“သုံးရက်အတွင်း ကျုပ်က သူ့ကိုသတ်ပစ်မယ်”

“ကိုင်း... ဒါဖြင့် ကျုပ်က ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ကျုပ်ကို သူ့ဆီခေါ်သွားပေးပါ”

“သူက ခင်ဗျားကိုသတ်ပစ်မှာ မကြောက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... မကြောက်ပါဘူး”

ဝမ်းဝမ်းစိန်က သဘောကျစွာပြူးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ကလည်း ဒီလိုသတ္တိရှိတဲ့လူမျိုးကို သဘောကျ

တယ်”

ရှောင်စုအိလန်က ပြုံးကသ...

“ဒါဆို ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုခေါ်သွားမယ်ပေါ့”

“အင်း... ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့လက်ဆောင်တော့ ယူသွားမှ
ဆင့်မယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့... ဘာလက်ဆောင်ယူသွားမလဲ”

“ပင်းပင်းရဲ့နားရွက်ဆိုရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ဝမ်းဝမ်းစိန်သည် ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီး ယူကျွန်းကွီးကို မျက်ရိပ်
ဖြင့်လိုက်၏။

ယူကျွန်းကွီးက သွား(၃၁)ချောင်းပေါ်အောင် ပြူးလိုက်ပြီး
ခွေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် ရောင်စုံအိလန်ကိုကြည့်ကာ မထိတတ်
ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်ရဲ့ ဓားက ခင်ဗျားရဲ့ ဓားလောက်မထက်ပေမယ့် နာ
ရွက်ဖြတ်ဖို့တော့ လုံလောက်ပါတယ်”

ယူကျွန်းကွီးသည် ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီး ပင်းပင်း၏အနီး
ချဉ်းကပ်ကာ ပင်းပင်း၏နားရွက်ကို လှီးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်
မဟုတ်ပါလား။

ပင်းပင်းသည် တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေ၏။
ယူကျွန်းကွီးက ပင်းပင်း၏နားရွက်ကို လှီးဖြတ်ရန် ရောက်
လာ၏။

ယူကျွန်းကွီး၏ဓားက သူမ၏နားရွက်သို့ ရောက်ရှိလာသော
အခါ သူမ၏ခြေထောက်သည် ရှေ့သို့အသာကလေး ရွေ့လျားလိုက်
၏။

သူမ၏ဝဲဘက်လက်က ယူကျွန်းကွီး၏ ဓားကိုငံထားသော
လက်ကို အသာကလေး အပေါ်သို့ မ၊တင်လိုက်၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်က တစ်ချက်ထိ

၍ လှည့်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ယူကျွန်းကွီး၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ
သွတ်ကာ ရှေ့သို့တစ်ပတ်ကျွမ်းပစ်၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ခွေးကျ၊ ဝက်
ကျ လဲကျသွား၏။

ထိုတဒဂ်အချိန်အတွင်းမှာပင် ယူကျွန်းကွီး၏လက်ထဲမှဓား
က ပင်းပင်း၏လက်ထဲသို့ လွှဲပြောင်းရောက်ရှိသွား၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဓားရောင်တစ်ချက် ဝင်းခနဲလက်
သွားပြီး ယူကျွန်းကွီး၏ဝဲဘက်နားရွက်သည် အေးစက်၍သွား၏။

“ဝုန်း...”

ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ယူကျွန်းကွီး ခွေးကျ၊ ဝက်ကျ လဲကျနေ၏။
တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ၏နံဘေး၌ နားရွက်တစ်ဖက်ကို
ကွေ့ရ၏။

သူ၏ဓားကလည်း သူ၏လက်ထဲသို့ ပြန်ရောက်နေ၏။ ယူ
ကျွန်းကွီးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ လူးလိမ့်ထလိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှနားရွက်ကို တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်၏။

ထိုနားရွက်သည် ပင်းပင်း၏နားရွက်မဟုတ်ပါ။ သူ၏နား
ရွက်ဖြစ်၏။

သူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ နားရွက်အားကြည့်ရင်း သူ၏ဝဲ

၄၄ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ဘက်နားအုံသည် အပ်ကလေးများဖြင့် ထိုးဆွနေသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။

သူသည် သူ၏လက်ဖြင့် သူ၏ဝဲဘက်နားအုံကို ယောင်ယူပြီး လက်ဖြင့်စမ်းသပ်လိုက်၏။

သူ၏ဝဲဘက်နားအုံ၌ နားရွက်မရှိတော့ပါ။

သူသည် ပင်းပင်းကိုမယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့သြသောမျက်လုံးများနှင့်ကြည့်ရင်း ကြမ်းပေါ်သို့ ပက်လက်လန်ထဲသွားလေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

ပင်းပင်း...။

သူမသည် မလှုပ်မယှက်ရပ်နေ၏။

သူမ၏မျက်နှာအမူအရာက အလွန်သနားစရာကောင်းသော သိုးငယ်တစ်ကောင်နှင့် တူ၏။

ယခုဖြစ်ပွားခဲ့သောကိစ္စမှာ သူမနှင့် မသက်ဆိုင်သကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရ၏။

စင်းစင်းသည် မိမိ၏မျက်လုံးကို မယုံကြည်နိုင်အောင် ကြည့်နေ၏။ သို့သော် မယုံကြည်၍မရပါ။

အဖြစ်အပျက်များက သူမ၏ရှေ့တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ပင်းပင်းကဲ့သို့ ပျော့ပျောင်းနွဲ့နှောင်းသော မိန်းကလေးတစ်

ယောက်သည် ဤမျှသိုင်းပညာထူးချွန်လိမ့်မည်ဟု မည်သူက ထင်အံ့နည်း။

စင်းစင်းသည် ဦးခေါင်းကိုခါယမ်းကာ...

“မယုံစရာဘဲ... ရှင့်လို ပျော့စိပျော့နွဲ့မိန်းကလေးက ဒီယောက်သိုင်းပညာထူးချွန်တာ မယုံနိုင်အောင်ဘဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပင်းပင်းက ပြုံးလိုက်၏။ သူမ၏အပြုံးက ရေခဲစိမ်ထားသကဲ့သို့ အေးစက်နေ၏။

“ဘာလဲ... ရှင်ကရော ကျွန်မရဲ့ နားရွက်ကိုလိုချင်လို့လား”

စင်းစင်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“ဟင့်အင်း... မလိုချင်ပါဘူး”

“ဒါဆို ရှင်က ဘာဖြစ်လို့စောင့်နေတာလဲ”

စင်းစင်းသည် ဘာမျှမပြောတော့ပါ။ သူမသည် ထိုနေရာမှ ပေါက်၍ ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

ဝမ်းဝမ်းစိန်သည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အင်း... ကျုပ်က သိုင်းလောက်မှာ ကြောက်စရာအဘာင်းဆုံး အမျိုးသမီးဟာ ဖုံးစုလျှံလို့ထင်နေခဲ့တာ... အခုတော့

၄၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ခင်ဗျားကပို ပြီးကြောက်ဖို့ကောင်းပါလား”

ပင်းပင်းက အေးစက်စွာပြုံးရင်း...

“ရှင်ကလည်း ကျွန်မရဲ့ နားရွက်ကို မလိုချင်တော့ဘူးလား
ဝမ်ဝမ်စိန်က လက်ကာပြကား...

“အို... ဟို... နေပါစေတော့... ကျုပ် မလိုချင်တော့ပါဘူး”

“ဒါဆို ရှင်က ဘာကိုစောင့်နေတာလဲ”

“အဟဲ... ဟို... ကျုပ်မှာလောင်းကြေးတစ်ခု ကျန်သေးသေး

ပါ”

“ဘယ်လိုလောင်းကြေးလဲ”

“အဟဲ... ဟို... ဖုံးစုလျှံပါ”

ပင်းပင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

ဝမ်ဝမ်စိန်က ပြုံးကား...

“အင်... ကျုပ်က ဖုံးစုလျှံကိုသတ်လိုက်ရင် ခင်ဗျားအနေနဲ့

ဘာမှထူးခြားမှာမဟုတ်ပါဘူး... ဒါပေမယ့် ရှောင်စုအိလန်က
တော့...”

ဟု စကားကိုဆုံးအောင်မပြောဘဲ ရပ်တန့်ကာ ရှောင်စုအိ
လန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီ...

“အင်... ဖုံးစုလျှံကိုသတ်တာဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတ်

ပြိုင်စံပွဲကျေးဇူး (ဒု-သိမ်း) ❀ ၄၇

တာနဲ့ အတူတူပဲဆိုတာ ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားကမစဉ်းစားမိတာ

ဝမ်ဝမ်စိန်ကပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါကြောင့် ကျုပ်က သူ့ကိုမသတ်ချင်ပါ

ဒါပေမယ့်...”

“ဒါပေမယ့်... ဘာဖြစ်လဲ”

“ကျုပ်တို့လောင်းကြေးတစ်ခု လောင်းရအောင်”

“ဘာကြေးလဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့ ဓားနဲ့လောင်းကြေးထပ်မယ်”

“ဘယ်လိုလောင်းကြေးထပ်မှာလဲ”

“ခင်ဗျားက အိယွန်ဘွန်ပေတို့ညီအစ်ကိုကို သိုင်းကွက်(၃)

တည်းနဲ့ အနိုင်ယူလိုက်တယ်လို့ကြားတယ်”

“ဘာလဲ... ခင်ဗျားကလည်း သိုင်းကွက်သုံးကွက်နဲ့ လောင်း
မယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ... ကျုပ်နိုင်ရင်...”

“ဖုံးစုလျှံကိုလွှတ်ပေးမယ်... ပြီးတော့ ဝမ်ဝမ်စိန်စိန်ဆီကို

ခေါ်သွားပေးမယ်”

“ကျုပ်ရှုံးရင်...”

၄၈ ❀ နန္ဒကျော်သူ

“ဖုံးစုလျှံကို ကျုပ်ခေါ်သွားမယ်... ပြီးတော့ ခင်ဗျားရဲ့ ဓားလည်း ပေးလိုက်ရမယ်”

“ကောင်းပြီ... စိန်လိုက်... ဒါပေမယ့် ကျုပ်တစ်စုစဉ်းစားတယ်”

“ဘာများလဲ”

“ခင်ဗျားက ကတိတည်ပါ့မလား”

“စိတ်ချပါ... ကျုပ်က အမိဝမ်းကကျွတ်ကတည်းက ကတိတည်တဲ့လူပါ”

“ခင်ဗျားပြောတော့လည်း ခင်ဗျားစကားပေါ့... ကျုပ်လဲ လိုက်ပါမယ်... ဒါနဲ့ သိုင်းကွက်သုံးကွက်တည်းနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်... ခင်ဗျားက ခင်ဗျားရဲ့ ဓားကို အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်”

ဝမ်ဝမ်စိန်၏စကားကြောင့် ရှောင်စုအိလန်သည်မျက်မှောက်ကြိုက်ကာ...

“ခင်ဗျားက ဘာလက်နက်နဲ့သုံးမှာလဲ”

ဝမ်ဝမ်စိန်က ရှောင်စုအိလန်ကိုစူးစိုက်ကြည့်ပြီး...

“ကျုပ်က ဘာလက်နက်မှမသုံးဘူး”

ဟု တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်လေတော့၏။

ဝမ်ဝမ်စိန်စန်း

ဝမ်ဝမ်စိန်က ရှောင်စုအိလန်ကို ကြည့်နေ၏။

ရှောင်စုအိလန်ကလည်း ဝမ်ဝမ်စိန်ကိုကြည့်နေ၏။

“ရှောင်စုအိလန်... ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျားရှုံးပြီ”

ထိုစကားကို ဝမ်ဝမ်စိန်ကပြောလိုက်ခြင်းမဟုတ်ပါ။

ဖုံးစုလျှံနှင့်ပင်းပင်းတို့ကလည်း ပြောလိုက်ခြင်းမဟုတ်ပါ။

ထိုစကားကို ပြောလိုက်သောလူသည် ကျောက်ဖြူပန်းဖြစ်

ကျောက်ဖြူပန်းသည် ထိုသို့လှမ်းပြောလိုက်ပြီး အခန်းထဲဝင်ရောက်လာ၏။

သူသည် လက်နှစ်ဖက်နောက်သို့ပစ်ကာ ညနေခင်း၌ လမ်းကွက်ထွက်လာသော လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အခန်းထဲသို့ ဝင်

၅၀ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။

“ရှင်က ဘာကြောင့်သိတာလဲ”

ပင်းပင်းသည် ကျောက်ဖြူပန်းကို မျက်မှောင်ကြူတူ
ကြည့်ကာ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ကျောက်ဖြူပန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“အခုတလော သိုင်းလောကမှာ အလွန်နာမည်ကြီးနေ
ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းကိုကြားဖူးလား”

ပင်းပင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“အင်း... ကြားဖူးတယ်”

“မြင်ဖူးလား”

“ဟင့်အင်း...”

ကျောက်ဖြူပန်းက ဝမ်ဝမ်စိန်ကို ညွှန်ပြလိုက်ပြီး...

“ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းဆိုတာ သူပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပင်းပင်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“အင်း... ကျွန်မစဉ်းစားမိဖို့ကောင်းတယ်”

ကျောက်ဖြူပန်းက ပြုံးလိုက်၏။ သူ၏အပြုံးသည် ထုံ

တိုင်း ကောက်ကျစ်မှုရှိနေ၏။

“ရှောင်စုအိလန်လည်း မဆိုးပါဘူး... ဒါပေမယ့် ဝမ်ဝမ်

ပြိုင်စံမဲကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၅၁

စန်းကို သိုင်းကွက်သုံးကွက်တည်းနဲ့ နိုင်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး”

ရှောင်စုအိလန်က ပြုံးကာ...

“ကောင်းပါတယ်”

ကျောက်ဖြူပန်း၏ မျက်မှောင်ကြူတ်ရင်း...

“ဘာ ကောင်းတာလဲ”

ရှောင်စုအိလန်သည် ကျောက်ဖြူပန်းကို စေ့စေ့ကြည့်

သ...

“ကျုပ်က ခက်ခဲတဲ့အလုပ်မျိုးကိုမှ စိတ်ဝင်စားတတ်တယ်

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်မဟုတ်ပါလား။

❀ ❀ ❀ ❀ ❀

အချိန်မှာ အတော်ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်၏။

တိုက်ခတ်လာသောနွေဦးပေါက်၏လေက အေးစိမ့်နေ၏။

လေတိုက်သဖြင့် ကံ့ကော်ပင်များလှုပ်ရှားသွား၏။

ကံ့ကော်ပင်ကို လေတိုးသံက ကံ့ကော်ပင်၏ သက်ပြင်းချ

သံသို့ သင်မှတ်ရ၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် ကံ့ကော်ပင်အောက်တွင်ရပ်နေ၏။

၅၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ရှောင်စုအိလန်နှင့် ဝမ်ဝမ်စိန် သို့မဟုတ် ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းသည် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရန် အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။
ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းသည် ရှောင်စုအိလန်ထံသို့ ဖြည်းညင်းလျှောက်လာ၏။

ကောင်းကင်ပေါ်၌ ကြယ်ကလေးများက မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်ဖြင့် လင်းလက်နေ၏။

လရောင်နှင့် ကြယ်ရောင်များအောက်တွင် လူသားနှင့်သည် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရန် တာရှည်နေပြီဖြစ်၏။

ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းသည် ရှောင်စုအိလန်နှင့် ဘေးတစ်ကမ်းအတွင်းတွင် ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် ရှောင်စုအိလန်ကို ကြည့်လိုက်၏။ ရှောင်စုအိလန်က ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ၏။

သူ၏မျက်လုံးတစ်စုံက ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းကို မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေ၏။

နွေဦးပေါက်၏လေသည် အေးစက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်၏မျက်နှာသည် ပို၍အေးစက်၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းကို အတန်ကြာစုန်းစိုက်ကြည့်ပြီးမှ...

ပြိုင်စံမဲကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၅၃

“ခင်ဗျားက စမှာလား... ကျုပ်က စရမှာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းက ပြုံးကာ...

“ခင်ဗျားက စပါ”

ရှောင်စုအိလန်က တစ်ချက်ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ကမစရင် ခင်ဗျားကလည်း မစဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ရှောင်စုအိလန်က ကျောက်ဖြူပန်းကိုလှမ်းကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားကတော့ ကျုပ်ကိုရှုံးစေချင်မှာပဲ”

ကျောက်ဖြူပန်းက ပြုံးကာ...

“မဟုတ်တာဗျာ.. ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဘာဖြစ်လို့ ရှုံးစေချင်မှာလဲ”

ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုရှုံးစေချင်တယ်ပေါ့”

ကျောက်ဖြူပန်းက ပါးစပ်ပိတ်လိုက်၏။

ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းက ရယ်မောကာ...

“ကျုပ်ရှုံးရင် အကြောင်းမဟုတ်ဘူး... ကျုပ်နိုင်ရင်လည်း

ခင်ဗျားအတွက် အကြောင်းမဟုတ်ဘူး... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုမမူဘူး မဟုတ်လား”

ဟု ကျောက်ဖြူပန်းကို ပြောလိုက်၏။

ကျောက်ဖြူပန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထား၏။

ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းက ရယ်မောကာ...

“ရှောင်စုအိလန်ရေ... ခင်ဗျားရှုံးသွားမှ သူက ကျုပ်ကို
ခေါ်မှာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းသည် ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်
တည်း သူသည် ရှောင်စုအိလန်ထံသို့ရန်ဝင်ကာ စတင်တိုက်ခိုက်
လိုက်လေတော့၏။

ဝမ်ဝမ်စိန်စန်း၏တိုက်ခိုက်မှုက အလွန်လျင်မြန်၏။ အ
မာန်အပြည့်ပါဝင်၏။

တဒင်္ဂအချိန်အတွင်းမှာပင် သူသည် ရှောင်စုအိလန်ကို သိမ်း
ကွက်လေးငါးကွက်ခန့် တိုက်ခိုက်ပြီးဖြစ်၏။

သူ၏သိုင်းကွက်များက ထက်မြက်၏။ အဆင့်မြင့်၏။

သို့သော် သူတစ်စုံ မေ့သွား၏။

သူသည် ရှောင်စုအိလန်ကိုလက်နက်မဲ့ဖြင့် တိုက်ခိုက်
ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို သူကမေ့လျော့သွားခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ရှောင်စုအိလန်ထံမှ မေးရောင်တစ်ချက်ဝင်
လက်လာသောအခါ ဝမ်ဝမ်စိန်စန်း၏လက်မောင်း၌ အနီရောင်

ခင်းကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်သွားလေတော့သည် မဟုတ်ပါလော့။

ကျောက်ဖြူပန်းသည် ပြုံးလိုက်၏။

အဘယ်ကြောင့် ဝမ်ဝမ်စိန်စန်း အလျင်စလို တိုက်ခိုက်
လိုက်သည်ကို နားလည်သဘောပေါက်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းသည် တမင်တကာ အရှုံးပေးလိုသဖြင့် ရှောင်
စုအိလန်ကဲ့သို့သောပုဂ္ဂိုလ်ကို လက်နက်မဲ့ဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော့။

သို့သော် ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းက “ရှောင်စုအိလန်ကို အဘယ်
ကြောင့်အရှုံးပေးရသနည်းဆိုသည်ကို ကျောက်ဖြူပန်းက စဉ်းစား၍
မရပါ။

ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းက မိမိ၏လက်မောင်းမှ မေးခွန်းရာကို တစ်
ချက်ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ သူသည် ရှောင်စုအိလန်ကိုပြုံးပြကာ...

“ကျုပ်ရှုံးသွားပြီ... ခင်ဗျား ဖုံးရလျှံကိုခေါ်သွားတော့...
နောက်ပြီး ခပ်ဗျားတွေချင်တဲ့ ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းကိုလည်း တွေ့ပြီးပြီ”
ဟု ပြောလိုက်၏။

၅၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ရှောင်စုအိလန်က ပြုံးကာ...

“ခင်ဗျားကပြောတဲ့အတိုင်း ကတိတည်တာ လေးဘယ်

တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းက ပြုံးကာ...

“ကျုပ်ရုံးခွဲပြီး... လက်မောင်းမှာလည်း ဒဏ်ရာရခဲ့ပြီ-

တော့ ကျုပ်သွားနိုင်ပြီ မဟုတ်လား”

ရှောင်စုအိလန်က ဦးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းသည် ရှောင်စုအိလန်ကို လက်နှစ်ဖက်

ကာ ဦးညွတ်လိုက်ပြီးနောက် ယူကျွန်းကွီးနှင့် လျှံယင်းတည်းခို

ပိုင်ရှင်ကိုခေါ်ကာ ထွက်သွားလေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

ကျောက်ဖြူပန်းသည် ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်၏။

“ဒီတစ်ခါ ခင်ဗျားမှာသွားပြီ”

ကျောက်ဖြူပန်းက ရှောင်စုအိလန်ကိုပြောလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်က မျက်မှောင့်ကြုတ်ကာ...

“ကျုပ်က ဘာမှားသွားလို့လဲ”

“ခင်ဗျား သူ့ကိုမသတ်လိုက်တာ မှားသွားတာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တစ်နေ့ သူက ခင်ဗျားကိုသတ်လိမ့်မယ်”

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၅၇

ရှောင်စုအိလန်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က သူ့ကိုမသတ်ချင်ဘူး... ခင်ဗျားကိုပဲသတ်ချင်

တယ်”

ကျောက်ဖြူပန်းက ပြုံးကာ...

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျား... ခင်ဗျားကသတ်လိုက်လို့ ကျုပ်သေသွား

ရင် ဖုံးစုလျှံတစ်ယောက် မဆိုးမဖြစ်သွားမှာပေါ့”

ရှောင်စုအိလန်က မွဲဖြိုးပြုံးလိုက်ပြီး...

“တစ်လောကလုံးမှာ ယောကျ်ားတွေအားလုံး သေကုန်

တာတောင် သူက ခင်ဗျားကိုယူမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး အခန်းထဲသို့လှမ်းဝင်လိုက်၏။

ကျောက်ဖြူပန်းက တပဇားဟားရယ်မောကာ...

“ခင်ဗျားမယုံရင် မတတ်နိုင်ဘူး... ကျုပ်နဲ့သူနဲ့လက်ထပ်

တော့မှာဗျ”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်က ဘာမျှပြန်မပြောပါ။

သူသည် ဖုံးစုလျှံထံသို့လျှောက်သွားပြီး ဖုံးစုလျှံကိုချည်

နှောင်ထားသောကြိုးကို ဖြုတ်ပေးလိုက်၏။

သူသည် ဖုံးစုလျှံ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် တုတ်နှောင်ထား

သောကြိုးများကိုဖြည်ရင်း...

၅၈ ❀ နန္ဒကျော်သူ

“မင်းက သူ့ကိုယူမယ်ဆို”

ဟု မေးလိုက်၏။

“ငါက သူ့ကိုယူပါမလား တဲ့ရဲ့”

ထိုစကားကို ဖုံးစုလျှံက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် သူမသည် ထိုစကားကို ပါးစပ်မှပြောလိုက်

မဟုတ်ပါ။ သူမ၏ရင်ထဲမှပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

သူမသည် နှုတ်ခမ်းကိုဟင်းကျပ်စွာ ကိုက်ထား၏။

ရှောင်စုအိလန်က ဖုံးစုလျှံ၏ပန်းကိုကိုင်လှုပ်ရင်း...

“ဟေ့... ကျုပ်မေးနေတယ်လေ... မင်းက သူ့ကိုယူ

ဆို... ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုလက်ထပ်ရမှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဖုံးစုလျှံက ဘာမျှမပြောပါ။ သူမသည် အံ့ကိုတင်း

ကြိတ်ထား၏။ သူမကို ရှည်နှောင်ထားသောကြိုးများ ပြေသွား

ရှောင်စုအိလန်က...

“ကျုပ်မေးနေတာ ဘာလို့မပြောတာလဲ”

ဟု ထပ်၍မေးလိုက်၏။

ဖုံးစုလျှံသည် ဘာမပြောညာမပြောနှင့် ရှောင်စုအိလန်

ကို လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ချလိုက်၏။

“ဖြန်း...”

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၅၉

ရှောင်စုအိလန်သည် အံ့သြသွား၏။

သူသည် သူ၏ပါးကိုလက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ရင်း...

“ဖုံးစုလျှံ... မင်း... မင်း... အတော်ပြောင်းလဲသွားပါလား...

စံနှစ်အတွင်းမှာ အတော်ပြောင်းလဲသွားပါလား”

ဟု စိတ်ထဲမှပြောလိုက်၏။

ဖုံးစုလျှံသည် ရှောင်စုအိလန်ကိုပါးရိုက်လိုက်ပြီး ကုလား

ဆိုင်မှဒေါသတကြီးဖြင့် ခုန်ထကာ...

“ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုမယူနိုင်ရမှာလဲ... ကျွန်မ ဘယ်

သူ့ကိုယူယူ ရှင်နဲ့ဘာဆိုလဲ... ရှင်ကလာပြီး ချုပ်ချယ်တာကို ကျွန်မ

မခံရမှာလား”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် အံ့သြတုန်လှုပ်ကာ မင်တက်မိသွား

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တောင့်တင်းသွားပြီး ကျောက်ရုပ်

တစ်ခုကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။

သူသည် သူ၏ပါးကိုလက်ဖြင့်ပွတ်ရင်း ဖုံးစုလျှံကို ဝေး

ကြောင်ကြည့်နေမိ၏။

ဖုံးစုလျှံသည် ရှောင်စုအိလန်ကိုစူးစိုက်ကြည့်ကာ...

“ဒီမှာ ကျွန်မက သူ့ကိုယူမှာ ရှင်က မကျေနပ်လို့လား...

ဒီမှာ ကျွန်မက သူ့ကိုယူမှာ ရှင်က မကျေနပ်လို့လား...

၆၀ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ရှင် မကျေနပ်လဲ ကျွန်မက ဂရုစိုက်မယ်ထင်သလား... ဝေးသေးတာ
မှာ ရှင်က ကျွန်မကိုတစ်သက်လုံး ယောက်ျားမရတော့ဘူးလို့
နေသလား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ သူသည်
လည်ပြောဆိုရန် ခွန်အားကင်းမဲ့သွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။

ဖုံးစုလျှံက နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ကာ...

“ဒီမှာပြောလိုက်စမ်း... ကျွန်မတို့ မကြာခင် လက်

သူမသည် စကားကိုပြောလကစတန်းလန်းဖြင့် ရင်ထဲ

လိုက်၏။

အကြောင်းမှာ သူမသည် ကျောက်ဖြူပန်းကို မသေ
သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဖုံးစုလျှံသည် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး...

“ရှင်... ရှင် သူ့ကိုဘာဖြစ်လို့ လွှတ်လိုက်တာလဲ”

ဟု ရှောင်စုအိလန်ကိုမေးလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်က မျက်ခုံးပင့်ကာ...

“ဘယ်သူကိုလဲ”

“ကျောက်ဖြူပန်း”

ရှောင်စုအိလန်က ပခုံးတွန့်ကာ...

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၆၁

“ခင်ဗျားယူမယ့်ယောက်ျားကို ကျုပ်က မတားပုံပါဘူး”

“ရှင်က သူ့ကိုဖမ်းထားရမှာ”

“ဟာ... မဖမ်းပုံပါဘူး”

“သတ်ပစ်လိုက်ရမှာ”

“မဖြစ်ပါဘူး... ခင်ဗျားယူမယ့်ယောက်ျားကိုသတ်လိုက်ရင်

တစ်သက် ခင်ဗျားယောက်ျားရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဘာပြောတယ်”

“ကျုပ်က ဘာပြောလို့လဲ”

“ရှင်က ဘယ်သူ့ယောက်ျားအကြောင်းပြောတာလဲ”

“ခင်ဗျားယူမယ့် ယောက်ျား”

“ကျွန်မယူမယ့်ယောက်ျား ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ကျောက်ဖြူပန်း”

“သူ့ကို ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့ယူရမှာလဲ”

“ဟောဗျာ... ခုနကုန်းက ခင်ဗျားပဲပြောတယ်လေ... ခင်

ဗျားတို့ယူတော့မှာဆို”

ဖုံးစုလျှံသည် မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ...

“ဘယ်သူကယူမယ်လို့ ပြောလို့လဲ”

၆၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ရှောင်စုအိလန်သည် မျက်လုံးပြူးကာ...

“ခင်ဗျားပဲပြောတာ”

ဖုံးစုလျှံသည် မျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး...

“ကျွန်မက သူ့ကိုယူမယ်လို့မပြောပါဘူး... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

နိုင်ရမှာလဲလို့ပြောတာ... သူ့ကို ကျွန်မ ယူပါမယ်... သူက ကျွန်မ
ယောက်ျားပါလို့ ဘယ်တုန်းကပြောမိလို့လဲ”

ဟု ရန်တွေ့လိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် ဦးခေါင်းကိုတစ်ချက်ကုတ်ကာ...

“ဘာထူးလို့လဲ... ခင်ဗျားပြောတဲ့စကားက ဘယ်လိုကွဲပြား

ခြားနားလို့လဲ”

ဖုံးစုလျှံက နှာခေါင်းရှုံ့ကာ...

“သိပ်ကွဲပြားခြားနားတာပေါ့... ရှင်သာ ငတုံးအဖြစ်လဲ

နားမလည်တာ”

ရှောင်စုအိလန်သည် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။ ဖုံးစုလျှံ

စကားကို ကွဲကွဲပြားပြား မသိပါ။

သူမသည် ဖုံးစုလျှံပြောသကဲ့သို့ ငတုံး အဖြစ်နိုင်၏။

ဖုံးစုလျှံက ကွဲပြားခြားနားသည်ဆိုလျှင် ကွဲပြားခြားနားလဲ

မည်ဖြစ်၏။

ဖုံးစုလျှံသည် နှုတ်ပိတ်၍ငြိမ်သက်နေသော ရှောင်စုအိလန်

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၆၃

စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရှင်မှာပါးစပ် မပါဘူးလား”

“ပါ၊ ပါတယ်”

“ဘာလို့စကားမပြောတာလဲ”

ရှောင်စုအိလန်သည် သက်ပြင်းချကာ...

“ကျုပ်စကားမပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး... ပါးစပ်ကိုပိတ်

ထားတာပါ”

“ပါးစပ်ပိတ်ထားတာနဲ့ စကားမပြောတာ ဘာကွာလဲ”

“ဟာ... ကွာတာပေါ့... သိပ်ကိုခြားနားတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဖုံးစုလျှံက မပြောတော့ပါ။ သူမသည် ရှောင်စုအိလန်ကို

လိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူမသည် သဘောကျစွာရယ်မောလိုက်၏။

ဖုံးစုလျှံက ရယ်မောလိုက်သောအခါ ရှောင်စုအိလန်က

သည်း လိုက်၍ ရယ်မောလိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ရယ်မောသံသည် အခန်းအပြင်သို့ပင်

လွင့်လောင်လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဖုံးစုလျှံရယ်မောနေသည်ကိုကြည့်ရင်း ရှောင်စုအိလန်သည်
လည်း လိုက်၍ရယ်မော၏။

“တိတ်ဆိတ်နေရဲ့သော အခန်းကလေးသည် ရယ်မောသံဖြင့်
ပြန်လည်စိုပြေသွား၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် ရယ်မောရင်း....

“ခုနက ကျုပ်စကားတစ်ခွန်းပြောလိုက်တာ ကြားလား”
ဟု မေးလိုက်၏။

ဖုံးစုလျှံက ဦးခေါင်းခါယမ်းရင်း....

“ရှင်ကံ ဘာတွေပြောလို့လဲ”

“ခင်ဗျားက တစ်နေ့တခြား လှလာတယ်... နုပျိုလာတယ်”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မ မကြားဘူး”

“ဒါဆို ကျုပ် ပြန်ပြောမယ်”

“နေပါစေတော့”

ရှောင်စုအိလန်သည် ဖုံးစုလျှံကိုစေ့စေ့ကြည့်ရင်း....

“အင်း... ခင်ဗျားနဲ့မတွေ့တာ နှစ်နှစ်ရှိသွားပြီ... ပြန်လည်

ဆွေရော ပါးရိုက်ခံရတယ်.. အကြိမ်းအမောင်းခံရတယ်.. ခင်ဗျားက
ညှိုးနည်းကလေးမှ မပြောင်းလဲပါလား”

ဖုံးစုလျှံက မဲ့ပြုံးပြုံးကာ...

“ကျွန်မက ဖုံးစုလျှံပဲ... ဖုံးစုလျှံက ဘယ်တော့မှမပြောင်းလဲ
ဘူး... ရှင်သာပြောင်းလဲသွားတာ.. သိပ်ကိုပြောင်းလဲသွားတာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်က မျက်ခုံးပင့်ကာ...

“ဟုတ်လား... ကျုပ်က သိပ်ကိုပြောင်းလဲသွားတယ် ဟုတ်
လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဖုံးစုလျှံသည် ပင်းပင်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး....

“ရှင်က ရှင့်ရဲ့ ကောင်မလေးကို ကြည့်မိတာနဲ့ မျက်လုံးကို
အောက်ပစ်တယ်ဆို”

ရှောင်စုအိလန်သည် အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်၏။

ဖုံးစုလျှံက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ...

“ဘာရယ်တာလဲ”

ရှောင်စုအိလန်က ပြုံးရင်း....

“ဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားမှားသွားပြီ... ခင်ဗျားသက်သက်အ
သွေတာ”

၆၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ဖုံးစုလျှံက မျက်မှောင်ကြွတ်က...

“ကောင်မလေးကိုကြည့်လို့ မျက်လုံးဖောက်ပစ်တာ

ဟုတ်ဘူးလို့ ရှင်က ငြင်းမလို့လား”

“ဒါကအကြောင်းပြချက်ပါ... အမှန်တော့ ကျုပ်က တစ်

သက်သက်အကြောင်းရှာပြီး ရန်စတာပါ”

“ရှင်...”

ဖုံးစုလျှံသည် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“သက်သက်အကြောင်းရှာပြီး ရန်စတာ ဟုတ်လား”

ရှောင်စုအိလန်က ဦးခေါင်းညိတ်က...

“ဟုတ်တယ်”

ဖုံးစုလျှံက ဦးခေါင်းခါယမ်းက...

“ရှင် ရူးနေတာလား”

ရှောင်စုအိလန်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

“အမှန်တော့ သူတို့ကိုသတ်ပစ်ဖို့တောင် ကောင်းတယ်”

ဖုံးစုလျှံက ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“ကဲ... ရှင်းပြစမ်းပါဦး... ဒါမှ ရှင်မရူးဘူးဆိုတာ ကျွန်

ယဲ့မယ်”

ရှောင်စုအိလန်က ပြုံးက...

“ရှင်းပြပါမယ်... ဒါပေမယ့်...”

ပြိုင်စံမုကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၆၇

“ကျုပ် တစ်ခုမေးမလို့”

“ဘာလဲ”

“ခင်ဗျား ဒေါသထွက်နေတုန်းလား”

ဖုံးစုလျှံက ရှောင်စုအိလန်၏လက်မောင်းကို လိမ်ဆွဲလိုက်

“ကျွန်မ ဒေါသထွက်တော့ဘူး... ဒါပေမယ့်...”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ”

“ဗိုက်ဆာလာသလိုပဲ”

“ကောင်းပါတယ်... ကျုပ်ကလည်း လူတစ်ယောက်ကို

မွေးပြီးမှပဲ စကားပြောတတ်တယ်”

“ဟန်ကျတာပဲ... ကျွန်မကလည်း သူများကျွေးတာစား

သောက်ပြီးမှ နားထောင်တတ်တယ်”

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပြိုင်တူရယ်မောလိုက်

သောတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

သိမ်းငှက်မြို့စားကြီး

မည်သည့်မြို့ကြီး မြို့ကလေးတွင်မဆို ညလုံးပေါက်ရောင်း
ချသော စားသောက်ဆိုင်ရှိ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်တွင် အစား
သောက်လိုသောသူများ ရှိတတ်သောကြောင့်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ထိုလူများ၏ စားရေသောက်ရေးကို ဖြေရှင်း
ရန် ညလုံးပေါက်ရောင်းချသော စားသောက်ဆိုင်ကလေးများ ရှိ
ခဲ့၏။

ယင်းညလုံးပေါက်ရောင်းချသော စားသောက်ဆိုင်များ
သည် များသောအားဖြင့် ဈေးကြီး၏။ အစားအသောက်က ညဉ့်
၏။

သို့သော် ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အချိန်မှအခါမဲ့တွင်

သောက်လိုသောလူများသည် ဈေးကြီးသည်ကိုလည်း မမူပါ။ အစား
သောက်ည့်ဖျင်းသည်ကိုလည်း မမူပါ။

သူတို့သည် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ဆာလောင်ချိန်၌ ဗိုက်ဝရေး
သော အာရုံစိုက်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ယခု ရှောင်စုအိလန်တို့သည် ညလုံးပေါက်ရောင်းချသော
ခေါက်ဆွဲဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ရှိနေ၏။

ယင်းဆိုင်သည် အခြားသော ညလုံးပေါက်ရောင်းချသည့်
သောက်ဆိုင်နည်းတူ ဈေးကြီးပြီး အစားအသောက်ည့်ဖျင်း၏။

ခေါက်ဆွဲရောင်းချသောလူသည် ခြေတစ်ဖက်မသန်စွမ်း
သော အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

သူရောင်းချသောခေါက်ဆွဲသည် မာ၍နေ၏။ အသားများ
သည် ငန့်၍နေ၏။

သို့သော် ခေါက်ဆွဲသည် ပူပူနွေးနွေးဖြစ်၏။

ဖုံးစုလျှံသည် ပူပူနွေးနွေးခေါက်ဆွဲပန်းကန်ကို တစ်ချက်
ညှိလိုက်၏။

ပြီးမှ ပင်းပင်းကိုကြည့်ကာ...

“ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဒီကသူဌေးသမီးက စားနိုင်ပါ့မလား”

ရှောင်စုအိလန်က ပြုံးကာ...

“စားနိုင်ပါတယ်”

၇၀ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ဖုံးစုလျှံသည် မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ...

“ရှင်က သူ့စိုက်ထဲကသန်ကောင်မို့ သိနေတာလား”

ရှောင်စုအိလန်သည် ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။

ပင်းပင်းကလည်း ဦးခေါင်းငုံ့သွား၏။

ဖုံးစုလျှံတစ်ယောက် မိမိအပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြောင်း

ပင်းပင်းကနားလည်လိုက်၏။

သို့သော် ပင်းပင်းသည် အတတ်နိုင်ဆုံး မသိကျိုးကျွန်ုပ်

ကာ မျက်နှာကိုချိုထား၏။

ထို့ကြောင့် ဖုံးစုလျှံသည် ပင်းပင်းကိုရန်စရန် အကွက်ရှာနေ
ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် ဖုံးစုလျှံသည် အရက်ကိုသာ ဖိ၍သောက်လိုက်
၏။

သူမ၏ဝမ်းဗိုက်ထဲသို့ အရက်သုံးခွက်ခန့် ဝင်ရောက်သွား
သောအခါမှ သူမ၏စိတ်သည် အတန်ငယ်ရွှင်လန်းလာပြီး မျက်နှာ
ပေါ်မှ တင်းမာနေသောကြွက်သားများ လျော့သွား၏။

ဖုံးစုလျှံသည် အရက်ခွက်ထဲသို့ အရက်ကိုထပ်ဖြည့်ရင်း

“ကဲ... ကျွန်မ ဗိုက်တော့ပြည့်သွားပြီ... ရှင်ပြောမယ်ဆို
ပြောတော့”

ရှောင်စုအိလန်သည် ပင်းပင်းကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးဇူး (ဒု-သိမ်း) ❀ ၇၁

စကားစလိုက်သည်။

“အင်း... ဘယ်ကစပြီးပြောရမှန်းတောင် မသိဘူး”

ဖုံးစုလျှံက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ရှင်နဲ့ သိမ်းငှက်မြို့စားကြီးနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တဲ့အကြောင်းက စ
ပြီး ပြောပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် သေပြီလို့ တွက်ထားခဲ့
တယ်”

ရှောင်စုအိလန်သည် အရက်တစ်ကျိုက်မော့သောက်လိုက်
ပြီးနောက် စတင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဖုံးစုလျှံက ပြုံးကာ...

“ဒါပေမယ့် ရှင်မသေခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်က ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်
အသက်ရှင်လိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ရဲခဲ့ဘူး”

“ထားပါတော့... ဒါနဲ့သိမ်းငှက်မြို့စားကြီးကရော”

“သေသွားပြီ”

၇၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ဖုံးစုလျှံ၏မျက်လုံးသည် အရောင်တောက်သွားပြီး....

“ရှင်က သူ့ကိုနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ထင်သားပဲ... ဒီမှာ သိမ်းငှက်မြို့စားကြီးက ဘယ်လောက်ပဲ ရှင့်ထက်သိုင်းပညာ တော် နေပါစေ... ရှင့်မှာဘယ်တော့မှ ဒူးမထောက်တတ်တဲ့ ဇွဲသတ္တိရှိတယ် ဆိုတာ ကျွန်မ သိပြီးသား”

ရှောင်စုအိလန်က မျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး....

“ကျုပ် ဘယ်လောက်ပဲဇွဲရှိရှိ သူ့ကိုတော့ မယှဉ်နိုင်ဘူး”
ဖုံးစုလျှံက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ....

“ဘာလဲ... ရှင်က သူ့ကိုရှုံးခဲ့တယ်လို့ ပြောချင်တာလား”

ရှောင်စုအိလန်က ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ပြောချင်တာမဟုတ်ဘူး... သူကသာ ကျုပ်ကိုအချိန်ဆွဲ ထားရင် ကျုပ်သေတာကြာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ရှင်က မသေဘဲ သူက ဘာဖြစ်လို့သေသွားရတာ လဲ”

ရှောင်စုအိလန်သည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

“ကျုပ် ရှင်းပြပါ့မယ်... ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိတယ်မဟုတ်လား”

ဖုံးစုလျှံက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ....

“ရှင် တောင်ပေါ်ကိုတက်သွားတယ်ဆိုတာပဲ သိတာ”

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၇၃

ရှောင်စုအိလန်က ဦးခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျုပ်က သူ့နဲ့ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ တောင်ပေါ်ကို တက်သွားခဲ့တာ”

“အဲဒီတောင်က နာမည်ကြီးပဲ... အသွားလမ်းသာရှိပြီး အ ခြန်လမ်းမရှိဘူး... ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... သိမ်းငှက်မြို့စားကြီးကို ယှဉ်ပြိုင်ဖို့သွားတဲ့ ခိုင်းသမားတိုင်း တစ်ယောက်မှတောင်ပေါ်က ပြန်ဆင်းလာခဲ့တာမ ဟုတ်ဘူး”

“တစ်ယောက်ရှိတယ်”

ရှောင်စုအိလန်သည် မျက်စိပင့်ကာ....

“ဟုတ်လား... ဘယ်သူလဲ”

ဖုံးစုလျှံက ရယ်မောကာ....

“ရှင်ပဲ”

ရှောင်စုအိလန်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျုပ် ကံကောင်းခဲ့လို့ပါ”

ဖုံးစုလျှံက ပြုံးကာ....

“ထားပါတော့... ဆက်ပြောပါဦး”

ရှောင်စုအိလန်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

“တောင်ပေါ်ရောက်တော့ ကျုပ်နဲ့သိမ်းငှက်မြို့စားကြီးနဲ့

၇၄ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ယှဉ်ပြိုင်ကြတယ်... ယှဉ်ပြိုင်တဲ့နေရာက အိဒီတောင်ထိပ်...
ချောက်ကမ်းပါးနှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ...."

ဖုံးစုလျှံက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ....

"ဒီပြင်နေရာ မရှိဘူးလား"

ရှောင်စုအိလန်က ပန်းတွန့်ကာ....

"ဒါတော့ ကျုပ် မသိဘူး... နေရာကို သူကရွေးချယ်တာ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဒါတော့ ကျုပ်လည်း အသေအချာမသိဘူး... ဒါပေမယ့်
လူသေရင်တော့ မြေမြှုပ်စရာမလိုဘူး... ချောက်ထဲတွန်းချလိုက်ရုံ"

"ဒါကြောင့် သူက ဒီနေရာကိုရွေးခဲ့တာပေါ့"

"ဖြစ်နိုင်ပါတယ်... သူတွန်းချခဲ့တဲ့ လူတွေရဲ့အရိုးတွေ
ချောက်ထဲမှာ အများကြီးပဲ"

"ရှင်က ချောက်ထဲကိုဆင်းကြည့်လို့လား"

"မဟုတ်ပါဘူး... ကြားဖူးတာပါ"

"ကဲပါ... ဆက်ပြောပါဦး"

ရှောင်စုအိလန်က ပြုံးလိုက်ပြီ....

"အင်... တကယ်လို့သာ သူက ကျုပ်ကိုအချိန်ခွဲမထားဘူး"

ချောက်ထဲမှာ ကျုပ်ရဲ့အရိုးစုတစ်ခု တိုးသွားမှာပဲ"

"ဒါပေမယ့် ချောက်ထဲကို ရှင် မကျခဲ့ဘူးမဟုတ်လား"

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၇၅

"ကျလုကျခင် ဖြစ်ခဲ့တာပါ... တကယ်လို့သာ ချောက်ကမ်း
ပါးထဲက အသံတစ်သံပေါ်ထွက်မလာခဲ့ရင်... ကျုပ်ဟာ သေချာ
ပေါက် ချောက်ထဲကျခဲ့မှာ"

ဖုံးစုလျှံသည် မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ....

"အသံတစ်သံ ဟုတ်လား"

ရှောင်စုအိလန်သည် ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

"ဟုတ်ပါတယ်"

ဖုံးစုလျှံသည် နားမလည်နိုင်သောမျက်လုံးဖြင့် ရှောင်စုအိ
လန်ကိုကြည့်ကာ....

"ဘာသလဲ"

"လူတစ်ယောက်ရဲ့အမည်ကို ခေါ်လိုက်တဲ့ အသံပါ"

"ဟုတ်လား... ဘယ်သူ့ကိုခေါ်တာလဲ"

"သိမ်းငှက်မြို့စားကြီးကိုပါ... ဒါပေမယ့် သိမ်းငှက်မြို့စားကြီး
လို့ ခေါ်လိုက်တာတော့ မဟုတ်ဘူး"

"သိမ်းငှက်မြို့စားကြီးကို သိမ်းငှက်မြို့စားကြီးလို့ မခေါ်လို့
ဘယ်လိုခေါ်မှာလဲ"

"ကိုရီးထင်းလို့ ခေါ်လိုက်တာပါ"

"သူ့ရဲ့နာမည်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

၇၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

“ဘယ်သူမှ ဒီနာမည်ကို မသိပါလား”

“ကျုပ်တောင် အဲဒီတော့မှ ကြားဖူးတာ”

ဖုံးစုလျှံက ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“သိမ်းငှက်မြို့စားကြီးရဲ့နာမည်ကို ဘယ်သူမှမသိဘူး—

ဟုတ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကိုရိုးထင်းဆိုတဲ့ နာမည်လည်းကြားရော သိမ်းငှက်မြို့စားကြီးဟာ အတော်ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားတယ်”

ဖုံးစုလျှံက မျက်လုံးပြူးကာ...

“ဟုတ်ရဲ့လား... ရှင်နားကြားလွဲတာ ဖြစ်မှာပါ”

ရှောင်စုအိလန်က ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“ကျုပ်နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရတာပါ... အသံထဲ ချောက်ထဲကထွက်ပေါ်လာတာ... ကျုပ်ကြားသလို သူလည်း ကြားခဲ့တာလဲ... ဒါကြောင့် သူဟာ အရမ်းကို တုန်လှုပ်သွားခဲ့တယ်”

ဖုံးစုလျှံက သက်ပြင်းချကာ...

“ဟုတ်မှာပါ... သူသတ်လိုသေတဲ့လူတွေက နည်းတာမှမဟုတ်ဘဲ... အဲဒီလူတွေက သူ့ကိုသရဲခြောက်တာလိုထင်ပြီး တုန်လှုပ်သွားမှာပေါ့”

“ဒါပေါ့... သူဟာ အတော်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး ကျုပ်

ကိုဆက်မတိုက်ဘဲ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားတယ်”

ဖုံးစုလျှံက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ပါပြီ... ရှင် အဲဒီအခွင့်အရေးကို အရယူလိုက်တယ် မဟုတ်လား”

ရှောင်စုအိလန်က ဦးခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“ဘယ်ဟုတ်ရမှာလဲ... ကျုပ်မှာ သူ့ကိုပြန်ချဖို့နေနေသာသာ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်တောင် မြေပေါ်မှထရပ်နိုင်ဖို့ အင်အားမရှိအောင်ဖြစ်နေတယ်”

ဖုံးစုလျှံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ဒါပေမယ့် သိမ်းငှက်မြို့စားကြီးသေသွားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ရှင်က သူ့ကိုသတ်လိုက်တာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး... ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်တောင် မြေပေါ်မှာထပြီး ချပ်နိုင်တာ ဘယ်လိုလုပ် သူ့ကိုသတ်နိုင်မှာလဲ”

“ဒါဖြင့် သူက ဘယ်လိုသေသွားတာလဲ”

“သူက ချောက်နှုတ်ခမ်းကိုပြေးသွားပြီး ချောက်ထဲခုန်ချလိုက်တာ”

“ရှင်...သူ့ဘာသာ ချောက်ထဲခုန်ချလိုက်တာ ဟုတ်လား”

၇၈ ❀ နန္ဒကျော်သူ

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“အင်း... ချောက်ထဲက သူ့နာမည်ကို ခေါ်သံကြားလိုက်
တော့ သူ့စိတ်ကိုသူမထိန်းနိုင်ဘဲ ရူးသွပ်သွားတတ်ထင်တယ်”

ဖုံးစုလျှံက သက်ပြင်းချကာ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင် ကံကောင်းခဲ့တာပဲ... အင်း... ချောက်
ထဲကအသံက ရှင့်ကိုကယ်ခဲ့တာလို့ပြောနိုင်တယ်”

“မမှားပါဘူး”

“ဒါနဲ့ အဲဒီအသံရှင်ကို ရှင်ရောတွေ့ခဲ့လား”

“တွေ့ပါတယ်”

ဖုံးစုလျှံက မျက်ခုံးပင့်ကာ...

“ဟုတ်လား... ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မပါ”

ပင်းပင်းက ဝင်ရောက်ဖြည့်စွပ်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သူမသည် တစ်ချိန်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်
နေရာမှ ဝင်ရောက်ပြောဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဖုံးစုလျှံသည် ပင်းပင်းကို တအံ့တသြဖြင့်ကြည့်ရင်း...

“ညည်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ချောက်ထဲရောက်နေရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၇၉

ပင်းပင်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုကပ်လိုက်ပြီး...

“သူက ကျွန်မကိုတွန်းချခဲ့လို့ပါ”

ဖုံးစုလျှံသည် ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။

သူမသည် ပင်းပင်းကို အတန်ကြာအောင်ကြည့်နေပြီးမှ...

“ညည်းက သူ့နာမည်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ပင်းပင်းသည် ရုတ်တရက် မဖြေပါ။ သူမ၏မျက်လုံးများက

အဆုံးသတ်သွား၏။

ထို့နောက် သူမသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုဖြည်းညင်းစွာ

ထိုက်ပြီး...

“ကျွန်မက သူ့ရဲ့ညီမပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

သေဏ္ဍပြန်မိန်းကလေး

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တောင့်တင်းသွား၏။

မျက်လုံးတစ်စုံကလည်း ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွား၏။ အံ့

သောအရိပ်အယောင်က မပုံးနိုင်မဖိနိုင်အောင် မျက်နှာပေါ်တွင် ဖြူ

ပေါ်သွား၏။

ဖုံးစုလျှံသည် ပင်းပင်းကိုကြည့်နေ၏။

သူမ၏ပါးစပ်သည် ခြောက်ကပ်သွားပြီး ရုတ်တရက်

စကား မပြောနိုင်အောင်ဖြစ်သွား၏။

အတန်ကြာမှ...

“ညည်းက သူ့ညီမ ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ပင်းပင်းက ဦးခေါင်းကို အသာအယာညိတ်ပြလိုက်၏။

ဖုံးစုလျှံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုလိုက်ပြီး...

“အရင်းလား”

ပင်းပင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်ပါတယ်... မောင်နှမအရင်းပါ”

သူမသည် ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီးနောက် သူမ၏မျက်နှာသည်

ညှိုးငယ်၍သွား၏။

သူမ၏မျက်နှာပေါ်၌ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဟန် ဖြစ်ပေါ်လာ

၏။

သူမ၏မျက်ဝန်းမှမျက်ရည်တစ်စက်သည် စားပွဲပေါ်သို့ကျ

သွား၏။

ဖုံးစုလျှံသည် ပါးစပ်ဖွင့်တတ်သွား၏။ သူမသည် ပါးစပ်ကိုပိတ်

ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

လောကပေါ်တွင် မထင်မှတ်သော အကြောင်းအရာများ

ဖြစ်တတ်၏။

လောကပေါ်တွင် အံ့သြစရာများက မထင်မှတ်လောက်

အောင် ပြည့်နှက်နေ၏။

သူမသည် ပင်းပင်း၏ ညှိုးငယ်နေသောမျက်နှာကို ငေး

ကြည့်နေမိ၏။

သူမ၏စိတ်ထဲ၌ အစ်ကိုအရင်းတစ်ယောက်က ပျက်စက်

၈၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၈၃

စွာ ညီမအရင်းအား ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ တွန်းချလိုက်သဖြင့်
ကြည်နိုင်အောင်လည်း ဖြစ်နေ၏။

ထို့အပြင် သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်တွင် မည်သို့သော
ဝှက်မှုများရှိနေသည်ကိုလည်း သိချင်နေ၏။

သို့သော် သူမသည် ထိုအကြောင်းအရာများအား ပင်းပင်း
ကိုမမေးတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ပါးစပ်ကိုပိတ်ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ပင်းပင်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးတွဲစွာ ချလို
ပြီး ....

“ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို ချောက်ထဲတွန်းချတယ်ဆိုတာ
မေးတော့ဘူးလား”

ဟု ဖုံးစုလျှံကိုမေးလိုက်၏။

ဖုံးစုလျှံသည်သက်ပြင်းချက် ဦးခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်၏။

ပင်းပင်းက ဖုံးစုလျှံကိုကြည့်ကာ...

“ဒါပေမယ့် မမ သိချင်နေတယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဖုံးစုလျှံက ဘာမျှမပြောပါ။ သူမသည် သူမ၏ပါးစပ်ကို
ထားလိုက်၏။

ပင်းပင်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“ကျွန်မရဲ့မိသားစုထဲမှာ ကျွန်မက အငယ်ဆုံးပါ”

ဖုံးစုလျှံက မမေးသော်လည်း ပင်းပင်းကပြောပြလိုက်၏။

“ကျွန်မတို့မွေးတဲ့အချိန်မှာ အစ်ကိုက လူပျိုပေါက်ဖြစ်နေပါ

... ကျွန်မတို့မိသားစုထဲမှာ အစ်ကိုကသားဦးပါ... ကျွန်မနဲ့အစ်ကိုနဲ့

ဦးမှာရှိတဲ့ အစ်ကိုတွေ အစ်မတွေက တစ်ယောက်မှအဖတ်မတင်

တော့... ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့မိသားစုမှာ အစ်ကိုနဲ့ကျွန်မနဲ့ နှစ်

ယောက်ပဲရှိပေမယ့် အသက်ကအရမ်းကွာနေတာပါ”

ပင်းပင်းသည် စကားကိုစကရပ်ပြီး အရက်ကိုတစ်ကျိုက်

ဆာသောက်လိုက်၏။

ဖုံးစုလျှံသည် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေ၏။

ပင်းပင်းသည် အရက်ကို တစ်ကျိုက်မော့သောက်လိုက်ပြီး

“အစ်ကိုဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူ့ရဲ့စိတ်ဟာ မူမမှန်ခဲ့

၈၄ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ဖုံးစုလျှံက မျက်မှောင်ကြွတ်က...

“အရူးလို့ပြောချင်တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် သူက တခြားအရူးတွေထက်
ဟုတ်ဘူး... သူက အရာရာကိုစိုးမိုးချင်တယ်... ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်...
ချုပ်ကိုင်ခြယ်လှယ်ချင်တယ်... သူ့ထက်သာမှာကို မလိုချင်ဘူး...
တိုင်းထက် သူက သာချင်တယ်... သူက အဲဒီလိုလူမျိုး... တခြား
မှောင်နမတွေ အဖတ်မတင်ဘဲ ကျွန်မကိုမွေးလာတော့ သူက
တော်ရွှန်လှုပ်သွားခဲ့တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်မ မသိဘူး... ဒါပေမယ့် သူက တစ်ဦးတည်း
သောသား မဟုတ်တော့မှာကို တုန်လှုပ်သွားတယ်ထင်တာပဲ”

“ဟုတ်မှာပေါ့... ပြီးတော့ မိဘရဲ့အမွေကိုလည်း သူက
ယောက်တည်း မပိုင်တော့ဘူးလား”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်... သူဟာ ကျွန်မကိုယ်တိုင်က
တည်းက သတ်ပစ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တယ်... ကျွန်မကလည်း အတော်
ကောင်းခဲ့တယ်... ဒါကို မေမေကရိပ်မိခဲ့တယ်... ဒါကြောင့်မေမေ
သူ့ကိုမသေခင် မှာခဲ့တယ်”

“ဟုတ်လား... ဘာမှာခဲ့တာလဲ”

“ကျွန်မကိုမသတ်ဖို့ တကယ်လို့ ကျွန်မကိုသတ်ခဲ့ရင်

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၈၅

တမလွန်ဘဝကပြန်လာပြီး သူ့ကိုဒုက္ခပေးမယ်လို့ မှာခဲ့တာပါ”
ဖုံးစုလျှံက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“သိမ်းငှက်မြို့စားကြီးဟာ ဉာဏ်လည်းအတော်ကောင်း
အသိ... သိုင်းပညာလည်းထိပ်တန်းပဲ... သူ့ကို ဒီလိုမှာလို့ရမှာလား”
ပင်းပင်းက သက်ပြင်းချက...

“လူတစ်ယောက်ဟာ ဉာဏ်တယ်လောက်ကောင်းကောင်း
ပညာတယ်လောက်တော်တော်... ယုတ်စွအဆုံး လူတစ်
ယောက်ဟာ ဘက်စုံထူးချွန်နေပါစေ... အဲဒီလူမှာချို့ယွင်းချက် အား
မရှိတော့ ရှိတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်... လောကပေါ်မှာ ပြီးပြည့်စုံတဲ့လူရယ်လို့မှ
မရှိတာ”

“အစ်ကို့မှာလည်း ချို့ယွင်းချက် အားနည်းချက်ရှိတယ်...
မေမေနဲ့ကျွန်မကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမသိဘူး”

“ဟုတ်လား... ဘယ်လိုချို့ယွင်းချက်လဲ”

“သရဲကြောက်တဲ့အချက်ပါ”

ဖုံးစုလျှံ၏မျက်ခုံးမွေးသည် နဖူးပေါ်သို့တက်သွားပြီး...

“သူက သရဲကြောက်တယ်ဟုတ်လား”

ပင်းပင်းက ဦးခေါင်းညိတ်က...

“ဟုတ်ပါတယ်”

၈၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ဖုံးစုလျှံက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“စောစောကသိရင် ကောင်းမယ်... ကဲပါ... ညီမရဲ့မေးဆုံးပြီးတော့ သူက ညီမအပေါ် ဂရုစိုက်ရဲ့လား”

ပင်းပင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်ကဲ့... မေမေက မှာသွားတဲ့အတွက် သူက ကျွန်မအတော်ဂရုစိုက်ပါတယ်... ကျွန်မကိုလည်းသတိဖို့ မကြိုးစားဘူး... ကျွန်မကို လိုလေသေးမရှိအောင် ယားပါတယ်... ဒါမယ့်...”

ပင်းပင်းသည် စကားကိုဆုံးအောင်မပြောဘဲ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိုက်လိုက်၏။

ပြီးမှ...

“ဒါပေမယ့်... သူ့ရဲ့ကိစ္စတွေမှာ ကျွန်မ မဝင်စွက်ရဘူးပြောပါတယ်... ပြီးတော့ ကျွန်မကိုလည်း သူ့ရဲ့ညီမပါလို့ ဘာကိုမှ မပြောရဘူးလို့ပြောပါတယ်... သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျွန်မရဲ့ညီမပါလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောခဲ့ဘူး... နောက်ပြီး သူ့ဆီက သည် တွေလာတဲ့အခါ ကျွန်မကို သူ့ဆီမလာရဘူးလို့ပြောတာ ကျွန်မရဲ့ ဘဝကို မာယာတောင်ကြားထဲမှာပဲ မြှုပ်နှံထားခဲ့တာ”

ဖုံးစုလျှံသည် ဦးခေါင်းကိုတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ စိတ်စားစွာ နားထောင်နေ၏။

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၈၇

ပင်းပင်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“တစ်နေ့တော့ ကျွန်မရဲ့အစ်ကိုဆီကို ထူးဆန်းတဲ့ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာတယ်”

ဖုံးစုလျှံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ထူးဆန်းတဲ့ဧည့်သည်တွေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... သူတို့ဟာ သူတို့ရဲ့မျက်နှာကို မျက်နှာဖုံးတွေ စွပ်ထားကြတယ်”

“အင်း... အဲဒါကိုက ထူးဆန်းနေတာပဲ”

“အဲဒီလူတွေနဲ့ ကျွန်မအစ်ကိုဟာ မကြာခဏ လျှို့ဝှက်အမည်အဝေးပြုလုပ်တယ်”

“အင်း... စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

“တစ်နေ့တခြား မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားတဲ့ ဧည့်သည်တွေ များလွန်းလားလား... ကျွန်မ အစ်ကိုရဲ့မျက်နှာဟာ တစ်နေ့တခြား ပိုပြီး ခွင့်လန်းလာတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဒါနဲ့ကျွန်မလည်း သိပ်ပြီးသိချင်လာတယ်”

“ညီမကို ဘာမျှပြောမပြဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... အဲဒီလိုလူတွေလာတဲ့အချိန်ဆိုရင် ကျွန်မဟာ အစ်ကိုဆီကိုတောင် သွားခွင့်မရဘူး... ကျွန်မကလည်း သိပ်ပြီးသိချင်

၈၈ ❀ နန္ဒကျော်သူ

တော့ သူတို့စုဝေးတဲ့အခါ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ကြိုးစားကြည့်ခဲ့တယ်

“အဲဒီတော့...”

ဖုံးစုလျှံက စကားကိုထောက်ပေးလိုက်၏။

ပင်းပင်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“မရပါဘူး... သူတို့က အစည်းအဝေးစပြီးဆိုတာနဲ့ အစည်းအဝေးခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်တယ်... ပြီးတော့ အစည်းအဝေးခန်းမရဲ့ အနီးအနားကို ဘယ်သူမှမလှာရဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်ထားတယ်... ကျွန်မကိုတောင် အနားသိခွင့်မပေးဘူး... အစည်းအဝေးစတာနဲ့ ဘယ်သူမှ မဝင်ရဘူး... ဘယ်သူမှမထွက်ရဘူး”

“အတော် တင်းကျပ်တာမဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့်...”

ပင်းပင်း၏စကားကြောင့် ဖုံးစုလျှံသည် မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ...

“ဒါပေမယ့်... ဘာဖြစ်လဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ပင်းပင်းက အရက်ကို တစ်ကျိုက်မော့သောက်လိုက်ပြီး

“ဒါပေမယ့် အစည်းအဝေးခန်းမရဲ့နောက်မှာ လျှို့ဝှက်ခန်းတစ်ခုရှိတယ်... အဲဒီလျှို့ဝှက်ခန်းကို စာကြည့်ခန်းက ဝင်လို့ရတယ်... အစည်းအဝေးခန်းကလည်း ဝင်လို့ရတယ်... ဒါကို သူကလွဲ

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၈၉

ပြီးတော့ ဘယ်သူမှမသိဘူး”

ဖုံးစုလျှံသည် ပင်းပင်းကိုကြည့်ကာ...

“ဒါပေမယ့်... ညီမက သိနေတယ်မဟုတ်လား”

ပင်းပင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူက ပြောပြထားလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ညီမက ဘယ်လိုရှာတွေ့တာလဲ”

“ဒီလိုပါ... အဲဒီလျှို့ဝှက်ခန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေမေက ပြောထားတာပါ... နှစ်တွေအတော်ကြာတော့ မနည်းရှာယူရတယ်”

“ဒီအခန်းရှာတွေ့ပြီဆိုတော့ သူတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ညီမက သိလာတယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်... အဲဒီအခန်းကိုရှာတွေ့တာနဲ့ ကျွန်မလည်း သူတို့ပြောတဲ့စကားကို ခိုးနားထောင်ခဲ့ပါတယ်”

“အဲဒီတော့...”

“ဒီတော့မှ ကျွန်မအစ်ကိုဟာ အလွန်လောဘကြီးတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတာ သိခဲ့ရပါတယ်... သူဟာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို ဖုတ်ကိုင်ခြယ်လှယ်ရုံမကဘူး နေပြည်တော်ကိုပါ သိမ်းပိုက်ချင်တဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း သိခဲ့ရပါတယ်”

၉၀ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ဖုံးစုလျှံသည် မျက်မှောင်ကြွတ်က...
“ဘယ်လို... ဘယ်လို... နေပြည်တော်ကိုပါ သိမ်းပိုက်ခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... သူဟာ သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကျော်ကြားနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ကိုရှာဖွေဖော်ထုတ်ခဲ့တယ်... သိုင်းလောကတွင်မကပါဘူး... ရာထူးရာခံရှိတဲ့ နမည်ကြီး မင်းမှုထမ်းတွေလည်း ပါတယ်”

“အဲဒီတော့...”

“အဲဒီလို နောက်ကြောင်းကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်တဲ့အခါ တစ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သဲလဲစင်မဟုတ်ဘူး... အတိတ်မှာမကောင်းတဲ့ မည်းစက်ရှိတယ်”

“အဲဒီတော့...”

“ဒါကိုကိုင်ပြီး အစ်ကိုက သူတို့ကိုစည်းရုံးတယ်... သိမ်းသွင်းတယ်... ပြီးတော့ အဲဒီလူတွေနဲ့ပဲ ငွေရှာခဲ့တယ်”

“ဘယ်လိုငွေရှာတာလဲ”

“တချို့ကိုငွေညှစ်တယ်... တချို့ကို ဓားပြတိုက်ခိုင်းတယ်... ငွေတိုက်ကို ဖောက်ခိုင်းတယ်”

“အဲဒီလူတွေကို အကျပ်ကိုင်ပြီးခိုင်းစေတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၉၁

“နောက်ကြောင်းရှင်းတဲ့ နာမည်ကျော်သိုင်းသမားကြီးတွေကိုတော့ အစ်ကိုကစိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားပြီး စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းလာအောင် နည်းမျိုးစုံနဲ့လုပ်တယ်”

ဖုံးစုလျှံက ဦးခေါင်းညိတ်က...
“အင်း... စိတ်ဝင်စားစရာပဲ... ဘယ်လိုများ စိတ်ဓာတ်ကျအောင်လုပ်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။
“ဒီလိုပါ အဲဒီလူတွေကို မာယာတောင်ကြားကိုရောက်အောင် မျှားခေါ်တယ်... နည်းမျိုးစုံနဲ့ပေါ့... မာယာတောင်ကြားကို ရောက်တော့ သူတို့ကိုဆေးခပ်လိုက်တယ်”

“ဘယ်လိုဆေးမျိုးလဲ”

“အိပ်ဆေးတစ်မျိုးပါ... ဘိန်းကနေပြုပြင်ပြီး ထုတ်လုပ်ထားတဲ့ဆေးပါ... ဒီဆေးကိုသောက်မိပြီးတော့ သူတို့ဟာ အိပ်ပျော်သွားပါတယ်... အိပ်ရာကနိုးတော့ သူတို့ဟာ တစ်ထွာတစ်ခိုက်လောက်ရှိတဲ့ လူပိစိကွေးလေးတွေ ဖြစ်သွားတယ်လို့ထင်ရအောင် ဖန်တီးလိုက်တယ်... ဒီလိုနည်းနဲ့သူတို့ဟာ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းပြီး နောက်ဆုံးသိုင်းလောကမှာ သုံးစားမရတဲ့ ယစ်ထုပ်ကြီးတွေဖြစ်သွားတဲ့အခါမှာ ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်”

“ဘယ်လိုဆေးမျိုးလဲ”

“အိပ်ဆေးတစ်မျိုးပါ... ဘိန်းကနေပြုပြင်ပြီး ထုတ်လုပ်ထားတဲ့ဆေးပါ... ဒီဆေးကိုသောက်မိပြီးတော့ သူတို့ဟာ အိပ်ပျော်သွားပါတယ်... အိပ်ရာကနိုးတော့ သူတို့ဟာ တစ်ထွာတစ်ခိုက်လောက်ရှိတဲ့ လူပိစိကွေးလေးတွေ ဖြစ်သွားတယ်လို့ထင်ရအောင် ဖန်တီးလိုက်တယ်... ဒီလိုနည်းနဲ့သူတို့ဟာ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းပြီး နောက်ဆုံးသိုင်းလောကမှာ သုံးစားမရတဲ့ ယစ်ထုပ်ကြီးတွေဖြစ်သွားတဲ့အခါမှာ ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်”

ဖုံးစုလျှံက ဦးခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

၉၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ

“ဪ... ဒါကြောင့် တချို့အဖြူရောင်ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင်ကြီးတွေဟာ ယစ်ထုပ်ကြီးဖြစ်ကုန်ကြတာကို”

ပင်းပင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်မအစ်ကိုဟာ ဒီလိုနည်းလမ်းနဲ့ လူစုခွဲပါတယ်... တကယ်လို့သာ သူ့ရဲ့လက်ထဲကို သိုင်းလောကရဲ့ တစ်ဝက်နီးပါးရောက်လာပြီး ချုပ်ကိုင်နိုင်ပြီဆိုတာနဲ့ သူဟာ နေပြည်တော်ကို သိမ်းပိုက်ဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်”

“အင်း... အတော်အကြံကြီးတာပဲ... အတော်လည်း ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အင်း... သူ့ဆီလာတဲ့လူတွေဟာ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားတယ်ဆိုတော့ ဒီလူတွေဟာ အရေးပါတဲ့လူတွေဖြစ်ရမယ်... ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာသိရရင် ကောင်းမယ်”

“ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာတော့ ကျွန်မ မသိဘူး... ဒါပေမယ့် အဲဒီလူတွေကိုမြင်ရင်တော့ ကျွန်မမှတ်မိတယ်”

ပင်းပင်း၏စကားကြောင့် ဖုံးစုလျှံသည်မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ...

“သူတို့က မျက်နှာဖုံးတွေနဲ့ဆို... ညီမက ဘယ်လိုလုပ်မှတ်မိတာလဲ”

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၉၃

“ဒီလိုပါ... အစည်းအဝေးစဟာနဲ့ အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်ပါတယ်... အခန်းတံခါးကိုသေသေချာချာ ပိတ်ပြီးတာနဲ့သူတို့ဟာ မျက်နှာဖုံးတွေကို ချွတ်ရပါတယ်”

“ညီမက ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ... အခန်းထဲကို ဝင်လို့မရဘူးဆို”

“ဒီလိုပါ... ကျွန်မပြောဖို့တစ်ခုကျန်သွားပါတယ်... အစည်းအဝေးခန်းထဲကို ဘယ်သူမှမဝင်ရဘူးဆိုပေမယ့် လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းဖို့ လိုအပ်တာကိုနည်းစုံပေးဖို့ အစည်းအဝေးခန်းထဲမှာ လူနှစ်ယောက်ရှိတယ်... သူတို့က ဆွဲအတုအပြင် နားလည်းပင်းပါတယ်”

ဖိုးစုလျှံက ပြုံးကာ...

“သူတို့က ညီမကိုပြောပြတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“အင်း... ငါတော့ နားမလည်တော့ဘူး”

ပင်းပင်းကပြုံးကာ...

“ဒီလိုပါ... လျှို့ဝှက်ခန်းကနေ အစည်းအဝေးခန်းကို ချောင်းကြည့်လို့ရတဲ့အပေါက် ရှိပါတယ်... အဲဒီအပေါက်ကနေ ကျွန်မချောင်းကြည့်ခဲ့တာပါ”

“ထားပါတော့... ညီမကရော အဲဒီလူတွေကို သေသေချာ

၉၄ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ချာ မှတ်မိလို့လား”

ပင်းပင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“မှတ်မိပါတယ်... ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ညီမဟာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက လူတစ်ယောက်ကို တစ်ခါမြင်ရုံနဲ့ မှတ်မိတတ်လို့ပါ”

ဖုံးစုလျှံက ဦးခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“မှတ်မိတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ... ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်း မသိတာက ခက်တယ်”

ပင်းပင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါကြောင့် ကျွန်မလည်း အစ်ကိုရဲ့လျှို့ဝှက်ခန်းထဲခိုးဝင်ပြီး အဲဒီလူတွေရဲ့ မှတ်တမ်းမှတ်ရာတွေကို ရှာခဲ့ပါတယ်”

ဖုံးစုလျှံ၏မျက်လုံးသည် အရောင်တောက်သွားပြီး...

“တွေ့လား”

ပင်းပင်းက သက်ပြင်းချကာ...

“ဟင့်အင်း... ရှာနေတုန်း ဗြုန်းဆို အခန်းထဲကို အစ်ကိုဝင်လာပြီး ကျွန်မကို အခန်းထဲက မောင်းထုတ်လိုက်တယ်”

“ညီမတော့ ဒုက္ခတွေ့တာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်မလည်း အတော်ကြောက်သွားတယ်... ဒါပေမယ့်”

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၉၅

ပင်းပင်း၏ ‘ဒါပေမယ့်’ကြောင့် ဖုံးစုလျှံက စိတ်ဝင်စားသွား

ပြီး ...

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ”

ပင်းပင်းက သက်ပြင်းချကာ...

“ဒါပေမယ့် အစ်ကိုကမဆူဘူး... ရိုက်လည်းမရိုက်ဘူး... ကျွန်မကို အရင်တုန်းကလိုပဲ ဂရုစိုက်တယ်... လိုလေသေးမရှိအောင် စားတယ်... အစ်ကိုရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ အဲဒီတုန်းကကိစ္စကို မေ့ချောက်နေတဲ့ပုံ ပေါ်လွင်နေတယ်”

“ညီမ ကံကောင်းတာပေါ့”

“ဟင့်အင်း... တစ်လလောက်ပဲ ကံကောင်းတာ”

“ဟေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တစ်လလောက်ကြတော့ ညီမလည်း အဲဒီကိစ္စကိုမေ့သွားပြီး... တစ်နေ့ နေသာတဲ့နေ့မှာ အစ်ကိုရောက်လာပြီး ကျွန်မကိုပြောစရာရှိလို့ဆိုပြီး တောင်ထိပ်ကို ခေါ်လာခဲ့တယ်... တောင်ထိပ်ပေါ်ရောက်တော့ ချောက်နှုတ်ခမ်းကို ညွှန်ပြပြီး အစ်ကိုက သူ့စကားကို အမထောင်တဲ့သိုင်းသမားတွေကို သတ်ပစ်တဲ့နေရာလို့ ပြောပါသေး”

“ဒါတောင် ညီမက မရိပ်စားမိဘူးလား”

“ဒါကတော့ မမရယ်... သူနဲ့ညီမက မောင်နှမအရင်းပါ...”

၉၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

သူက ဒီလိုပက်ပက်စက်စက် ကြံစည်လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်ထင်ပါ့မလဲ

“အေးလေ... ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

“ဒါနဲ့ ချောက်နှုတ်ခမ်းပေါ်လည်းရောက်ရော သူက ကျွန်
ကို သူ့ရဲ့အကြံအစည်တွေ... သူ့ရဲ့လုပ်ငန်းတွေ ခုနက မမတို့ကိုပြော
ပြခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေပေါ့... အဲဒါတွေကိုပြောပြတယ်... ပြီးတော့ သူ့ရဲ့လုပ်
ငန်းတွေ သူ့ရဲ့အကြံအစည်တွေကို ဘယ်သူ့ကြောင့်မှ အပျက်အစီး
ခံ နိုင်ဘူးလို့ ပြောတယ်... အဲဒီလိုပြောပြီး ကျွန်မကိုချောက်ထဲတွန်း
လိုက်တာပဲ”

ပင်းပင်းသည် ထိုသို့ပြောရင်း ဝမ်းနည်းလာဟန်ဖြင့် တစ်
ချက်ငိုရွှက်လိုက်လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

ကံဆိုးကံကောင်း

ဖုံးစုလျှံသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“အတော်ရက်စက်တာပဲ... ဒါနဲ့... ညီမက ချောက်ထဲကျ

တာ ဘာဖြစ်လို့မသေတာလဲ”

ပင်းပင်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး...

“ကံကောင်းတယ်လို့ပြောရမလားဘဲ... ဒါမှမဟုတ် သေကံ

ရောက်သေးဘူးလို့ပြောရမလားဘဲ... ချောက်ထဲကျကျချင်း

ချောက်ကမ်းပါးရဲ့နံရံမှာ ပေါက်နေတဲ့သစ်ပင်က သစ်ကိုင်းကို လှမ်း

ဆွဲလိုက်မိ တယ်... ဒါပေမယ့် ကံမကောင်းဘူး... အဲဒီသစ်ပင်က

အမြစ်ပါကျွတ်ပြီး ညီမလည်း ချောက်ထဲထပ်ကျသွားတယ်... ဒါနဲ့ညီ

မလည်း ထိတ်လန့်တကြားနဲ့ ဆွဲမိဆွဲရာဖမ်းဆွဲလိုက်တော့ တခြား

သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ဆွဲမိတယ်... နောက်တော့ ညီမ သတိလစ်သွား

တယ်... သတိပြန်ရလာတော့ ချောက်အောက်ခြေမှာပေါက်နေတဲ့

၉၈ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ချုံပုတ်ပေါ်ကို ရောက်နေတယ်”

“ကံကြီးပေလို့ မသေတာဘဲ”

“ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးလည်း လှုပ်လို့တောင်မရဘူး... အခု အဆစ်တွေ ကျိုးပဲ့ပြုတ်ထွက်ကုန်ပြီထင်ရတယ်... တစ်ကိုယ်လုံးလည်း နာကျင်နေတာပဲ... နောက်မှတဖြည်းဖြည်း လှုပ်ရှားလို့ရတယ် ... အဲဒီတော့မှ ချုံပုတ်ပေါ်ကဆင်းလို့ရတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသက်မသေတာ ကံကောင်းတာပေါ့”

ပင်းပင်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ချောက်ထဲမှာ လူအရိုးတွေအများကြီးပဲ... တောင်လိုပုံနေတယ်... အဲဒါကလွဲပြီး ဘာမှမရှိဘူး”

“အင်... သူသတ်ခဲ့တဲ့ သိုင်းသမားတွေရဲ့အရိုးတွေဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဖုံးစုလျှံသည် သက်ပြင်းချကာ...

“ချောက်ထဲမှာ ညီမ ဘယ်လိုနေထိုင်ခဲ့ရလဲ”

ပင်းပင်းသည် နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး...

“ပထမတော့ ကျွန်မ သိပ်ပြီးကြောက်လန့်နေခဲ့တယ်-

ချောက်ကမ်းပါးပေါ်တက်ဖို့ကလည်း လမ်းမရှိဘူး... အချိန်အတော်ကြာမှ ကျွန်မလည်း ကြောက်ရွံ့နေတဲ့စိတ်ကိုဖျောက်ပြီး အသက်ရှူ

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၉၉

သန်ဖို့ ဘယ်လိုနေရမလဲဆိုပြီး တွေးခဲ့တယ်... ဒါနဲ့ဗိုက်ဆာတဲ့အခါ ချောက်ထဲမှာရှိတဲ့ သစ်ဥသစ်ဖုတွေ အသီးတွေခူးပြီး စားတယ်... (၃) ရက်လောက်ကြာတဲ့အခါ ချောက်ကမ်းပါးပေါ်ကိုတက်ဖို့နည်းသမ်းစဉ်းစားမိတယ်”

“ဟုတ်လား... ဘယ်လိုနည်းလမ်းလဲ”

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး... ချောက်ကမ်းပါးရဲ့နံရံမှာ ခြေကုတ်ရာ လက်ကုတ်စရာတွင်းကလေးတွေတူးပြီး ကုတ်တွယ်တက်ရင် ခယ်လို့ တွေးခဲ့တာပါ”

“ဟာ... သိပ်ကောင်းတဲ့အကြံပဲ”

ပင်းပင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဒါနဲ့ အရိုးပုံထဲမှာတွေ့တဲ့ ဓားတစ်ချောင်းကိုယူပြီး ချောက်နံရံမှာ ခြနင်းလို့ရအောင် တွင်းကလေးစပြီးတူးတယ်... ပြီးတော့ ချောက်တပ်တစ်တွင်းတူးတယ်... ပထမတွင်းတူးပြီးတော့ ဒုတိယတွင်းကိုတူးတယ်... ဒုတိယတွင်းပေါ်ကို ခြေချနိုင်တော့မှ တတိယတွင်းကိုတူးတယ်... ဒီလိုနဲ့ ချောက်ကမ်းပါးအပေါ်ကို တက်လာခဲ့တာပါ”

ဖုံးစုလျှံက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“သိပ်တော့လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ပင်းပင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

၁၀၀ ❀ နန္ဒကျော်သူ

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်မ စိတ်ထင်ချောက်ကမ်းပါးရဲ့ လယ်ကိုရောက်ဖို့ (၁၅)ရက်လောက် ကြာမယ်ထင်တယ်”

ဖုံးစုလျှံသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“အပေါ်ရောက်ဖို့အနည်းဆုံး တစ်လလောက်ကြာမယ်ထင်တယ်”

ပင်းပင်းက ဦးခေါင်းညှိတ်ကာ...

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်... အဲဒီလိုတက်လာတာ... ရောက်ရဲ့ လယ်လောက်ပဲရောက်တော့ ကျွန်မလည်း အတော်စိတ်ပျက်လာတယ်... ပြီးတော့ အားအင်လည်း ကုန်ခမ်းလာတယ်... အောက်ထဲ ပြန်ပြီး ပြုတ်ကျမသွားအောင် မနည်းတွယ်ကုတ်ထားရတယ်... အဲဒီအချိန်မှာ ရောက်နှုတ်ခမ်းပေါ်က လူသံကြားရတယ်”

ပင်းပင်းသည် စကားကိုခွေတ္တရပ်တန့်လိုက်ပြီး အရက်ထဲ တစ်ကျိုက်မော့သောက်လိုက်၏။

ပြီးမှ သူမက စကားကိုဆက်ပြော၏။

“လူသံကြားရတယ်... စကားပြောတဲ့အသံကိုကြားတာ ဒီအထဲမှာ ကျွန်မအစ်ကိုရဲ့အသံကိုလည်း ကြားရတယ်... ဒါကြောင့် ကျွန်မလည်း ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့တဲ့ အစ်ကိုရဲ့နာမည်ကို အသံကုန်ဟစ်ပြီး အော်ခေါ်လိုက်တော့တာပဲ”

ဖုံးစုလျှံက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၀၁

နောက်ပိုင်းအဖြစ်အပျက်များကို ပင်းပင်းမပြောလည်း ဖုံးစုလျှံက ဆက်စပ်၍တွေးနိုင်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

သိမ်းငှက်မြို့စားကြီးသည် မိမိ၏နာမည်ကို ချောက်ကမ်းပါးထဲမှ ခေါ်လိုက်သောအသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ မိမိသတ်ခံသော သိုင်းသမားများ၏ဝိညာဉ်က သူ့ကိုခေါ်သည်ဟု ထင်မှတ်သွားခဲ့ရ၏။

ပင်းပင်း၏စကားအရ သိမ်းငှက်မြို့စားကြီးသည် သရဲကြောက်သည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် သူသည် စိတ်ချောက်ချားပြီး ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ ခုန်ချသွားခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

ရှောင်စုအိလန်ကလည်း ချောက်ကမ်းပါးထဲမှ အသံကြောင့် ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိမ့်မည်ဖြစ်၏။

ထို့နောက် သူသည် ချောက်ကမ်းပါးထဲမှ ပင်းပင်းကို ချောက်ကမ်းပါးပေါ်သို့ဆွဲတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်မည် မဟုတ်ပါလား။

တစ်ချိန်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ရှောင်စုအိလန်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုလေးတွဲစွာ ချလိုက်ပြီး...

“ချောက်ကမ်းပါးပေါ်ကို သူရောက်လာတဲ့အခါ သူဟာ သောကျားလား... မိန်းမလား... အဘိုးကြီးလား... အဘွားကြီး... သူလား... တစ္ဆေလားဆိုတာ ခွဲခြားလို့မရလောက်အောင် ရုပ်ပျက်

၁၀၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ဆင်းပျက်ဖြစ်နေတယ်”

ပင်းပင်းသည် ဦးခေါင်းကိုငုံထား၏။ သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ တုန်ခါနေ၏။

ဆယ့်ငါးရက်တိုင်တိုင် စံစားရသော ဒုက္ခဆင်းရဲမှု အသွယ် သွယ်တို့သည် သူမတို့အတွက် အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုပင် မဟုတ်ပါလား။

ရှောင်စုအိလန်သည် သူ၏စကားကိုဆက်၍ ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်လည်း အဲဒီအချိန်မှာ တစ်ခုပဲသတိရတယ်... ဘာဆိုတော့ သူဟာ ကျုပ်ရဲ့အသက်ကိုကယ်ခဲ့တာ... ဒါကြောင့် သူ့အသက်သေမသွားဖို့ ကျုပ်မှာတာဝန်ရှိတယ်ဆိုတာပဲ... အဲဒီအချိန်မှာ သူဟာ သေလုမျှော်ပါးဖြစ်နေတယ်... ဒါကြောင့် ကျုပ်က သူ့ကိုအမြန်ဆုံး သမားတော်တစ်ယောက်နဲ့ ကုရမယ်... ဒါနဲ့ကျုပ်လည်း ထာဝရ လမ်းအတိုင်းမပြန်ဘဲ တောလမ်းတစ်ခုကဖြတ်ပြီး ထွက်သွားခဲ့တယ်”

ဖုံးစုလျှံက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ဒါကြောင့် ဆင့်ဝိကျွန်းက ရှင်ကိုသွားရှာတဲ့အခါ ရှင်ကိုတွေ့ရတာကိုး”

ကံကြမ္မာသည် အလွန်ထူးဆန်း၏။

ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းကပင် ဆင့်ဝိကျွန်းနှင့် ရှောင်စုအိလန်တို့ကို တမင်လွဲချော်ရန် ကံကြမ္မာက လှည့်စားလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၀၃

မဟုတ်ပါလား။

ပင်းပင်းက သက်ပြင်းချကာ...

“အင်း... အခုတော့ ကျွန်မ အသက်ရှင်နေပြီ”

ဖုံးစုလျှံက ပြုံးကာ...

“ဒါပေါ့... ညီမက စိတ်ကောင်းရှိတာကို... လူဆိုးလူမိုက်တွေသာ သက်ဆိုးမရှည်ပါ”

ရှောင်စုအိလန်က မျက်စုံးပင့်ကာ...

“ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ အသက်ရှင်နေတာလဲ... သေချင်တာတောင် သေလို့မရပါလား”

ပင်းပင်းက ရှောင်စုအိလန်ကိုကြည့်လိုက်ပြီး...

“အစ်ကိုကို လူဆိုးလို့သတ်မှတ်ရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာလူကောင်းဆိုတာရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ပင်းပင်း၏စကားကို ဖုံးစုလျှံက ထောက်ခံ၏။

“ဟုတ်တယ်... ဒါတော့ မမလည်းထောက်ခံတယ်... သူက သိပ်မဆိုးလှပါဘူး... ဒါပေမယ့်...”

ဖုံးစုလျှံက စကားကိုဆုံးအောင်မပြောဘဲ ရပ်တန့်ထားလိုက်၏။

ပင်းပင်းက မျက်စုံးပင့်ကာ...

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ မမ”

၁၀၄ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ဖုံးစုလျှံက ရှောင်စုအိလန်ကိုကြည့်ပြီး...

“လူတကာကို တမင်သက်သက်ရန်ရှာပြီး မျက်လုံးဖောထဲ
တာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့”

ပင်းပင်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ရှုထင်စုဟာ ကျွန်မအစ်ကိုရဲ့ အစည်းအဝေးခန်းမထဲမှာ
တွေ့ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဖုံးစုလျှံသည် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး...

“ဘာ... ရှုထင်စုဟာ သိမ်းငှက်မြို့စားကြီးရဲ့လူ... ဟုတ်
လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“လူမှားတာ များလား”

“စိတ်ချပါ... ကျွန်မ လူမှားဘူးဆိုတာ တာဝန်ယူပါတယ်”

ဖုံးစုလျှံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ဒါဆို အိုယွန်ဘွန်ပေ့နဲ့ အိုယွန်ဘွန်ချုံးတို့ ညီအစ်ကိုထဲ
လည်း သိမ်းငှက်မြို့စားကြီးရဲ့လူပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်မအစ်ကိုက စည်းရုံးသိမ်းသွင်းထား
တဲ့လူတွေပါ... သူတို့ကိုလည်း အစ်ကိုရဲ့အစည်းအဝေးခန်းမထဲမှာ
တွေ့ခဲ့ပါတယ်”

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၀၅

ဖုံးစုလျှံသည် မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ပင်းပင်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မအစ်ကိုရဲ့ အစည်းအဝေးခန်းမထဲမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ လူ
အားလုံးဟာ လူအများက လူကြီးလူကောင်းလို့ အသိအမှတ်ပြုထား
တဲ့လူတွေဖြစ်မှန်း အပြင်လောကကိုရောက်မှ ကျွန်မလည်း သိခဲ့ရ
တာပါ”

ဖုံးစုလျှံသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“လူတစ်ယောက်ကို ကောင်းလား၊ ဆိုးလားဆိုတာ ခွဲခြားဖို့
တကယ်မလွယ်ပါလား”

ပင်းပင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဖုံးစုလျှံက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“အခု သိမ်းငှက်မြို့စားကြီး သေသွားပြီဆိုတော့ သူ့ရဲ့အ
အစည်းလည်း ပျက်သွားပြီပေါ့”

ပင်းပင်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“မဟုတ်သေးဘူးမေမ... ကျွန်မအစ်ကိုက သေသွားတာ မှန်
ပယ်... ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့အဖွဲ့အစည်းက ပျက်စီးမသွားဘူး”

ဖုံးစုလျှံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

၁၀၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပင်းပင်းက နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်မ သေလုဆဲဆဲဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီက သတင်းတစ်ခုရခဲ့တယ်”

“ဘာ သတင်းလဲ”

“ကျွန်မ အစ်ကိုသေသွားပေမယ့် လူတစ်ယောက်က ကျွန်မအစ်ကိုရဲ့ နေရာကိုယူပြီး အဖွဲ့အစည်းကို ဆက်လက်လှုပ်ရှားနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပါ”

ဖုံးစုလျှံသည် အံ့သြသွားပြီး...

“ဟုတ်လား... ဘယ်သူများလဲ”

ပင်းပင်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“ဒါတော့ ကျွန်မလည်း မသိဘူး”

“အဲဒီလူကို မေးမကြည့်ခဲ့ဘူးလား”

“မေးပါတယ်... ဒါပေမယ့် သူလည်းမသိဘူး”

ဖုံးစုလျှံသည် ဦးခေါင်းကိုညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ပြီ... ကျွန်မ သဘောပေါက်ပြီ... ညီမက ရှောင်စုအိလန်နဲ့အတူ ရှင်အစ်ကိုရဲ့အစည်းအဝေးခန်းထဲမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့လူတွေကို လိုက်ပြီးဖော်ထုတ်နေတာမဟုတ်လား”

ပင်းပင်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

ပြိုင်စံမဲကျေးဇူး (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၀၇

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒီလူတွေအားလုံးသေကုန်မှ ကျွန်မအစ်ကိုရဲ့အဖွဲ့အစည်းဟာ ပျက်စီးသွားမယ်မဟုတ်လား... ပြီးတော့ လူတွေလည်း စိတ်ချမ်းသာမယ်မဟုတ်လား”

ဖုံးစုလျှံက ရှောင်စုအိလန်ကိုကြည့်ကာ...

“ဒါကြောင့် ရှင်က သူတို့ကို သတ်ပစ်သင့်တဲ့လူတွေလို့ ပြောတာမဟုတ်လား”

ရှောင်စုအိလန်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

“အခု ခင်ဗျား သဘောပေါက်သွားပြီမဟုတ်လား”

ဖုံးစုလျှံက စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မကတော့ သဘောပေါက်ပါပြီ... ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်... ရှင်တို့က သူတို့ရဲ့အကြောင်းကို လူတွေသိအောင် ဘာဖြစ်လို့ ဖွင့်မချရတာလဲ”

ရှောင်စုအိလန်က မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်တို့ အဲဒီလိုဖွင့်ချလိုရမယ်ထင်လား”

ဖုံးစုလျှံက မျက်ခုံးပင့်ကာ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရှောင်စုအိလန်က နှာခေါင်းကိုလက်ဖြင့် တစ်ချက်ပွတ်ဆိုက်ပြီး...

၁၀၈ ❀ နန္ဒကျော်သူ

“သူတို့က ငွေရှိတယ်... ဂုဏ်ရှိတယ်... ဩဇာအာဏာ
တယ်... လူကြီးလူကောင်းလို့ လူတွေက အသိအမှတ်အပြုထား
တယ်... အဲဒီလိုလူတွေကို ကျုပ်တို့က ဘာအထောက်အထားခိုင်းနိုင့်
လုံလုံမှမရှိဘဲ သူတို့ဟာ လူဆိုးလား မသမာမှုတွေ လုပ်နေပါတယ်လို့
ပြောရင် ဘယ်သူကယုံမှာလဲ”

ဖုံးစုလျှံသည် ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။

ပြီးမှ သက်ပြင်းချကာ...

“ဟုတ်ပါတယ်... လောကကြီးမှာ ဒီလိုပါပဲ... ငွေကြေးရွှေ
သာတဲ့လူတွေ... ဂုဏ်ရှိတဲ့လူတွေ... ဘာပဲလုပ်လုပ် မှန်တယ်လို့
လူတိုင်းက ထင်နေကြတာပဲ”

ရှောင်စုအိလန်က ဘာမျှပြန်မပြောပါ။ သူ၏မျက်နှာပေါ်၌
ဝမ်းနည်းကြေကွဲဟန်ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ပင်းပင်းသည် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး...

“မမတို့စကားပြောနေဦး... ညီမ အိမ်ပြန်နင့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်က ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ဖုံးစုလျှံက ဦးခေါင်း
ညိတ်ကာ...

“ကောင်းတယ်... ညီမအရင်ပြန်ပြီး အနားယူနင့်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၀၉

သူမသည် ရှောင်စုအိလန်နှင့် နှစ်ယောက်ချင်း ပြောစရာ
စကားများ ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလား။

ဤအချက်ကို ပင်းပင်းက နားလည်၏။

အကြောင်းမှာ သူမသည် မိန်းကလေးဖြစ်နေသောကြောင့်
မဟုတ်ပါလား။

ရှောင်စုအိလန်၏မျက်နှာပေါ်၌ စိုးရိမ်ပူပန်သော အရိပ်အ
ယောင် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

သူသည် ပင်းပင်းတစ်ယောက်တည်း ပြန်သွားသည်ကိုမလို
သားပါ။

သို့သော် သူသည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဖုံးစုလျှံ၏စကားကို
လွန်ဆန်ဝံ့ပါ။

ဖုံးစုလျှံသည် လူကဲခတ် အလွန်တော်၏။

သူမသည် ရှောင်စုအိလန်ကို ပြုံး၍ကြည့်ရင်း...

“ဘာလဲ... ရှင်က စိတ်မချဘူးလား”

ရှောင်စုအိလန်သည် သက်ပြင်းချကာ...

“ကျုပ်က သူ့ကို အစစအရာရာ အလိုလိုက်နေတာဟာ အ

၁၁၀ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ကြောင်းရှိပါတယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူဟာ အသက်ရှင်ဖို့ ရက်ကသိပ်ပြီး မကျန်တော့လို့ပါ”

ရှောင်စုအိလန်၏စကားကြောင့် ဖုံးစုလျှံသည် ရှောင်စုအိ လန်၏မျက်နှာကို အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်ကာ...

“ဘာပြောတယ်... သူက အသက်ရှင်ဖို့ ရက်မကျန်တော့ တူး ဟုတ်လား”

ရှောင်စုအိလန်၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော အရိပ်အယောင် ဖြစ်ပေါ်သွား၏။

ပြီးမှ သူသည် ဦးခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ရင်း...

“ချောက်ထဲကိုကျသွားတုန်းက သူဟာ တွေ့ရာ သစ်သီး သစ်ဥတွေ စားခဲ့တယ်... တချို့အသီးက အဆိပ်သီးဖြစ်တယ်... ဒါ ကြောင့် သူဟာ အဆိပ်မိနေတယ်”

“အဆိပ်စားပြီး ဘာဖြစ်လို့မသေတာလဲ”

“ဖြည်းဖြည်းချင်း အဆိပ်တက်လာတာပါ... ချောက်ကန် ပါးပေါ်ရောက်တော့ သူဟာ သေလုမျောပါးဖြစ်တာ အဆိပ်ကြောင့် ပဲ”

“ဪ... ဒါနဲ့ရှင်က သူ့ကိုသမားတော်နဲ့ ဆေးကုပေးခဲ့ တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... နာမည်ကြီးတဲ့ သမားတော်တွေနဲ့ တူ-

ပြိုင်စံပွဲကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၁၁

ဆေးခဲ့တာပါ... ဒါပေမယ့် အဆိပ်တွေကို တစ်နေရာမှာစုပြီး ခဲသွား အောင်ပဲ လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်... လုံးဝပျောက်ကင်းအောင် မကုသနိုင်ခဲ့ တူး... ဒါကြောင့် တစ်နေ့နေ့မှာ အဲဒီအဆိပ်တွေက သူ့ကိုပြန်ပြီး ဒုက္ခ ဆေးလိမ့်မယ်လို့ သမားတော်ကြီးကပြောခဲ့တယ်”

ဖုံးစုလျှံ၏မျက်နှာပေါ်၌ ကရုဏာသက်ဟန် ဖြစ်ပေါ်လာ

သူမသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ဒါဆို သူက အချိန်မရွေး သေနိုင်တာပေါ့”

ရှောင်စုအိလန်က ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဖုံးစုလျှံ၏ရင်ထဲ၌ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခံစားလိုက်ရ၏။

ပင်းပင်း၏ သနားစရာကောင်းသောဘဝကိုလည်း စာနာ ထားမိ၏။ ပင်းပင်းသည် အချိန်မရွေး သေဆုံးနိုင်၏။

သူမသည် သူမ၏ အသက်ရှင်သန်နေသည့်အချိန်အတွင်း ကြိုးလှကောင်းဟု လူတိုင်းက အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံရသော လူဆိုး နီကံများကို ဖော်ထုတ်ရန်ကြိုးစားခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် သူမ၏စိတ်ဓာတ်ကို ဖုံးစုလျှံက ချီးကျူးမိ၏။ ရှောင်စုအိလန်က သက်ပြင်းချကာ...

“လူတွေအမြင်မှာ ကျုပ်က သူ့ကိုအရမ်းချစ်လို့ သူ့အလိုကို

၁၁၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ

လိုက်ပြီး သူ့ကိုဦးစားပေးတယ်လို့ ထင်ရမေမယ့် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ မောင်နှမအရင်းလိုပါပဲ... ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ မောင်နှမဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာပဲရှိပါတယ်... သူက ကျုပ်ဆင့်ပိက္ခန်းအကြောင်းကိုသိတယ်... ကျုပ် ပြောပြခဲ့တာပါ... အကြောင့် သူက ဆင့်ပိက္ခန်းကို ထိခိုက်စေမယ့်အလုပ်မျိုးကို ဘယ်တော့မှ လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

ရှောင်စုအိလန်၏စကားကြောင့် ဖုံးစုလျှံသည် ရှောင်စုအိလန်ကို မျက်လုံးဖြူး၍ ကြည့်လိုက်၏။

သူမ၏မျက်နှာပေါ်၌ ထူးခြားသောအမူအရာ ဖြစ်ပေါ်သွား၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် ဖုံးစုလျှံကိုမကြည့်ပါ။

သူသည် စားပွဲပေါ်မှ အရက်ခွက်ကိုစူးစိုက်ကြည့်ရင်း-

“ကျုပ်ကတော့ ဆင့်ပိက္ခန်းအတွက် ဘယ်လောက်ဒုက္ခခံခဲ့တယ်... ဘယ်လိုဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိပါတယ်- အခုတော့ သူက လျှံဆင့်ပိဆီသွားပြီတဲ့... ကောင်းလား... ကောင်းသေးရဲ့လား”

ဖုံးစုလျှံသည် ရှောင်စုအိလန်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်၏စကားက သူမ၏အသည်းနှလုံးကို

ပြိုင်စံပဲကျော့ရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၁၃

တလေးများနှင့် ထိုးဆွဲလိုက်သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ရှောင်စုအိလန်၏စကားက မပြတ်သေးပါ။

“အမှန်တော့ သူက လျှံဆင့်ပိအပေါ်မှာ မေတ္တာရှိနေတာပါ - ကျုပ်လို ခြေသလုံးအိမ်တိုင်သမားတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုသတိဗျာလဲ”

ဖုံးစုလျှံက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုကပ်လိုက်ပြီ...

“နေပါဦး... ဆင့်ပိက္ခန်းက လျှံဆင့်ပိဆီသွားမယ်ဆိုတာ ရှင်က ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ပြောတဲ့လူရှိလို့လား”

“ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ကျောက်ဖြူပန်း”

ဖုံးစုလျှံက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီ...

“ရှင်က သူ့စကားကိုယုံတယ် ဟုတ်လား... ဟွန်း... ငတုံးင... ရှင်က ဆင့်ပိက္ခန်းအပေါ် တကယ့်မေတ္တာရှိရင် ဘာဖြစ်လို့ ဒြေးစကားကို ယုံရတာလဲ”

ဖုံးစုလျှံ၏စကားကြောင့် ရှောင်စုအိလန်သည် ဖုံးစုလျှံကို ကြည့်လိုက်၏။

“ဗျာ...”

၁၁၄ ❀ နန္ဒကျော်သူ

“မဗျာနဲ့... ကျွန်မ မေးတာပြေပါ”

ရှောင်စုအိလန်သည် ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ တွင် သံသယနှင့် သဝန်တို့မှတို့က ပါဝင်လာမြဲ မဟုတ်ပါလား။

ဖုံးစုလျှံက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ ရှင် ဘယ်လိုပဲတွေးတွေး ဆင့်ပိကျွန်းဟာ လျှံဆင့်ပီ ဆီသွားတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး... ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဆင့်ပိကျွန်းဟာ ရှင်ကိုတွေ့ချင်လွန်းလို့ လိုက်လာတာပါ... ဒီလောက် နုနယ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဒုက္ခသုက္ခမျိုးစုံနဲ့ ရင်ဆိုင်ပြီး ဒီလောက်ကြမ်းတမ်းတဲ့ခရီးကို စွန့်စွန့်စားစားလိုက်လာခဲ့တာ.. ဒါကို ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ သဘောမပေါက်တာလဲ”

ဖုံးစုလျှံ၏စကားကြောင့် ရှောင်စုအိလန်သည် တွေဝေသွား ၏။

သူ၏စိတ်ထဲမှလည်း ဆင့်ပိကျွန်းအပေါ် မိမိက အထင်လွှဲ မှားနေပြီဟု ခံစားလိုက်ရ၏။

သူသည် ဖုံးစုလျှံကို အတန်ကြာအောင် ကြည့်နေ၏။

ပြီးမှ ရုတ်တရက် ထိုင်ရာမှထကာ ဖုံးစုလျှံ၏ပခုံးကိုလက် နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ပြီး...

“အခု... သူ... သူ ဘယ်မှာလဲဟင်”

ဟု မေးလိုက်၏။

ပြိုင်စံပွဲကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၁၅

ဖုံးစုလျှံက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“မသိဘူး... ကျောက်ဖြူပန်းရဲ့မြင်းလှည်းသမားက သူ့ကို မြင်းလှည်းနဲ့ ခေါ်သွားတာပဲ သိတယ်”

“ဘယ်ကိုခေါ်သွားတာလဲ”

“မသိပါဘူးဆိုမှ”

“ကျောက်ဖြူပန်းရဲ့မြင်းလှည်းနဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်... မြင်းလှည်းမောင်းတဲ့လူက လောက်စန်းဆို အတော့ သိတယ်”

“ဒါဆို သူ့ကိုသွားရှာရအောင်”

ဖုံးစုလျှံက ရယ်မောလိုက်၏။ သူမ၏ရယ်သံက ဝမ်းနည်း သောအသွင်သဏ္ဌာန်များ ပါဝင်နေ၏။

သူမသည် ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“နေပါဦး... ဒီခေါက်ဆွဲလေးကုန်အောင် စားပါရစေဦး”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် သူမသည် ခေါက်ဆွဲပန်းကန် ကြည့် စားလိုက်၏။ မကြာခင် ခေါက်ဆွဲတစ်ပန်းကန်ကုန်သွား၏။

ဖုံးစုလျှံက ပြုံးကာ...

“ခေါက်ဆွဲက... အရသာရှိ...”

သူမသည် စကားကိုဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ပါ။

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ရုတ်တရက် တောင့်တင်းသွားပြီး

၁၁၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

နောက် အရပ်ကြိုးပြတ်ပမာ ပျော့ခွေ၍သွားလေတော့၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ဖုံးစုလျှံတို့ မနီးကတန်း ပွေ့ထားလိုက်ရ၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် ဖုံးစုလျှံကိုကြည့်ရင်း မျက်မှောင် ကြွတ်လိုက်မိ၏။

“အဆိပ်....”

ဟုလည်း သူ၏နှုတ်မှ ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

ဖုံးစုလျှံသည် အဆိပ်မိသွားခြင်းဖြစ်၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် ခေါက်ဆွဲပန်းကန်ထဲသို့မည်သူက အဆိပ်ခတ် လိုက်သနည်း။

ရှောင်စုအိလန်သည် ခေါက်ဆွဲရောင်းသောအတိုးအို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

သို့သော် သူသည် ခေါက်ဆွဲရောင်းသောအတိုးအိုကို မတွေ့ရတော့ပါ။

ကြီးမားသောအဆောက်အအုံတစ်ခု....။

မီးရောင်များ ထိန်ထိန်လင်းနေသော်လည်း လူသံသုဏ္ဍ

ကြားရပါ။

ပြိုင်စံမဲကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၁၇

ထိုအဆောက်အအုံသည် ရှောင်စုအိလန်၏ အိမ်ဂေဟာဖြစ် သည်။

ထိုအိမ်ဂေဟာ၌ အနည်းဆုံး အိမ်ဖော်(၁၈)ယောက် ရှိ၏။ ယခု အိမ်ဂေဟာတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ပြီး မည်သူမျှမရှိ

တော့ပါ။

ရှောင်စုအိလန်သည် အိမ်သို့ရောက်သည်နှင့် မျက်မှောင် ကြွတ်လိုက်မိ၏။ သူ၏ရင်ထဲ၌လည်း လေးလံလာ၏။

အိမ်ဂေဟာ၌ မည်သူမျှမရှိသည့်တိုင် ပင်းပင်းရှိနေရမည် ဖြစ်၏။ ပင်းပင်းသည် အိမ်ကိုအရင်ပြန်ခဲ့၏။

ယခု မိမိရောက်လာသောအခါ ပင်းပင်းရှိနေရမည်ဖြစ်၏။ မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို သူမသည် သူ့ကိုစောင့်နေရမည်ဖြစ်

၏။ ယခုအိမ်၌ ပင်းပင်းမရှိပါ။

ဤသို့ဆိုလျှင် သူမသည် မည်သည့်နေရာသို့ သွားနေပါသ

ည်။ ရှောင်စုအိလန်သည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ဖုံးစုလျှံကို ခုတင်

ပေါ်သို့ချထားလိုက်၏။ ဖုံးစုလျှံသည် သတိလစ်နေဆဲဖြစ်၏။ ထိုစဉ် အပြင်ဘက်မှ တံခါးခေါက်သံကြားလိုက်ရ၏။ ရှောင်စုအိလန်သည် သက်ပြင်းချကာ...

“အင်... ဘယ်ကိုသေစေထိုးပြီးမှ ပြန်လာတယ် မသိဘူး”

၁၁၈ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ဟု ရေရွတ်ကာ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်၏။

တံခါးဝ၌ရပ်နေသောလူမှာ ပင်းပင်းမဟုတ်ပါ။ ဝမ်းဝမ်း

စန်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ရှောင်စုအိလန်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တောင့်တ

၍ သွား၏။

ဝမ်းဝမ်းစိန်စန်းကပြုံးကာ...

“ကျုပ်ကို အိမ်ထဲပေးမဝင်ဘူးလား”

ရှောင်စုအိလန်က မျက်မှောင်ကုတ်ကာ...

“ခင်ဗျား ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဝမ်းဝမ်းစိန်စန်းက ပြုံးရင်း...

“ကျုပ်က လူနာကိုလိုက်ရှာနေတဲ့ သမားတော်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် ဝမ်းဝမ်းစိန်စန်းကိုကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားက ဘာကိုပြောချင်တာလဲ”

ဝမ်းဝမ်းစိန်စန်းက ပြုံးကာ...

“ကျုပ်က လူရဲ့အသက်ကိုကယ်တဲ့ သမားတော်ပါ”

ရှောင်စုအိလန်က မျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး...

“ဘာလဲ... ခင်ဗျားက ဖုံးစုလျှံကိုအဆိပ်ခတ်ပြီး ကျုပ်

လာခြိမ်းခြောက်တဲ့သဘောလား”

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၁၉

ဝမ်းဝမ်းစိန်စန်းက လက်ကာပြလိုက်ပြီး...

“အို... အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့... အဆိပ်ခတ်တာ ကျုပ်မဟုတ်

ပါဘူး... ကျုပ်ရဲ့အစ်ကိုပါ... ကျုပ်ကစေတနာနဲ့လာပြီး ကုသပေးမ

လိုပါ”

“ခင်ဗျား ဘယ်တုန်းက စိတ်ကောင်းဝင်တာလဲ”

“ဟဲ့... ဟဲ့... မကြာသေးပါဘူး”

“ခင်ဗျားက တကယ်ပဲ ဖုံးစုလျှံကို ကုသပေးမလို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့်...”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ မြန်မြန်ပြော... ကျုပ်ကသိပ်ပြီး

စိတ်ရှည်တာမဟုတ်ဘူး”

“ပြောပါ့မယ်... လူနာကို ဒီမှာထားပြီး ကုလို့တော့မရဘူး...

ကျုပ်ခေါ်သွားရလိမ့်မယ်... တစ်ခုတော့ရှိတယ်... ခင်ဗျားက ကျုပ်

နောက်ကိုမလိုက်ရဘူး”

“ဘာလဲ... ခင်ဗျားက ဒီနည်းနဲ့ဖုံးစုလျှံကို ခေါ်ထုတ်သွားမ

လို့လား”

“ခင်ဗျားကဉာဏ်ရှိတဲ့လူပဲ တွေးကြည့်ပေါ့”

ရှောင်စုအိလန်၏လက်က ခါးမှခေးဆီသို့ရောက်သွားသော

ဝမ်းဝမ်းစိန်စန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကဲပါ... အလုပ်မဖြစ်လဲနေပါစေတော့ ကျုပ်သွားတော့

၁၂၀ ❀ နန္ဒကျော်သူ

မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီ... ဖုံးစုလျှံကိုခေါ်သွားပါ... တစ်ခုတော့ သတ်

ပေးလိုက်မယ်... ဖုံးစုလျှံသာ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ရင် ခင်ဗျားရဲ့လည်

ပင်းပေါ်မှာ ခင်ဗျားရဲ့ခေါင်းမရှိတော့ဘူးလို့ မှတ်ပါ”

ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ဟား... ဟား... ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းသည် ဖုံးစုလျှံကို ပန်းပေါ်၌ထမ်း

ကာ အိမ်ထဲမှထွက်သွားလေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

သုံးရက်....။

အချိန်သုံးရက်ကုန်ဆုံးသွားပြီ ဖြစ်၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် ပင်းပင်းနှင့်ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းကို လိုက်လံ

ရှာဖွေခဲ့သည်မှာ သုံးရက်ရှိပြီဖြစ်၏။

ပင်းပင်းကိုဖမ်းဆီးထားသူမှာလည်း ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းပင်ဖြစ်

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၂၁

မိမ့်မည်ဟု ရှောင်စုအိလန်ကထင်၏။

ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းသည် နေရာအတည်တကျ နေထိုင်ခြင်းမရှိ

သာကြောင့် ရှောင်စုအိလန်သည် ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းကို ရှာဖွေရာတွင်

ခက်အခဲဖြစ်နေ၏။

ဤမြို့တွင် လူပေါင်းထောင်သောင်းမက နေထိုင်ကြ၏။

ထောင်သောင်းမက များပြားလှသောလူတွေကြားထဲ၌ ဝမ်

ဝမ်စိန်စန်းကို ရှာဖွေတွေ့ရှိရန်မှာ လွယ်ကူသောကိစ္စတစ်ရပ် မဟုတ်

။

ရှောင်စုအိလန်သည် အလွယ်တကူ လက်လျှော့တတ်သူမ

ဟုတ်ပါ။

သူသည် မည်သည့်နည်းဖြင့်မဆို ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းကိုတွေ့

အောင်ရှာဖွေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် အေးစက်သော လမ်းခင်းကျောက်

ပြားပေါ်တွင် ထိုင်နေ၏။ သူသည် ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်နေ၏။

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် လဝန်းက ထိန်ထိန်သာနေ၏။

ဤကလေးများက မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်ဖြင့် လင်းလက်နေ၏။

သူသည် ကောင်းကင်ပေါ်မှလဝန်းကိုကြည့်ရင်း ဝမ်ဝမ်စိန်

စန်းကိုရှာဖွေရန် နည်းလမ်းကြံဆနေ၏။

ထိုစဉ် သူ၏ဦးနှောက်ထဲ၌ အလင်းရောင်တစ်ချက်ဖြစ်ပေါ်

၁၂၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ

သွားပြီး သူသည် ထိုင်ရာမှခုန်ထလိုက်၏။

ပြီးမှ....

“ဘာဖြစ်လို့ ဒါကို အခုမှစဉ်းစားမိတာလဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် ထိုနေရာမှတစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်
ခဲ့လေတော့၏။

မကြာမီ သူသည် လျှံယင်းတည်းခိုခန်းသို့ ရောက်လာ
သူသည် ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းကို ဤတည်းခိုခန်း၌ တွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။
လျှံယင်းတည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်နှင့် တည်းခိုခန်းတာဝန်ခံ
သည် ဝမ်ဝမ်စိန်စန်း၏ဘက်မှ ဖြစ်၏။

သူတို့အပေါ်တွင် ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းက သြဇာညောင်းပုံရ၏။
ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ဝမ်ဝမ်စိန်စန်း၏တပည့်ဖြစ်နိုင်၏။
ဝမ်ဝမ်စိန်စန်း၏တပည့်ဖြစ်လျှင် ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းနှင့် မည်သူ
ဆက်သွယ်ရမည်ကို သိမည်ဖြစ်၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် ထိုကဲ့သို့စဉ်းစားမိသဖြင့် လျှံယင်း
တည်းခိုခန်းသို့ လာရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

အချိန်မှာ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျော်နေပြီဖြစ်၏။ တာဝန်
ယူကျွန်းကွီးသည် စာရင်းမယားများနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေ၏။

ထိုစဉ် သူသည် ရှောင်စုအိလန်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ပြိုင်စံမဲကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၂၃

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန်မတော်တွင် ကြွရောက်လာသော
ဧည့်သည်တော် ရှောင်စုအိလန်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ယူ
ကျွန်းကွီးသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား၏။

ယူကျွန်းကွီးက မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားသော်လည်း ရှောင်
စုအိလန်ကမူ နှစ်ပေါင်းများစွာကွဲကွာနေသော ဆွေမျိုးတစ်ယောက်
အား ပြန်လည်တွေ့ဆုံလိုက်ရသကဲ့သို့ ပြုံးပျော်သွား၏။

သူသည် ပြုံးရင်း....

“ကဲ... မှန်မှန်ပြောစမ်း... ဝမ်ဝမ်စိန်စန်း ဘယ်မှာလဲ”

ယူကျွန်းကွီးသည် မျက်မှောင်ကြုတ်က...။

“သူ ဒီမှာတည်းတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ကျုပ်က သူ ဒီမှာတည်းတယ်လို့ မပြောလို့လား”

“ဒါဆို ဘာလို့မေးတာလဲ”

“သူ့ကိုတွေ့ချင်လို့”

“သူ ဒီမှာမှမရှိဘဲ”

“ဘယ်မှာရှိလဲ”

“ကျုပ် မသိဘူး”

ရှောင်စုအိလန်သည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

“ဒီမှာသေသေချာချာ နားထောင်... အခု ဝမ်းစုလျှံအသိပိမိ
နေတယ်... သူ့ဆီသွားပြီး အမြန်ကုမှဖြစ်မယ်”

၁၂၄ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ယူကျွန်းကွီးက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“သူ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်မှမသိဘဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်က ယူကျွန်းကွီးကိုစူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး-

“ခင်ဗျား တကယ်မသိဘူးဆိုတာ သေချာလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ယူကျွန်းကွီးက....

“ကျုပ်မသိတာ ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ”

ရှောင်စုအိလန်က ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ကောင်းပြီ... ကျုပ်ကို ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းက သေသေချာချာ ပြောခဲ့တယ်... ဖုံးစုလျှံရဲ့အသက်ကို မသေစေချင်ရင် သူ့ဆီကိုလာခဲ့ ပါတဲ့... အိမ်ကိုမသိရင် ယူကျွန်းကွီးတို့မေးပါလို့ ပြောခဲ့တယ်... အခု ခင်ဗျားက မသိဘူးဆိုတော့ ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းကလိမ်ပြောတာလား မသိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် ရှောင်စုအိလန်သည် လှည့် ပြန်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ် ယူကျွန်းကွီးက....

“နေဦး”

ဟု ဟန့်တားလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်က ယူကျွန်းကွီး၏ဘက်သို့လှည့်ကာ...

“ဘာလဲ”

ယူကျွန်းကွီးက ဝမ်ဝမ်စိန်စန်း၏လိပ်စာကို ပြောပြလိုက် လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

အိမ်တစ်လုံး...။

လမ်း၏အစွန်ဆုံးအပိုင်းတွင် ရှိ၏။ အိမ်က မကြီးလှ မငယ် လှသော အနေတော် အိမ်တစ်လုံးဖြစ်၏။

အိမ်တံခါးများပိတ်ထားသော်လည်း အိမ်ထဲ၌ မီးရောင် လင်းနေ၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် အိမ်တံခါးကိုလက်ဖြင့် မခေါက်ပါ။ သူသည် အိမ်တံခါးကိုခြေထောက်ဖြင့် ဆောင့်ကန်၍ပွင့် လိုက်၏။

“ဝုန်း”ဟူသောအသံနှင့်အတူ အိမ်တံခါးပွင့်သွား၏။

အိမ်ထဲ၌ ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းရှိ၏။ သူသည် အံ့သြသောမျက်လုံး ဖြင့် ရှောင်စုအိလန်ကိုကြည့်နေ၏။

ပြီးမှ....

၁၂၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

“ခင်ဗျားက မရရအောင်ရှာလာတာလား”

ရှောင်စုအိလန်က ဘာမှမပြောပါ။ သူသည် အခန်း၏ဝဲ
ဘက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ထိုင်နေသော ဖုံးစုလျှံထံသို့ လျှောက်လာ၏။

ဖုံးစုလျှံသည် ကောင်းစွာ သတိမရသေးပါ။

ရှောင်စုအိလန်က ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းကိုလှည့်ကြည့်ပြီး....

“သူ့ကိုဆေးတိုက်ပြီးပြီလား”

“အင်...”

ရှောင်စုအိလန်က ဘာမျှမပြောတော့ပါ။

သူသည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ဖုံးစုလျှံကိုပွေ့ထူ၍ ပန်းပေါ်သို့
ထမ်းတင်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲမှထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းက ရှောင်စုအိလန်၏ရှေ့မှ ပိတ်ဆို့၍ ရပ်တန့်
လိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျား သူ့ကိုဘာလို့ခေါ်သွားတာလဲ”

ရှောင်စုအိလန်က ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းကိုစူးစိုက်ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားက သူ့ကိုဆေးကုပေးမယ်ဆိုလို့ ကျုပ်ထည့်လိုက်
တာ... အခုဆေးကုပြီးပြီ... လူနာကိုပြန်ခေါ်သွားရမှာပေါ့ မဟုတ်
ဘူးလား”

ဝမ်ဝမ်စိန်စန်းက ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။

ရှောင်စုအိလန်က မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး အိမ်ထဲမှခြေလှမ်းကျ

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၂၇

ဖြင့် ထွက်သွားလေတော့၏။

ဖုံးစုလျှံသည် သတိပြန်ရပြီဖြစ်၏။

သူမသည် ရှောင်စုအိလန်၏အနီး၌ ရပ်နေ၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် လန်းဆန်းအေးမြသောလေကို တစ်ဝ
ရှိုက်လိုက်၏။

ပြီးမှ သူသည် ဖုံးစုလျှံကိုကြည့်ကာ...

“ကဲ... တို့ ဘယ်သွားကြမလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဖုံးစုလျှံသည် သူမ၏ဝမ်းဗိုက်ကိုလက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ရင်း....

“ထမင်းသွားစားရအောင်... ပြီးမှ လူသွားရှာမယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုသွားရှာမှာလဲ”

“ဆင့်ပိကျွန်းနဲ့ပင်းပင်းလေ... ဘာလဲ... ရှင်က သူတို့ကိုမေ့
ခဲ့ပြီလား”

“မင်းပါလိုက်မလို့လား”

“ဘာလဲ... ကျွန်မ မလိုက်ရဘူးလား”

“သြေ... လိုက်ရပါတယ်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ရှင်က ဘာကိုစောင့်နေတာလဲ”

ရှောင်စုအိလန်က ဘာမျှမပြောတော့ပါ။ ယခု သူတို့သည် သူဌေးဂေဟာသို့ ရောက်လာ၏။

ဆိုင်ထဲ၌ စားသောက်နေသောလူများသည် သူတို့ကို ချီးလုံးပြုံးကာ တံအံ့တံသဖြင့် ကြည့်နေ၏။

ရှောင်စုအိလန်နှင့် ဖုံးစုလျှံတို့သည် လွတ်နေသောစာတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်၏။

စားပွဲထိုလိုလင်က အနီးသို့ရောက်ရှိလာ၏။ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါ။ သုံးလေးငါးယောက် ဖြစ်၏။

သူတို့သည် ရှောင်စုအိလန်ကိုဝိုင်း၍ မျက်နှာလိုမျက်နှာ ဖြင့်ပြုံးကာ...

“သူဌေး မလာတာကြာပြီ... ကျွန်တော်တို့ သူဌေးကို ချီးနေတာ”

“သူဌေး ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“သူဌေးစားနေကျအတိုင်းပဲ မှာလိုက်ရမလား”

ဆိုင်လုလင်များက ဝိုင်း၍ မျက်နှာလိုမျက်နှာဖြင့် လေးကွတ်ချော်နေကြ၏။

ရှောင်စုအိလန်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကိုင်း... မင်းတို့ဆီက အကောင်းဆုံးဟင်းတွေ အကောင်းကြားလိုက်ဘူးလား”

ဆုံးအရက်တွေ ယူလာခဲ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ဆိုင်လုလင်များက သူထက်ငါ အလှအအက်မှာကြားရန် ထွက်သွားကြ၏။

ဖုံးစုလျှံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ဒီဆိုင်က ဈေးကြီးတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ရှင့်မှာ ဝိုက်ဆံပါလို့လား”

“ဟင့်အင်း...”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ ဒီကိုလာရတာလဲ”

“မင်းက ဗိုက်ဆာတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့.. ဒါပေမယ့် ဒီဆိုင်က သူဌေးတွေသာ စားနိုင်တာ... ငွေဖြင့်မရှိဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ဒီဆိုင်ကိုလာရတာလဲ”

“ကျုပ်က သူဌေးလေ... သူဌေးမို့ သူဌေးစားသောက်ဆိုင်ကို လာတာပေါ့”

ဖုံးစုလျှံက နှာခေါင်းရှုံ့ကာ...

“ရှင်က သူဌေးဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... သူတို့က ကျုပ်ကို သူဌေးလို့ခေါ်တာ မ

၁၃၀ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ဖုံးစုလျှံက နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့၍ပြုံးကာ...

“ရှင်ကသူဌေး ဟုတ်လား... ငွေမရှိတဲ့သူဌေးပေါ့... ဟုတ်လား”

ရှောင်စုအိလန်က လက်ကာပြုကာ...

“ကျုပ်က သူဌေး... ငွေမလိုပါဘူး”

ဖုံးစုလျှံက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ဘာလဲ... ဒီဆိုင်က အကြွေးစားလို့ရလား”

“မရဘူး”

“ဒါဖြင့် ရှင်က စားပြီး ငွေမပေးဘဲ ထွက်ပြေးမလို့လား”

“စားပြီးမှတော့ ငွေပေးရမှာပေါ့”

“ဒါဆို ရှင့်မှာ ဘယ်လောက်ရှိလဲ”

“တစ်ပြားမှမရှိဘူး”

“ဒါဆို ရှင်က စားဦးမှာလား”

“စားမှာလဲ”

“ကျွန်မမှာငွေမပါဘူး... နည်းနည်းတော့ရှိတယ်”

“မလိုပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူးလေ... စားပြီးရင် ပိုက်ဆံပေးရမှာ မဟုတ်လား”

“အင်... ”

မြိုင်မံမဲကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၃၁

“ဒါဆို ကျွန်မမှာပါတဲ့ပိုက်ဆံ ယူထားပါ”

“မယူဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်ပိုက်ဆံနဲ့ရှင်းမှာလဲ”

“လာပို့လိမ့်မယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“ငွေ...”

“ရှင်...”

ဖုံးစုလျှံသည် အံ့သြကာ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ပြီးမှ သက်ပြင်းချကာ...

“ရှင်က မှာထားလို့လား”

“ဟင့်အင်...”

ဖုံးစုလျှံသည် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ဒါဆို ဘယ်သူကလာပို့မှာလဲ”

“မသိဘူး”

“ဘာ...”

ဖုံးစုလျှံသည် မျက်လုံးပြူးကာ ရှောင်စုအိလန်ကိုကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ...

“မသိဘူး... ဟုတ်လား”

၁၃၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ

“အင်း...”

ဖုံးစုံလျှံက မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကာ...

“ဘာလဲ... ငွေတွေက မိုးပေါ်ကကျလာမှာလား”

ရှောင်စုအိလန်က ရယ်မောကာ...

“မိုးပေါ်ကကျလာတာတောင်မှ ခါးကုန်းပြီး ကောက်ရလို့

အလုပ်ရှုပ်ဦးမယ်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ပြီးရောက်လာမှာလဲ”

“ကျုပ်လက်ထဲကိုရောက်လာမှာ”

ဖုံးစုံလျှံက ရှောင်စုအိလန်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ကြည့်

ကာ...

“ရှင် အိပ်ရေးရော ဝရဲလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်ကိုကြည့်ရတာ စိတ်တွေကယောက်ကယက် ဖြစ်နေပုံ

ရတယ်”

ထိုစဉ် သူတို့အနီးသို့ လူတစ်ယောက်ရောက်လာ၏။

ထိုလူက ရှောင်စုအိလန်ကို ရိုသေစွာ ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက ရှောင်စုအိလန်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်က ဦးခေါင်းညိတ်ကာ အေးစက်သောလေ

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၃၃

သံဖြင့်...

“ကျုပ်က ရှောင်စုအိလန်ဆိုတာသိလျက်နဲ့ မင်းက ဘာဖြစ်
လို့မေးရတာလဲ”

ထိုလူက ပြုံးကာ...

“ဒီတစ်ခါ ငွေကနည်းနည်းများလို့ပါ... ဒါကြောင့် သေချာ
အောင် မေးတာပါ”

ရှောင်စုအိလန်က ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ငွေက ဘယ်လောက်များလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုလူက ပြုံးကာ...

“ခြောက်သိန်း... ခြောက်သောင်း... သုံးထောင်ခြောက်ရာ
ပါ”

ထိုလူ၏စကားကြောင့် ရှောင်စုအိလန်၏မျက်နှာပေါ်တွင်
မည်သူမျှထူးခြားမှု ဖြစ်မသွားပါ။

သို့သော် ဖုံးစုံလျှံ၏မျက်နှာပေါ်တွင် မယုံနိုင်လောက်
အောင် အံ့ဩဟန်ဖြစ်ပေါ်သွား၏။

“ဒီငွေတွေကို ဘယ်သူကပေးတာလဲ”

ဖုံးစုံလျှံသည် မနေနိုင်တော့ဘဲ ဝင်ရောက်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်
၏။

၁၃၄ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ငွေလာပို့သောလူက ပြုံးကာ...

“လွန်ခဲ့တဲ့လက ရှောင်စုအိလန်ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က
ငွေလာသွင်းခဲ့တာပါ”

သူသည် ဖုံးစုလျှံကိုရှင်းပြရင်း ငွေလွှဲလက်မှတ်များကို
ထုတ်ယူကာ ရှောင်စုအိလန်ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

“ရေကြည့်ပါဦး”

ရှောင်စုအိလန်က ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“မလိုပါဘူး... ခင်ဗျားကိုယုံပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုလူက ပြုံးကာ...

“ဒါဆို ကျုပ်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

ဟုပြောကာ ထွက်သွားလေတော့၏။

ဖုံးစုလျှံသည် ငွေလာပို့သောလူကို မေး၍ ကြည့်နေ၏။

ငွေလာပို့သောလူသည် သူဌေးဂေဟာထဲမှပြန်လည်၍
ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်၏။

ဖုံးစုလျှံသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ရှောင်စု အိလန်ကိုကြည့်

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၃၅

တာ...

“ကျွန်မ စကားတစ်ခွန်းမေးချင်တယ်”

“မေးပါ”

“ရှင်က ရတနာတိုက်သုံးခုတွေ့ခဲ့တာ ငွေဘယ်လောက်ရ
သလဲ”

“ဘာ ရတနာသိုက်လဲ”

“ရတနာသိုက်ဆိုတာ ရွှေတွေ ငွေတွေ ကျောက်သံပတ္တ
မြားတွေ မြှုပ်ထားတဲ့နေရာပေါ့”

ရှောင်စုအိလန်က ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်လား... ရတနာသိုက်မပြောနဲ့ ရတနာသိုက်ရဲ့အရိပ်
တောင် မမြင်ခဲ့ဖူးဘူး”

ဖုံးစုလျှံက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ...

“ရှင် အတည်ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို ဒီငွေတွေ ဘယ်ကရတာလဲ”

“အဲဒီလိုပဲ လာတိုတာလေ”

“ဒီမှာမှန်မှန်ပြောပါ... ရှင်မိုးလာတဲ့ငွေလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“မေးပြတိုက်လာတာလား”

၁၃၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်ကရတာလဲ”

“မသိဘူး ဒီလိုပဲလာပို့ပေးတာ”

ဖုံးစုလျှံသည် စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် လေပူတစ်ချက်မှတ်ထုတ်လိုက်၏။

ပြီးမှ....

“ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကိုအမှန်အတိုင်း မပြောချင်တာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်က ပန်းတွန့်ကာ....

“ပြောပြချင်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် အိပ်မက်မက်နေတာလားလို့ ထင်နေရတယ်... ဒါကြောင့် ကျုပ် ဘာမှမပြောပြနိုင်တာပါ”

ငွေလွဲလက်မှတ်များ....။

စားပွဲပေါ်တွင် ငွေလွဲလက်မှတ်များသည် အထပ်လိုက် အထပ်လိုက်ပုံထား၏။

ပြိုင်စံပွဲကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၃၇

ထိုငွေလွဲလက်မှတ်များကို မည်သူမျှ လက်ဖြင့်သွား၍ မထိရဲပါ။ ဤစက္ကူထပ်များသည် အလွန်များပြားသောငွေများဖြစ်၏။

သာမန်လူတစ်ယောက်အတွက် တစ်သက်တာအချိန်ကုန်ခံပြီး ကြီးစားရှာဖွေလျှင်ပင် မရနိုင်သော ငွေကြေးပမာဏ ဖြစ်၏။

ဖုံးစုလျှံက စားပွဲပေါ်မှ ငွေလွဲလက်မှတ်များကို ကြည့်နေ၏။

ရှောင်စုအိလန်က သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း....

“ဒီငွေတွေ ဘယ်ကရလာတာလဲလို့ ကျုပ်ကိုမမေးတော့ဘူးလား”

ဖုံးစုလျှံက ရှောင်စုအိလန်ကိုလှမ်းကြည့်ကာ....

“ကျွန်မမေးရင် ရှင်က ပြောမှာမို့လား”

“ကျုပ်ပြောရင် ခင်ဗျားရော ယုံမှာလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီကိစ္စက အရမ်းထူးဆန်းနေလို့ ကျုပ်တောင် ယုံရခက်ခက် ဖြစ်နေတယ်”

“ဘာလို့ထူးဆန်းနေတာလဲ”

“ဒီငွေတွေ ဘယ်ကလာတယ်ဆိုတာ ကျုပ်မသိဘူး... ဘယ်သူပို့တယ်ဆိုတာလဲ ကျုပ် မသိဘူး”

ဖုံးစုလျှံသည် ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။

၁၃၈ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ရှောင်စုအိလန်က သက်ပြင်းချကာ...

“ပြောရင် ခင်ဗျားယုံမှာ မဟုတ်ဘူး... ဒီငွေတွေကို လူတစ်ယောက်ကပို့ပေးနေတာ... ဘယ်သူမှန်း ကျုပ် မသိဘူး”

“ဘယ်သူက ဒီလောက်ရက်ရက်ရောရော ပို့ပေးရတာလဲ”

“အဲဒါခက်နေတာလဲ... ဘယ်သူဆိုတာ ကျုပ် ခုထိမသိဘူး”

“သူက ရှင့်ကို ငွေဘယ်လောက်ပို့ပေးခဲ့ပြီးပြီလဲ”

“ဘယ်လောက်များသလဲဆိုတာ ကျုပ်တောင် မတွက်မိဘူး”

“တစ်ခုတော့ မှားနေပြီ... နေပါဦး... သူက ရှင့်ဆီကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ငွေပို့တာလဲ”

“အဲဒါထူးဆန်းတယ်... ကျုပ်ရောက်တဲ့ နေရာတိုင်းမှာ ကျုပ်ကိုငွေလွှဲပေးလို့ ငွေတိုက်ကို လူတစ်ယောက်က ငွေကိုကြိုတင်ပြီး လာသွင်းသွားတယ်”

“ငွေတိုက်က ရှင်မှန်း ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“ဒီလိုပါ... ကျုပ်ကိုငွေတိုက်က လူတွေက မသိပါဘူး... ဒါပေမယ့် ကျုပ်မရောက်ခင် တစ်ရက်အလိုမှာ ငွေတိုက်ကို စာတစ်စောင်ရောက်လာတယ်... စာထဲမှာ ကျုပ် ဘယ်နေ့ဘယ်မှာရောက်မယ်ပေါ့... အဲဒီကို ငွေသွားပို့ပေးပါလို့ ရေးထားတယ်”

“ရှင်က ဘာလို့လက်ခံတာလဲ”

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၃၉

ရှောင်စုအိလန်က ပြုံးကာ...

“ငွေပေးတဲ့လူက ပေးနေပြီပဲ... ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်က မယူရမှာလဲ”

“ငွေပေးတဲ့လူက အလကားတော့ ပေးမှာမဟုတ်ဘူးရှင့်... သူတို့မှာ အကြံအစည်တစ်ခုခုတော့ ရှိလိမ့်မယ်... ဒါလောက်တောင် ရှင်က အကင်းမပါဘူးလား”

“သိပါတယ်... ကျုပ် ဒီလက်မတုံးပါဘူး... သူတို့က ကျုပ်တို့ငွေတွေပုံပေးနေတော့ လူတွေက ကျုပ်ကိုရတနာသိုက်ရထားတယ်လို့ အထင်လွဲအောင်လုပ်တာပေါ့”

“ဒါဆို သူတို့အတွက် ဘာအကျိုးရှိမလဲ”

“ရှိတာပေါ့... ကျုပ်ဆီမှာ ရတနာသိုက်ရှိတယ်လို့ထင်ပြီး ကျုပ်ဆီမှာ မိုက်ကြေးလာခွဲမယ်... ကျုပ်ဆီက ငွေကိုလုကြမယ်... ကျုပ်ရဲ့ရတနာသိုက်ကို အပိုင်စီးကြမယ်... ကျုပ်ကိုဒုက္ခပေးချင်တဲ့ လူတွေ တစ်ပုံတစ်အောင်း ဖြစ်လာမှာပေါ့”

“သူတို့က ရှင့်ကိုလုပ်ကြံချင်တာလား”

“ဒါဆို ကျုပ်ကို ဘာလို့ငွေပုံပေးမှာလဲ... ကျုပ်ကိုသတ်နိုင်တဲ့လူကိုရှာပြီး ငွေပုံပေးမှာပေါ့”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူးဆိုရင် ကျွန်မဖြင့် နားမလည်တော့ဘူး”

“ရှင်းပါတယ်... ကျုပ်ကိုငွေပုံပေးတဲ့လူဟာ သိုင်းလောက်က

၁၄၀ ❀ နန္ဒကျော်သူ

သားတွေအားလုံးရဲ့အာရုံကို ကျုပ်ဆီရောက်အောင် မြားဦးလှည့်လိုက်တာပါ... ဒါမှ သူက လူလုပ်မယ့်အကြံအစည်ကို စိတ်ချလက်ချ အကောင်အထည် ဖော်နိုင်မှာပေါ့”

ဖုံးစုလျှံက ဦးခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်မ သဘောပေါက်ပြီ... ဒါနဲ့ အဲဒီလူက ဘယ်သူဖြစ်နိုင်သလဲ”

“သိမ်းငှက်မြို့စားကြီးက သေသွားပြီ... ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့အဖွဲ့အစည်းပြိုကွဲသွားတာ မတွေ့ရဘူး... ဒါကြောင့် အဲဒီအဖွဲ့အစည်းကို တစ်ယောက်ယောက်က ချုပ်ကိုင်ထားတယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်”

“ဒါဆိုရင် ရှင့်ကိုငွေပို့တဲ့လူဟာ အဲဒီအဖွဲ့အစည်းကို ချုပ်ကိုင်ထားတဲ့လူလို့ ရှင့်က ပြောချင်တာလား”

“သူကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကျုပ်ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့ရဲ့အကြံအစည်အောင်မြင်ဖို့အတွက် သူက ဒီလောက်တော့ ငွေကုန်ခံရမှာပဲ မဟုတ်လား”

“အင်း... ဒါဆို ဒီလူဟာ သိမ်းငှက်မြို့စားကြီးရဲ့အဖွဲ့အစည်းအပြင် သိမ်းငှက်မြို့စားကြီးရဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာကိုပါ အပိုင်ရထားပြီထင်တယ်”

“ကျုပ်တွေ့တဲ့အတိုင်းမှန်ရင် ဒီလူဟာ သိမ်းငှက်မြို့စားကြီး

ထက်ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်”

“ဒါဆို အခုလိုငွေပို့နေတာ ထောင်ချောက်တစ်ခုလို့ မထင်ဘူးလား”

“သားကောင်ကိုလိုချင်ရင် သားရဲတွင်းထဲကိုတော့ ဆင်းရမှာပေါ့”

ဖုံးစုလျှံက ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ သူမသည် ရှောင်စုအိလန်ကို ထူးဆန်းသော လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကြည့်လိုက်၏။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ရှောင်စုအိလန်သည် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ထောင်ချောက်ထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းဝင်နေပြီဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဤသို့ဆိုလျှင် ထောင်ချောက်ထောင်ထားသောလူသည် ခည်သူနည်း။

ခုလုံးသည် တောင့်တင်းသွားလေတော့၏။
 နေရောင်ခြည်အောက်တွင် အလွန်ခန့်ညားသော ခြံဝင်း
 တစ်ခုကို တွေ့ရ၏။
 ထိုခြံဝင်းထဲ၌ အလွန်ခန့်ညားသော အဆောက်အအုံ
 တစ်ခု ရှိ၏။
 ထိုခြံဝင်း ထိုအဆောက်အအုံကို ဆင့်ပိကျွန်းက ကောင်းစွာ
 ရင်းနှီး၏။

အကြောင်းမှာ ထိုခြံဝင်း ထိုအဆောက်အအုံသည် 'ပြိုင်စံမဲ့
 ကျေးရွာ'ပင် ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလား။

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ

ဆင့်ပိကျွန်းသည် နှစ်နှစ်မြို့က်မြို့က် အိပ်ပျော်နေ၏။
 သူမသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ်ခန့်မှစ၍ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ
 ယခုကဲ့သို့ နှစ်နှစ်မြို့က်မြို့က် အိပ်ပျော်ခဲ့ဖူးပါ။
 မြင်းရထားသည် ပုဏ်ပမာ လှုပ်ယမ်းနေ၏။ မြင်းရထား
 ထဲမှ ဆင့်ပိကျွန်းသည် ပုဏ်ထဲမှကလေးငယ် တစ်ယောက်ကဲ့သို့
 နှစ်နှစ်မြို့က်မြို့က် အိပ်ပျော်နေ၏။
 အိပ်ရာမှနိုးလာသောအခါ မြင်းရထားက ရပ်တန့်နေပြီဖြစ်
 ၏။
 ဆင့်ပိကျွန်းသည် မျက်လုံးကိုလက်ဖြင့် အသာပွတ်သပ်
 လိုက်ပြီး မြင်းရထား၏ ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်
 ၏။
 ထိုသို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်မိသည်နှင့် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ...။
 ဤနေရာသည် အလွန်သန့်ရှင်းပြီး လောကပေါ်တွင်ရှိသမျှ
 အပြစ်အနာအဆာများ လုံးဝကင်းစင်သော နေရာတစ်ခုဖြစ်၏။
 ထို့ကြောင့် ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာဟု တင်စားခေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။
 လောကပေါ်တွင် အချောဆုံးအလှဆုံးဟု လူတိုင်းက
 သတ်မှတ်ခြင်းခံခဲ့ရသောသူမသည် ဤကျေးရွာသို့ ရောက်ခဲ့၏။
 သူမ၏ခင်ပွန်းနှင့် ဤကျေးရွာတွင် လက်ထပ်ခဲ့၏။
 သူမ၏ ခင်ပွန်းသည် ရုပ်ချော၊ ဥစ္စာပေါ၊ ပညာတတ်မြဲ
 သော ဤကျေးရွာ၏ အရှင်သခင် ဖြစ်၏။

၁၄၄ ❀ နန္ဒကျော်သူ

သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်ကို သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက
နေနှင့်လ၊ ရွှေနှင့်မြဟုပင် ချီးကျူးခဲ့ကြ၏။

သို့သော် သူမ၏ဘဝသည် ပြောင်းလဲသွားခဲ့၏။ မိုးနှင့်မြေ
မက ပြောင်းလဲသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသို့ပြောင်းလဲသွားခြင်းမှာ လူ
တစ်ယောက်အတွက်ဖြစ်၏။

ထိုတစ်ယောက်သောလူအတွက် သူမသည် ငွေ... ဂုဏ်
စည်းစိမ်ဥစ္စာ စသည်တို့ကိုစွန့်လွှတ်ခဲ့၏။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် လူတစ်ယောက်ကို ဤမျှအထိ စွန့်
လွှတ်ရသောသတ္တိကိုဖြစ်ပေါ်စေခဲ့၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် သူမ၏တစ်ယောက်သောလူသည် မည်သူ
နည်း။

ထိုလူသည် ရှောင်စုအိလန်မှလွဲ၍ မည်သူမျှဖြစ်နိုင်မည်မ
ဟုတ်ပါ။

ဆင့်ပိကျွန်းသည် စက်ရုပ်တစ်ရုပ်ပမာ မြင်းရထားပေါ်မှ
ဆင်းလိုက်၏။

သူမသည် ခြံဝင်းနှင့်အဆောက်အအုံကိုငေး၍ကြည့်နေ၏။
သူမ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဖော်မပြနိုင်သော ကြေကွဲခြင်းအ
ရိပ်အယောင်များ ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၄၅

မြင်းရထားမောင်းသမားက ဆင့်ပိကျွန်းကို တစ်ချက်ကြည့်
လိုက်ပြီး ပြုံးလိုက်၏။ သူ၏အပြုံးက ထူးခြားသောအဓိပ္ပာယ်ရှိ၏။

သူသည် ထိုသို့ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် မြင်းရထားကိုမောင်းနှင်
၍ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

ဆင့်ပိကျွန်းသည် မည်မျှကြာအောင် ငေးဝိုင်နေမိသည်မ
သိပါ။ အတန်ကြာမှ သူမသည် သတိပြန်ဝင်လာပြီး သက်ပြင်းချ
လိုက်၏။

ထို့နောက် သူမသည် ဤနေရာတွင် ရှိမနေသင့်ဟု ဆုံးဖြတ်
ပြီး မြင်းရထားရပ်ထားရာဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

သို့သော် မြင်းရထားကိုမတွေ့ရတော့ပါ။ မည်သည့်အချိန်
က မြင်းရထားသည် သူမကိုချန်ထားခဲ့ပြီး ထွက်ခွာသွားမှန်း သူမ
မ သိလိုက်ပါ။

မြင်းရထားမောင်းနှင်သွားသောကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ကျန်ရစ်ခဲ့
သောဖုန်လုံးကိုသာ သူမက မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုစဉ်...

“ဟေ့... မင်း ဘယ်ကလဲ”

ဟု လူတစ်ယောက်၏မေးလိုက်သောအသံကို ကြားလိုက်
ရ၏။

ထို့ကြောင့် သူမက နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်၏။
အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်
ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

၁၄၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

တစ်ချိန်က သူမသည် ဤပြိုင်စံမဲ့ကျေး ရွာတွင် နေထိုင်
ဖူး၏။

သူမသည် ဤပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ၏ သခင်မအဖြစ်ကို နေထိုင်
ခဲ့ဖူးခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အိမ်ဖော်များက သူမကိုမသိသူ တစ်ယောက်
မရှိပါ။

ယခု သူမကိုမေးလာသောအိမ်ဖော်သည် သူမကိုလုံးဝ
ကျွမ်းပုံမရပါ။

ဆင့်ပိကျွန်းသည် ကျလာသောမျက်ရည်ကို သုတ်လိုက်
ပြီး....

“အိမ်ရှင် ရှိလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

အိမ်ဖော်က ဆင့်ပိကျွန်းကိုခြေအဆုံး ခေါင်းအဆုံး တစ်
ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားက အိမ်ရှင်နဲ့သိလိုလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဆင့်ပိကျွန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ကဲ့... သူ့နာမည်က လျှံဆင်ပိမဟုတ်လား”

အိမ်ဖော်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဪ... အရင်ပိုင်ရှင်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၄၇

အိမ်ဖော်၏စကားကြောင့် ဆင့်ပိကျွန်းသည်အံ့သြသွားပြီး...

“အရင်ပိုင်ရှင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို အခုအိမ်ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

“သူဌေးလေး ရှောင်စုအိလန်ပါ”

“ရှင်....”

ဆင့်ပိကျွန်း၏ဓန္ဒာကိုယ်သည် တောင့်တင်းသွား၏။

သူမ၏ခြေဖျားလက်ဖျားများ အေးစက်သွား၏။ သူမ၏

မျက်နှာပေါ်၌ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့သြသွားဟန် ဖြစ်ပေါ်
သွား၏။

သူမသည် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့်....

“ရှောင်စုအိလန် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ရှောင်စုအိလန်က ဝယ်ခဲ့တာလား”

“ပထမအိမ်ရှင်က အလကားပေးခဲ့တာလို့ ခင်ဗျားက ထင်
လိုလား”

ဆင့်ပိကျွန်းသည် ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ သူမ၏ဓန္ဒာကိုယ်ယိုင်
လဲမသွားစေရန် မနည်းထိန်းချုပ်ထားရ၏။

သို့သော် သူမသည် သူမ၏မျက်ရည်ကို ထိန်းချုပ်ထားနိုင်
ခဲ့ပါ။ ပူဇွေးသောမျက်ရည်များက သူမ၏ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာ၏။

မိမိကြောင့် လျှံဆင်ပိသည် မိဘအမွေအနှစ်ဖြစ်သော ပြိုင်

၁၄၈ ❀ နန္ဒကျော်သူ

စံမဲ့ကျေးရွာကို ရောင်းချလိုက်ရပြီဖြစ်၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် လျှံဆင်ပိသည် မည်သည့်နေရာသို့ ထွက်သွားသနည်း။

သူမသည် ထိုသို့တွေးရင်း လျှံဆင်ပိအတွက် စိတ်ပူပန်လာနေတာလဲ”

၏။
“ကျွန်မကြောင့် ရှင် ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တာ... ကျွန်မ မှားပါတယ်... ရှင့်ကို ကျွန်မ မထွေးတွေ့အောင် လိုက်ရှာပါမယ်... ရှင့်ဘေးမှာ ကျွန်မ တစ်သက်လုံး နေပေးပါမယ်”

ထိုစကားလုံးများသည် ဆင်ပိကျွန်း၏ရင်ထဲမှ လိုက်လံလှည့်လည် ဖြစ်ပေါ်လာသောစကားလုံးများ ဖြစ်၏။

သူမသည် ထိုစကား လုံးများကို ရင်ထဲမှပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူမသည် ရှောင်စုအိလန်စ် ကောက်ကျစ်ယုတ်မာပုံကို မြင်လာ၏။

“ရှောင်စုအိလန်စ်... ရှင်က အတော်ကောက်ကျစ်ယုတ်မာပုံ တဲ့ သူပဲ... ဘယ်အပြီးနဲ့ ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်ရေးဗြူကွဲအောင် လုပ်ခဲ့တာလဲ... ပြီးတော့ သူများရဲ့ မိဘအမွေအနှစ်ကို ဘာဖြစ်လို့ အိုင်စီးရတာလဲ... ရှင့်ကို ကျွန်မချစ်ခဲ့မိတာ မှားပြီ... ရှင်ဟာ လူယုတ်မာပဲ... ရှင့်အကြံအစည်အောင်ဖို့အတွက် ကျွန်မကိုအသုံးချခဲ့တာပဲ... ရှင့်ရဲ့အသည်းထဲ မှာ အချစ်ဆိုတာကိုနားလည်ရဲ့လား... အခုလည်း ငယ်ရွယ်လှပတဲ့ မိန်းကလေးကို ရှင်က ဘာအကြံအစည်နဲ့ ချဉ်းကပ်

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (၃-သိမ်း) ❀ ၁၄၉

ထိုစကားများကို ဆင်ပိကျွန်း၏ရင်ထဲမှ ပြောလိုက်ခြင်း

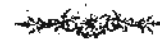
တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူမ၏အသည်းနှလုံးသည် တစ်စကြေကွဲသွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။

သူမသည် နှုတ်ခမ်းကိုတင်းကျပ်စွာ တစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး ထိုနေရာမှထွက်ခွာရန် နောက်လှည့်လိုက်၏။

ထိုစဉ် ရုတ်တရက်...
“သူခိုး... သူခိုး... ဖမ်း... ဖမ်း”

အော်ဟစ်သံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အိမ်ဖေ(၁၄)ယောက်(၁၅)ယောက်ခန့်သည် ဟုတ်ခားများကိုင်ဆောင်ကာ အိမ်ထဲမှပြေးထွက်သွားပြီး လူတစ်ယောက်ကို ဝိုင်းရံဖမ်းဆီးလိုက်လေတော့၏။

“ကျူ... ကျူ... သူ... သူခိုး မဟုတ်ပါဘူး”

ထိုအသံကြောင့် ထိုနေရာမှထွက်ခွာရန် နောက်လှည့်လိုက်သော ဆင်ပိကျွန်း၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တောင့်တင်းသွား၏။

သူမသည် ထိုအသံကို ကောင်းစွာသိ၏။ ထိုအသံသည် သူ၏ခင်ပွန်း လျှံဆင်ပိ၏အသံပင်ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

၁၅၀ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ထို့ကြောင့် သူမသည် ဘာမျှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ နောက်
သို့ချာနေပြန်လှည့်ကာ ဝိုင်းရံထားသောလူအုပ်ကြားသို့တိုးဝင်သွား
၏။

လူအုပ်ကြီး၏အလယ်၌ လူတစ်ယောက်ရှိ၏။

အဝတ်အစားများက စုတ်ပြု၍ ရွံ့များ ဖုန်များဖြင့် ပေကျံနေ
၏။

အဝတ်အစားက ပိုသိပ်တိသိပ်ဖြစ်နေသကဲ့သို့ ၎င်း၏ဆံပင်
များကလည်း ရှုပ်ထွေးကာ ဖွာလန်ကျနေ၏။

သူသည် သူ့ကိုဝိုင်းအုံနေသောလူအုပ်ကို ထိတ်လန့်
ကြောက်ရွံ့သောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေ၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ကြောက်လန့်လွန်း၍ တုန်လှုပ်နေ
၏။

သူ၏လက်ထဲ၌ စက္ကူလိပ်တစ်ခုကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ရင်ဝယ်
ပိုက်ထား၏။

ထိုလူကို မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် ဆင့်ပိကျွန်းသည် စိတ်ထဲ
မထိန်းနိုင်ဘဲ မျက်ရည်များ တသွင်သွင်စီးကျလာ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော ထိုလူသည် သူမ၏ခင်ပွန်း လျှံ
ဆင့်ပိပင်ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ်က လျှံဆင့်ပိသည် အလားအလာ အ
ကောင်းဆုံး... တိုးတက်မှုအရှိဆုံး... လူတို့၏ကြည်ညိုလေးစားမှု
ကို အခံရဆုံး သိုင်းလောက၏ လူငယ်သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၅၁

၏။

ရုပ်ရည်ချောမောသလို ငွေကြေးပစ္စည်းဥစ္စာကလည်း ချမ်း
သာကြွယ်ဝသူဖြစ်၏။

အဖိုးတန်အဝတ်အစားများကို သန့်ရှင်းသပ်ယပ်စွာ ဝတ်
ဆင်လေ့ရှိပြီး ဆံကေသာကိုလည်း သန့်ရှင်းသပ်ယပ်စွာ ဖိးသင်လေ့ရှိ
၏။

အဂတိလိုက်စားမှုကင်းပြီး အရာရာကို အမှန်တရားဘက်မှ
ရပ်တည်ခဲ့သဖြင့် နောင်လာနောက်သားလူငယ်များအတွက် အကျ
ယူဖွယ် စံပြပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ခဲ့၏။

ထို့ကြောင့်လည်း လျှံဆင့်ပိသည် သိုင်းလောက၌ ထင်ရှား
ကျော်ကြားပြီး သူ၏ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာကိုလည်း မသိသူမရှိသလောက်
ဖြစ်ခဲ့၏။

ယခုဆင့်ပိကျွန်းသည် သူမ၏မျက်လုံးကို သူမကိုယ်တိုင်
မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သို့သော် မယုံ၍မရပါ။

အဖြစ်အပျက်တို့သည် သူမ၏မျက်စိရှေ့မှောက်တွင် ဖြစ်
ပျက်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

သူမသည် လျှံဆင့်ပိကိုကြည့်ရင်း ရင်ထဲ၌နာကျင်လာ၏။

သူမသည် ဘာမျှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ လူအုပ်ကြီး၏အ
လယ်မှ လျှံဆင့်ပိကိုပြေး၍ ပွေ့ဖက်လိုက်၏။

“အစ်ကို... အစ်ကို... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ... အစ်ကိုရယ်”
ဆင့်ပိကျွန်း၏လည်ချောင်းထဲမှ တိုးထွက်လာသောအသံ

၁၅၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ဖြစ်၏။

သူမ၏ရင်ထဲ၌ လှုပ်ရှားနေသဖြင့် သူမ၏အသံသည် တုန်ခါနေ၏။

လျှံဆင့်ပိသည် ထိုအသံကိုကြားလိုက်သည်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးတုန်ခါသွားပြီး ဆင့်ပိကျွန်းကိုကြည့်လိုက်၏။

သူ၏မျက်လုံးထဲ၌ အံ့သြခြင်း၊ မယုံကြည်နိုင်ခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းစသောအရိပ်အယောင်များက ရောယှက်ပေါ်ထွက်လာ၏။

သူ၏နှုတ်ခမ်းများက တဆတ်ဆတ်တုန်လာပြီး...

“ညီ... ညီမ... ဆင့်... ဆင့်ပိကျွန်း... ညီမ...”

“ဟုတ်ပါတယ်... ညီမပါ”

ဆင့်ပိကျွန်း၏မျက်လုံးအိမ်မှမျက်ရည်များ စီးကျလာ၏။

လျှံဆင့်ပိသည် ဆင့်ပိကျွန်းကို အတန်ကြာအောင်ကြည့်နေပြီးမှ မိမိကိုပေ့ဖက်ထားသော ဆင့်ပိကျွန်း၏လက်မှ ရုန်းကန်ထွက်ကာ ဝေးရာသို့ ထွက်ပြေးသွား၏။

သို့သော် ဆင့်ပိကျွန်းက လျှံဆင့်ပိကို မိမိ၏အနီးမှ ထွက်ပြေးနိုင်အောင် ဖက်တွယ်ထား၏။

“ဟေ့... သူ့ခိုးကို ဘာလို့အလှူကြည့်နေတာလဲ”

“ဟိုမိန်းမက ဘာလို့ဝင်ရှုပ်တာလဲ”

အိမ်ဖော်များ၏တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုအော်ဟစ်သံပေါ်ထွက်လာ၏။

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၅၃

အိမ်ဖော်တစ်ယောက်က လက်ထဲမှတုတ်ဖြင့် လျှံဆင့်ပိကို ရိုက်ချလိုက်လေတော့၏။

အိမ်ဖော်၏လက်ထဲမှတုတ်က လျှံဆင့်ပိ၏ဦးခေါင်းပေါ်သို့ တည့်တည့်မတ်မတ် ကျရောက်သွား၏။

“ဝုန်း...”

သို့သော် လျှံဆင့်ပိ၏ဦးခေါင်းကိုမထိပါ။ လျှံဆင့်ပိက ရှောင်တိမ်းလိုက်သောကြောင့်လည်းမဟုတ်ပါ။

ဆင့်ပိကျွန်းက အိမ်ဖော်၏လက်ထဲမှတုတ်ကို လုယူလိုက်ပြီး အိမ်ဖော်ကို တွန်းလွှတ်လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အိမ်ဖော်သည် နောက်သို့ခြေလှမ်း(၃)လှမ်းခန့် လှိုင်သွား၏။

သူသည် အံ့သြထိတ်လန့်သောမျက်လုံးဖြင့် ဆင့်ပိကျွန်းကို ကြည့်နေ၏။

လျှံဆင့်ပိကိုဝိုင်းအုံနေသော လူအုပ်လည်း နောက်သို့ရှုသွား၏။

သူတို့၏မျက်နှာပေါ်၌ အံ့သြထိတ်လန့်သော အမူအရာ ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

နွဲ့နှောင်းပျော့ပျောင်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်က

၁၅၄ ❀ နန္ဒကျော်သူ

တုတ်ခိုင်သော ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ကို နောက်သို့ယိမ်းယိုင်
သွားအောင်ပြုလုပ်နိုင်သဖြင့် မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်
၏။

လျှံဆင်ပိက ဆင့်ပိကျွန်းကိုကြည့်ရင်း...

“ကျူပီ... ကျူပီ... ဒီနေရာကို ဘယ်တော့မှမလာတော့ဘူး
လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါ... ဒါပေမယ့် ကျူပီ အလွန်မြတ်နိုးတဲ့
ပစ္စည်းတစ်ခုမေ့ကျန်ခဲ့လို့ ပြန်လာယူမိတာပါ”

“ကျွန်မ သိပါတယ်”

ဆင့်ပိကျွန်းသည် ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီးနောက် သူမ၏နှုတ်
ခမ်းကို တင်းကျပ်စွာ ကိုက်လိုက်မိ၏။

လျှံဆင်ပိ၏ရင်ခွင်၌ ပွေ့ပိုက်ထားသောစက္ကူလိပ်မှာ ပန်းချီ
ကားတစ်ချပ်ဖြစ်၏။

ထိုပန်းချီကားသည် ဆင့်ပိကျွန်း၏ ပုံတူပန်းချီကားပင်ဖြစ်
သည် မဟုတ်ပါလား။

ဆင့်ပိကျွန်းသည် နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်မျှ တင်းကျပ်စွာ
ကိုက်လိုက်ပြီးနောက် လက်ထဲမှတုတ်ကိုလွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး လျှံဆင်ပိ
၏ လက်မောင်းကိုတွဲကာ...

“ကျွန်မတို့သွားကြစို့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဆင့်ပိကျွန်း၏စကားကြောင့် လျှံဆင်ပိသည် ထိတ်လန့်အံ့
သြဟန်ဖြင့် ဆင့်ပိကျွန်းကိုကြည့်လိုက်၏။

ပြိုင်စံပွဲကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၅၅

ဆင့်ပိကျွန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ...

“အခုလိုအခြေအနေမျိုးမှာ အစ်ကို့ကိုတစ်ယောက်တည်း
ပစ်မထားနိုင်ဘူး... ဘယ်တော့မှလည်း ပစ်မသွားတော့ဘူး... ဘယ်
အခြေအနေပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကို့ဘေးမှာ ညီမရှိနေပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံဆင်ပိက ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“မဖြစ်ပါဘူး... အခု အစ်ကို့ရဲ့အခြေအနေက အတော်ဆိုး
ပါးနေတယ်... ညီမ ဒုက္ခရောက်မှာကို အစ်ကို မမြင်ရက်ဘူး”

“ကျွန်မတို့ဟာ လင်မယားပါ... အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်း
ဒုက္ခခံနေတာကို ညီမ မမြင်ချင်ဘူး... ကြုံလာတဲ့ဒုက္ခကို ညီမတို့အတူ
တူမျှဝေခံစားရမယ်... အစ်ကို့ဘေးမှာ ညီမ ရှိနေမယ်”

လျှံဆင်ပိ၏မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ မျက်ရည်များစီးကျလာ၏။

လူအုပ်ကြီးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ငေးဝိုင်း၍ကြည့်နေ၏။
ဆင့်ပိကျွန်းသည်မျက်ရည်များကြွားမှ လျှံဆင်ပိကိုပြုံးပြ
လိုက်ပြီ...

“လာ... အစ်ကို... ညီမတို့သွားရအောင်”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုစဉ် ရုတ်တရက် အေးစက်သောစ
ကားသံတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာ၏။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်မှသွားစရာမလိုပါဘူး... ဒီနေရာဟာ ခင်
ဗျားတို့နေရာပါ”

ထိုအသံကြောင့် ဆင့်ပိကျွန်း၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တုန်လှုပ်

၁၅၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

သွား၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူမ၏ရင်ထဲ၌ နာကျည်းခြင်း၊ စက်ဆုတ်ခြင်း၊ မုန်းတီးခြင်းစသောဝေဒနာများ ခံစားလိုက်ရ၏။

အကြောင်းမှာ ထိုအသံရှင်ကို ဆင့်ပိကျွန်းက ကောင်းစွာသိသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ထိုအသံရှင်သည် ရှောင်စုအိလန်ပင်ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဆင့်ပိကျွန်းတို့ကိုပိုင်းအုံနေသောလူအုပ်က ဘေးသို့ရှဲသွား၏။

ဆင့်ပိကျွန်းနှင့် လျှံဆင့်ပိတို့ထံသို့ လူတစ်ယောက်လျှောက်လာ၏။

ရှောင်စုအိလန်ပင်ဖြစ်၏။ သူ၏အသံက အေးစက်ပြီးတည်ငြိမ်နေ၏။

ဤကဲ့သို့တည်ငြိမ်ပြီး အေးစက်နေစေရန် သူသည် သူ၏ရင်ထဲမှဝေဒနာများကို မည်မျှထိန်းချုပ်ထားရကြောင်း မည်သူမျှမသိသော်လည်း ဆင့်ပိကျွန်းက သိနေ၏။

ရှောင်စုအိလန်ရောက်ရှိလာသဖြင့် အိမ်ဖော်များက ဘေးသို့ရှဲပေးလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ လျှံဆင့်ပိ၏မျက်နှာသည် သွေးများ ဆုတ်ယုတ်သွားသကဲ့သို့ ဖြူဖွေးသွား၏။

ရှောင်စုအိလန်၏မျက်နှာသည်လည်း ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေ

၏။

ဆင့်ပိကျွန်းသည် ရှောင်စုအိလန်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

သူမ၏အမူအရာသည် ရှောင်စုအိလန်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မြင်တွေ့ဖူးခြင်းမရှိသော သူမိမိတစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသော အမူအရာမျိုးဖြစ်နေ၏။

သူမသည် ရှောင်စုအိလန်ကို တစ်ချက်မျှသာကြည့်ပြီး သူမိမိတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဥပေက္ခာပြုကာ လျှံဆင့်ပိကိုသာ မေးမလိုက်၏။

လျှံဆင့်ပိက ဆင့်ပိကျွန်း၏လက်မှရန်းထွက်ပြီး...
“ကျုပ် သွားပါရစေ”

ဟု ပြောလိုက်၏။
ဆင့်ပိကျွန်းက လျှံဆင့်ပိကိုမလွှတ်ဘဲ လျှံဆင့်ပိ၏လက်

မောင်းကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ကာ...
“ကျွန်မ ပြောပြီပြီ... အစ်ကိုသွားရင် ကျွန်မလည်း လိုက်

မယ်... အစ်ကိုဘေးမှာ ကျွန်မ အမြဲရှိနေတယ်”
ရှောင်စုအိလန်က နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ် ပြောပြီးပြီ... ခင်ဗျားတို့ ဘယ်မှသွားစရာမလိုဘူး... ဒီနေရာဟာ ခင်ဗျားတို့နေရာပဲ”

ဆင့်ပိကျွန်းက ရှောင်စုအိလန်ကို အေးစက်စွာကြည့်လိုက်ပြီး...

၁၅၈ ❀ နန္ဒကျော်သူ

“ဒီနေရာဟာ ကျွန်မတို့နေရာဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်... ဒါထဲ တစ်ချိန်တုန်းကပါ... အခုမဟုတ်တော့ဘူး... ပြီးတော့ ရှင်လိုလူမျိုးက ပေးကမ်းစွန့်ကြတာမျိုးကိုလည်း မလိုချင်ဘူး... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျုပ်က... ကျုပ်....”

ဆင့်ပိကျွန်း၏စကားလုံးများက ရှောင်စုအိလန်၏ရင်ကို ဓားဖြင့် မွန်းလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ရှောင်စုအိလန်သည် စကားကိုမည်သို့ပြန်၍ ပြောရမှန်းမသိအောင် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေ၏။

ရှောင်စုအိလန်၏ဘေးမှ ဖုံးစုလျှံက....

“ဒီမှာဆင့်ပိကျွန်း... ရှင်က သူ့အပေါ်အထင်မလွဲသင့်ဘူး... သူဟာ ရှင်ထင်သလို လူစားမျိုးမဟုတ်ဘူး”

ဟု ဝင်ရောက်၍ပြောလိုက်၏။

ဆင့်ပိကျွန်းက မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး..

“တော်ပါတော့ရှင်... သူ ဘယ်လိုလူစားမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မနဲ့မဆိုင်တော့ပါဘူး”

ဟုပြောကာ လျှံဆင့်ပိကိုလက်ဆွဲ၍ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။ ရှောင်စုအိလန်သည် သူမကိုဟန့်တားခဲ့ခြင်းမရှိပါ။

ဖုံးစုလျှံကလည်း ဆင့်ပိကျွန်းကို ဟန့်တားနိုင်ခဲ့ခြင်းမရှိပါ။

သူတို့သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အဝေးသို့ရောက်သွားပြီဖြစ်သော ဆင့်ပိကျွန်းနှင့်လျှံဆင့်ပိတို့ကို ငေး၍ကြည့်နေမိသည် မဟုတ်

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးဇူး (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၅၉

ပါလား။

ဖုံးစုလျှံသည် ရှောင်စုအိလန်၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထား၏။ ရှောင်စုအိလန်၏ရင်ထဲ၌ မည်ကဲ့သို့ ခံစားနေရကြောင်းကို

ဖုံးစုလျှံက နားလည်၏။

သို့သော် သူမသည် ရှောင်စုအိလန်ကို နှစ်သိမ့်မှု မပေးနိုင်ပါ။

နှစ်သိမ့်နိုင်စွမ်းလည်း သူမတွင် မရှိပါ။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် အတင်းအဓမ္မနည်းဖြင့် မရလှနိုင်ပါ။

ထို့အတူ အစားထိုး၍လည်းမရပါ။ ပေး၍လည်း မရပါ။

မျက်ရည်တစ်စက်က သူမ၏လက်ဖမိုးပေါ်သို့ ကျလာ၏။

ထိုမျက်ရည်စက်သည် ဖုံးစုလျှံ၏ မျက်ရည်စက်မဟုတ်ပါ။ သံမဏိကဲ့သို့ မာကျောသော ရှောင်စုအိလန်ထံမှဖြစ်၏။

ထိုမျက်ရည်စက်သည် ဖုံးစုလျှံ၏လက်ဖမိုးပေါ်သို့ ကျခဲ့သော်လည်း ဖုံးစုလျှံ၏ရင်ထဲ၌ သေးငယ်သော ပါးလွှာသော ဓားတစ်လက်က သူမ၏အသည်းနှလုံးကို အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာဖြစ်အောင် လှီးဖြတ်လိုက်သည်ဟု ခံစားလိုက်ရ၏။

သူမသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မသိမသာ ချလိုက်၏။

သူမသည် ရှောင်စုအိလန်ကို တစ်ဘက်သတ်ချစ်နေခဲ့သူ

ဖြစ်၏။

သူမ၏အချစ်သည် ရယူလိုသောအချစ်မဟုတ်ပါ။

သူမ၏အချစ်သည် ပေးဆပ်လိုသော အချစ်သာဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သူမကို ရှောင်စုအိလန်က ချစ်သည်ဖြစ်စေ ချစ်သည်ဖြစ်စေ သူမက ဂရုစိုက်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

သူမသည် ရှောင်စုအိလန်အတွက်သာ ဖြစ်ရမည် မဟုတ်ဘဲ လား။

ရှောင်စုအိလန်သည် မလုပ်မယှက်ရပ်နေသော ဖုံးစုလှံတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာစိတ်ထားအမြင့်မြတ်ဆုံး... သဘောထားအပြည့်ဝဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျုပ်ပြောရတယ်... ဒါပေမယ့်...”

ရှောင်စုအိလန်က စကားကိုဆက်၍မပြောတော့ပါ။

ဖုံးစုလှံကလည်း ရှောင်စုအိလန်၏ ‘ဒါပေမယ့်’ နောက်မှ စကားစုကို မမေးတော့ပါ။ မေးရန်လည်း မလိုပါ။

ရှောင်စုအိလန်၏ အသည်းနှလုံးထဲ၌ ဆင့်ပိကျွန်းက နေရာယူထားပြီးဖြစ်သည်ကို သူမက ကောင်းစွာသိထားသည် မဟုတ်ဘဲ လား။

စားပွဲပေါ်တွင် ဖယောင်းတိုင်ထွန်းထား၏။ ဖယောင်းတိုင်

တပြည်းပြည်း တိုလာ၏။

ဖုံးစုလှံ၏မျက်လုံးများက လှုပ်ရှားမှုကင်းမဲ့ကာ ဖယောင်းတိုင်ကိုငေးကြည့်နေ၏။ အချိန်မှာ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျော်ပြီဖြစ်၏။

သို့သော် ဖုံးစုလှံသည် အိပ်မပျော်သေးပါ။ သူမသည် အိပ်မရခြင်းဖြစ်၏။ သူမသည် စုတင်ပေါ်၌ လူးလိမ့်နေ၏။

တောင်စဉ်ရေမရအတွေးများဖြင့် သူမသည် အိပ်၍မပျော်ခြင်းဖြစ်၏။

နောက်ဆုံး၌ ဖယောင်းတိုင်သည် တောက်လောင်စရာမရှိသူန့်သည်အထိ တိုသွားပြီး ဖယောင်းတိုင်မီး ငြိမ်းသွား၏။

အခန်းထဲ၌ မှောင်မည်းသွား၏။ ဖုံးစုလှံသည် အိပ်မပျော်သေးပါ။ သူမသည် တောင်စဉ်ရေမရ တွေးနေဆဲဖြစ်၏။

ထိုစဉ် သူမ၏အတွေးထဲသို့ မေးခွန်းတစ်ခုဝင်ရောက်လာ၏။

ပထမမေးခွန်းမှာ ကျောက်ဖြူပန်းသည် မည်သို့သော လူတစ်ဦးလဲဟူသော မေးခွန်းဖြစ်၏။

ထိုမေးခွန်း၏အဖြေက ရှင်း၏။ ကျောက်ဖြူပန်းကဲ့သို့သော

၁၆၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ

လူစားမျိုးသည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသည်။ ကြောက်မက်စွာ
ကောင်း၏။ ဉာဏ်နိဉာဏ်နက်များ၏။

မျက်နှာက ချို၏။ စကားပြောကောင်း၏။ အတွင်းစိတ်
ဘောသုတ်ပြီး အကျိုးအမြတ်ကို တွက်ချက်၏။

ဒုတိယမေးခွန်းက ဤသို့ဆိုလျှင် ကျောက်ဖြူပန်းက ဆင့်
ကျွန်းကိုဖမ်းပြီး ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာသို့ အဘယ်ကြောင့်ပို့လိုက်ရသနည်း

ဤသို့ပြုလုပ်ခြင်းသည် ကျောက်ဖြူပန်းသည် မည်ကဲ့သို့
အကျိုးကျေးဇူး ခံစားရမည်နည်း။

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာသို့ လျှံဆင့်ပိရောက်ရှိလာမည်ကို သိသဖြင့်
ယခုကဲ့သို့ ပြုလုပ်လိုက်ခြင်းလော။

ဤသို့ဆိုလျှင် ကျောက်ဖြူပန်းသည် ဆင့်ပိကျွန်းနှင့် လူ
ဆင့်ပိတို့ကို တမင်တွေ့ဆုံအောင် ဖန်တီးလိုက်ခြင်းဖြစ်နိုင်၏။

ဤသို့ပြုလုပ်ခြင်းကြောင့် လျှံဆင့်ပိ မည်မျှဒုက္ခရောက်နေ
သည်ကို ဖုံးစုလျှံက မြင်တွေ့ရမည်ဖြစ်၏။

ဆင့်ပိကျွန်းသည် အလွန်ရိုးသားသူဖြစ်၏။ စိတ်နေသဘော
ထားမှာလည်း ကြင်နာသနားတတ်သူဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ကျောက်ဖြူပန်းက ယခုကဲ့သို့ စီစဉ်လိုက်ခြင်း
မှာ လျှံဆင့်ပိတစ်ယောက် မည်မျှဒုက္ခသုက္ခရောက်နေသည်ကို ဆင့်
ပိကျွန်းက မြင်တွေ့စေရန်ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဆင့်ပိကျွန်းသည် လျှံဆင့်ပိအပေါ် သနားစိတ်ဖြစ်
ပေါ်လာမည်ဖြစ်၏။

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၆၃

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူမသည် ရှောင်စုအိလန်အပေါ်
အထင်လွဲနေသောကြောင့် သူမ၏စိတ်သည် လျှံဆင့်ပိတက်သို့ပြန်
လည်ယိမ်းယိုင်ကာ လျှံဆင့်ပိ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွား
မည်ဖြစ်၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် ကျောက်ဖြူပန်းအနေဖြင့် မည်ကဲ့သို့အကျိုး
ခံစားရမည်နည်း။

ကျောက်ဖြူပန်းကဲ့သို့သော လူစားမျိုးသည် မိမိအတွက်
အကျိုးအမြတ်မရှိသော အလုပ်မျိုးကို ဘယ်သောအခါမှ ပြုလုပ်လိမ့်
မည် မဟုတ်ပါ။

ဤသို့ဆိုလျှင် ဖုံးစုလျှံသည် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဤကဲ့သို့မိမိအတွက် အကျိုးခံစား
ခွင့်မရှိသောအလုပ်ကို ကျောက်ဖြူပန်းက ပြုလုပ်ရခြင်းမှာ တစ်စုံ
တစ်ယောက်က ပြုလုပ်နိုင်ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေး
မိ၏။

ထိုတစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကျောက်ဖြူပန်းကဲ့သို့သော
လူစားမျိုးကို ချုပ်ကိုင်နိုင်သောလူ ဖြစ်ရမည်ဖြစ်၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် ထိုတစ်စုံတစ်ယောက်သည် အလွန်ပင်
ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလိမ့်မည်ဖြစ်၏။

ကျောက်ဖြူပန်းကဲ့သို့သော လူစားမျိုးအပေါ် ဩဇာ
ညောင်း၍ ခိုင်းစေနိုင်သူသည် တော်ရုံတန်ရုံပုဂ္ဂိုလ် မဖြစ်နိုင်ပါ။

ကျောက်ဖြူပန်းထက် အဆပေါင်းများစွာ ကြောက်မက်

၁၆၄ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ဖွယ်ကောင်းသူသာ ဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

ယခု ကျောက်ဖြူပန်းက ပြုလုပ်ခဲ့သော အစီအစဉ်မှာ ထို ပုဂ္ဂိုလ်၏အစီအစဉ်သာ ဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုလူသည် မည်သူနည်း။

သိမ်းငှက်မြို့စားကြီး၏ အရိုက်အရာကို ဆက်ခံခဲ့သူလော

... သို့တည်းမဟုတ် ရှောင်စုအိလန်ကို ငွေများပို့ပေးသူလော...

ကျောက်ဖြူပန်းသည် ထိုလူ၏လက်အောက်၌ အမှုထမ်း နေသူဖြစ်၍ ထိုလူ၏အစီအမံအတိုင်း ပြုလုပ်ရခြင်းဖြစ်နိုင်၏။

အကြောင်းမှာ ကျောက်ဖြူပန်းသည် ရှောင်စုအိလန်၏ ရ တနာသိုက်ကို စိတ်မဝင်စားခြင်းပင် ဖြစ်၏။

လူတိုင်းက ရှောင်စုအိလန်၏ ရတနာသိုက်ကို စိတ်ဝင်စား နေချိန်၌ ကျောက်ဖြူပန်းသည် ထိုကိစ္စကို စိတ်မဝင်စားပါ။

ကျောက်ဖြူပန်းကဲ့သို့သော လူစားမျိုးသည် ရှောင်စုအိလန် ၏ ရတနာသိုက်ကို စိတ်ဝင်စားမည်မှာ မရဖြစ်၏။

ကျောက်ဖြူပန်းက ထိုကိစ္စကို စိတ်မဝင်စားသည်မှာ ထို ကိစ္စသည် လုပ်ကြံထားသောကိစ္စဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင်သိနေ၍ ဖြစ် နိုင်၏။

အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ပြန်လည်သုံးသပ်မိသောအခါ တစ် စုံတစ်ယောက်ကရှောင်စုအိလန်ကို အစီအစဉ်တကျဖြင့် အကွက်ချ ကာ ချောက်ချနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဖုံးစုလျှံတ တွေးလိုက်မိ၏။

သူတို့သည် ရတနာသိုက်ကိစ္စဖြင့်လုပ်ကြံဖန်တီးပြီး လူတိုင်း

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၆၅

၏ လောဘစိတ်ကိုနှိုးဆွကာ ရှောင်စုအိလန်၏နောက်သို့ လိုက်စေခဲ့ ၏။

ထို့အပြင် ရှောင်စုအိလန်အပေါ် ဆင့်ပိကျွန်းသာမက မိမိပါ အထင်လွဲအောင် ကျောက်ဖြူပန်းက စီစဉ်ဆောင်ရွက်ခဲ့၏။

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ၌ ဆင့်ပိကျွန်းနှင့်လျှံဆင့်ပိတို့ တွေ့ဆုံရန် ကိစ္စမှာ လွယ်ကူသောကိစ္စမဟုတ်ပါ။ တိုက်ဆိုင်အောင် ကျောက် ဖြူပန်းကစီစဉ်ခြင်းမှာ အလွန် ပင်တိကျနေ၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် ဖုံးစုလျှံ၏မျက်လုံးသည် ပို၍ ပြူးကျယ်သွား ၏။

သူမ၏နှုတ်ခမ်းသည် တစ်ဆတ်ဆတ် လှုပ်ရှားလာပြီး....
“လျှံဆင့်ပိ....”

ဟု ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ သူမသည် ခုတင်ပေါ်တွင် ထထိုင် လိုက်၏။

အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ပြန်လည်သုံးသပ်ကြည့်လိုက် သောအခါ အကျိုးအမြတ်အရှိဆုံးလူမှာ လျှံဆင့်ပိဖြစ်နေ၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် အစီအစဉ်တစ်ခုလုံးကို ချုပ်ကိုင်ခြယ်လှယ် ပြီး စီမံခန့်ခွဲနေသူမှာ လျှံဆင့်ပိလော....။

အကယ်၍သာ သူမ တွေးသကဲ့သို့ လျှံဆင့်ပိဖြစ်ခဲ့လျှင် လျှံ ဆင့်ပိသည် ကျောက်ဖြူပန်းကဲ့သို့သောပုဂ္ဂိုလ်ကို မည်ကဲ့သို့ ချုပ် ကိုင်ခြယ်လှယ်နိုင်သနည်း။

သူမသိသောလျှံဆင့်ပိသည် ထိုသို့ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး မဟုတ်ပါ။

၁၆၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ဖုံးစုလျှံသည် တွေးရင်း တွေးရင်း သေချာသောအဖြေကို စဉ်းစား၍ မရတော့ပါ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်ပါစေ ယခုဖြစ်ခဲ့သောဖြစ်ရပ် တစ်ခုလုံး၌ အကျိုးအရှိဆုံးလူမှာ လျှံဆင့်ပီဖြစ်၏။

လျှံဆင့်ပီသည် လူတိုင်းက လေးစားကြည်ညိုရသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။

သူသည် အလွန်စိတ်ကောင်းရှိသူဖြစ်၏။ ရိုးသားတည်ကြည်ပြီး ယောက်ျားပီသသူဖြစ်၏။

ဆင့်ပီကျွန်းက လျှံဆင့်ပီကိုပစ်ပြီး ရှောင်စုအိလန်၏နောက်သို့ လိုက်သွားသောအခါ လူတိုင်းက လျှံဆင့်ပီအပေါ် ဂရုဏာသက်ခဲ့ကြ၏။

လျှံဆင့်ပီ၏သဘောထားပြည့်ဝမှုကို လူတိုင်းက ချီးကျူးခဲ့၏။

ထိုစဉ် ဖုံးစုလျှံ၏စိတ်ထဲ၌ မေးခွန်းတစ်ခုကဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထိုမေးခွန်းမှာ လျှံဆင့်ပီက အဘယ်ကြောင့် ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာကို ရောင်းချလိုက်ရသနည်း။

မည်သူက ထိုကျေးရွာကို ရှောင်စုအိလန်၏အမည်ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့သနည်း။

ဖုံးစုလျှံသည် ထိုသို့တွေးလိုက်မိသည်နှင့် သူမ၏စိတ်ထဲ၌ ခိုးလိုးစုလှဖြစ်လာ၏။

လျှံဆင့်ပီသည် ဂုဏ်သိက္ခာကို အလွန်တန်ဖိုးထားသူ မက်

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၆၇

ဆသူဖြစ်၏။

မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် သူသည် ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာကို လွှတ်ရောင်းချလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ဤသို့ဆိုလျှင် ဖုံးစုလျှံသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“အင်း... ငါမဟုတ်တာတွေ တွေးနေမိပါလား”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

အကယ်၍သာ သူမ တွေးထင်သည့်အတိုင်း မှန်ကန်ခဲ့လျှင် ဆင့်ပီသည် အလွန်ရက်စက်၍ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်လာလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

ယခု ဆင့်ပီကျွန်းသည် လျှံဆင့်ပီ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြန်ရောက်ပြန် ဖြစ်၏။

ယခု ရှောင်စုအိလန်သည် လူတိုင်း၏ ရွံ့ရှာမုန်းတီးခြင်းကို အကြံဖြစ်၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် မည်သူ၏ ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်းကိုမျှ ဂရုမလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

သို့သော် သူသည် ဆင့်ပီကျွန်း၏မုန်းတီးခြင်းကိုတော့ ခံနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

ဖုံးစုလျှံသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူမ သူမ တွေးတောမိသမျှကို ရှောင်စုအိလန်အား ပြောပြရပေလိမ့် မဟုတ်ပါလား။

၁၆၈ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ဖုံးစုလျှံသည် မည်သည့်အချိန်က အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်
ပါ။ သူမနိုးလာသောအခါ အတော်ပင် နေမြင့်နေပြီဖြစ်၏။

သူမသည် အိပ်ရာမှထပြီးနောက် ရှောင်စုအိလန်၏အနီး
သို့ကူးလာခဲ့၏။

သို့သော် အခန်းထဲ၌ ရှောင်စုအိလန်မရှိတော့ပါ။

“ရှောင်စုအိလန်... ရှောင်စုအိလန်...”

ဖုံးစုလျှံက အော်ခေါ်လိုက်၏။ သို့သော် တုံ့ပြန်သံ ပေါ်
ထွက်မလာပါ။

ထိုစဉ် သူမ၏မျက်လုံးများက စားပွဲပေါ်မှ စာတစ်စောင်
လှမ်းတွေ့လိုက်ရ၏။ စားပွဲပေါ်တွင် အလှပန်းအိုးရှိ၏။

အလှပန်းအိုးကိုမှီ၍ စာကိုထောင်ထား၏။ ဖုံးစုလျှံက စာ
လှမ်းယူလိုက်၏။ ထို့နောက် သူမသည် စာကိုဖတ်လိုက်၏။

စာမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

“ဖုံးစုလျှံ....

ကျုပ်သွားပြီ... ခင်ဗျားရဲ့စိတ်သဘောကို ကျုပ်နားလည်
တယ်... ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျား ချစ်သင့်ချစ်ထိုက်တဲ့လူထဲ
ယောက်မဟုတ်ပါဘူး... ကျုပ်ကိုမတွေ့ရပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့သတင်း

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၆၉

တော့ ခင်ဗျားကြားမှာပါ... ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားပါ...
ခင်ဗျားကိုလိုချင်တဲ့လူတွေ တစ်ဝိုက်ကြီးပါ... ဂုဏ်သရေရှိတဲ့လူတွေ
လည်း အများကြီးပါပါတယ်... သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို
ရွေးပါ... ကျုပ်ထက် အဆပေါင်းများစွာ သာလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ယုံ
ကြည်ပါတယ်... ခင်ဗျားရဲ့

ရှောင်စုအိလန်”

ဖုံးစုလျှံသည် မျက်စိမမူနိပါ။ သို့သော် သူမသည် စာကိုဖတ်
ရင်း စာလုံးများက မှုန်ဝါးလာ၏။

သူမ၏မျက်ဝန်းထဲ၌ မျက်ရည်များရစ်ဝိုင်းလာ၍ဖြစ်၏။

မျက်ရည်တစ်စက်က စာရွက်ပေါ်သို့ကျလာ၏။

ဖုံးစုလျှံသည် နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး...

“ငါက ဘာဖြစ်လို့အိပ်ပျော်သွားရတာလဲ”

ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကျေမနပ်ဖြင့် အပြစ်တင်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူမသည် စားပွဲကို လက်ဖြင့်မကွာ မှောက်ပစ်
လိုက်၏။

စားပွဲပေါ်မှပန်းအိုးများ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ ကြမ်း
ပေါ်သို့ကျကာ ကွဲကုန်၏။

အခန်းထဲမှ ဆူညံသောအသံကြောင့် အိမ်ဖော်များ အပြေး
အလွှားရောက်လာ၏။

ဖုံးစုလျှံသည် အိမ်ဖော်များကိုမျက်လုံးဖြူး၍ကြည့်ကာ...

“သူ ဘယ်မှာလဲ”

၁၇၀ * နန္ဒကျော်သူ

ဟု လိုအပ်သည်ထက်ပို၍ အော်ဟစ်ပေးလိုက်၏။
အိမ်ဖော်တစ်ယောက်က ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ကပြော...

“ဟိုး... ဟိုး... သူ... သူဌေးလေး စောစောစီးစီး မြင်းနဲ့ထွက်
သွားပါတယ်”

ဖုံးစုလျှံက ဘာမျှထပ်၍မမေးတော့ပါ။ သူမသည် အခန်း
ထဲမှ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

အိမ်ဖော်များသည် အခန်းထဲမှ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွား
သောဖုံးစုလျှံကို ကြည့်နေ၏။ အတန်ကြာမှ သူတို့သည် ပြုံးလိုက်၏။

သူတို့၏အပြုံးက တစ်စုံတစ်ရာကို လှောင်ပြောင်သကဲ့သို့
ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

လျှံဆင့်ပိ

နေဝန်းနီသည် အနောက်ဘက်တောင်စွယ်အောက်သို့ ငုတ်
သွားပြီဖြစ်၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အလင်းရောင်အားပျော့သွား၏။
တသွင်သွင်စီးနေသောချောင်းကိုဖြတ်၍ တံတားတစ်ခုထိုး

၏။ ထိုတံတားပေါ်၌ လူတစ်ယောက်ထိုင်လျက် အိပ်မောကျ
၏။

သူ၏နံဘေး၌ အရက်အိုး(၃)အိုး (၄)လုံးခန့် တုံးလုံးပက်
သံဖြစ်နေ၏။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှ အရက်နံ့များ ပေါ်ထွက်နေ၏။

ထိုလူသည် ရှောင်စုအိလန်ဖြစ်၏။ လျှံဆင့်ပိ၏နောက်သို့
ကျွန်းလှိုက်ပါသွားပြီးနောက် ရှောင်စုအိလန်သည် စိတ်ဓာတ်ပြု

တာ အရက်ကိုဖိ၍သောက်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။
သူသည် ပင်းပင်းကိုလိုက်ရှာခဲ့၏။ သို့သော် ပင်းပင်း၏ သ

အစအနကိုပင် မကြားခဲ့ရပါ။ ဤသို့ဖြင့် သူ၏စိတ်ဓာတ်သည်

၁၇၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ပြုလဲလာပြီးနောက် နေ့နေညည အရက်ကိုသာ သောက်နေသေးတော့၏။

ကွဲအက်နေသောအသည်းနှလုံးကို အရက်ဖြင့်ကုစားခဲ့၏။ လွမ်းဆွေးသောစိတ်ကို အရက်ဖြင့်ဖြေဖျောက်ခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့် တိုတောင်းသော တစ်လတာအတွင်း ရှောင်လွန်သည် လုံးဝပြောင်းလဲသွားပြီဖြစ်၏။

အကယ်၍သာ ယခုအချိန်၌ ရှောင်စုအိလန်ကို ဆင့်ပို့ကာ သော်လည်းကောင်း၊ ဖုံးစုလျှံသော်လည်းကောင်း မြင်တွေ့ခဲ့မည်လျှင် မှတ်မိလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ မှတ်မိချင်မှ နှိတ်မိလိမ့်မည်ဖြစ်၏။

ဆံပင်များ ရှုပ်ပွနေပြီး ရက်ပေါင်းများစွာ ရိတ်သင်ခြင်းရှိသဖြင့် မှတ်ဆိတ်မွေး ပါးပြိုင်းမွေးတို့က ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြင့် မြင်မကောင်းအောင်ဖြစ်နေ၏။

ရက်ပေါင်းများစွာ လျှော်ပွတ်ခြင်းမရှိသဖြင့် ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားများက ညစ်ပတ်ပေကျနေသကဲ့သို့ ရက်ပေါင်းများစွာ ကိုယ်လက်သန့်စင်ခြင်းမရှိသော ခန္ဓာကိုယ်မှ အရက်နှင့် နေ့ညှော်အနံ့များက လူတိုင်းကို နှာခေါင်းရွံ့စေ၏။

တစ်ချိန်က လူတိုင်းကြောက်ရွံ့သော ရှောင်စုအိလန်သည် ဓားကိုမင် တည်ငြိမ်စွာ မကိုင်နိုင်လောက်အောင် လက်များတုန်ခါသော အရက်၏ကျေးကျွန်တစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။

“အေ....”

လေချဉ်တစ်ချက်တက်ပြီးနောက် ရှောင်စုအိလန်သည်

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၇၃

အိပ်ပျော်ရာမှန်းလာ၏။

ထိုစဉ် လှေတစ်စင်းက တံတားအောက်သို့ ရောက်လာ၏။ ရှောင်စုအိလန်က အရက်အိုးကိုကောက်ယူ၍ မော့လိုက်၏။ အရက်အိုးထဲ၌ အရက်မရှိတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် သူသည် အရက်အိုးကိုလွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး...
“ဟေ... ခဏ”

ဟု လှေသမားကိုလှမ်း၍ ဟန့်တားလိုက်၏။ လှေသမားကို လှမ်း၍ ဟန့်တားလိုက်၏။

လှေသမားက တံတားပေါ်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ဝါးလုံးဖြင့်ထောက်လိုက်ရာ လှေသည် တံတားအောက်၌ရပ်တန့်နေ၏။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ရှောင်စုအိလန်က မေးလိုက်၏။

လှေသမားက ရှောင်စုအိလန်ကိုတစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“မြို့ထဲသွားမလို့”

“အတော်ပဲ... ကျုပ်မှာအရက်ကုန်နေပြီ”

“ဒါဖြင့် လိုက်ခဲ့လေ”

ရှောင်စုအိလန်က တံတားပေါ်မှ လှေပေါ်သို့ခုန်ချလိုက်သေးတော့၏။

၁၇၄ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ညဈေးတန်းသည် စည်ကားနေ၏။

လမ်း၏တစ်ဘက်တစ်ချက်မှ ဆိုင်ခန်းများသည် မီးရောင်
လင်းထိန်ကာ စည်ကားနေ၏။

လှေသမားက အဝတ်အစားလဲလှယ်ဝတ်ဆင်လိုက်၏။

သူသည် သပ်ယပ်သောအဝတ်အစားများကို လဲလှယ်ဝတ်
ဆင်လိုက်ပြီးနောက် ကမ်းပေါ်တက်လာခဲ့၏။

ရှောင်စုအိလန်က သူ၏နောက်မှလိုက်ပါလာ၏။

အရက်ဆိုင်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ရှောင်စုအိလန်က
အိတ်ထဲသို့လက်နှိုက်လိုက်၏။

သို့သော် အိတ်ထဲ၌ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမျှမရှိပါ။ ထိုစဉ် သူ
သည် အရက်ဆိုင်နှင့်မလှမ်းမကမ်းမှ ငွေတိုက်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် သူ၏ခြေလှမ်းကိုငွေတိုက်ရှိရာသို့ ဦး
တည်လိုက်၏။

လှေသမားက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ခင်ဗျား ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ရှောင်စုအိလန်က ငွေတိုက်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။

“ဟိန်စိန်ငွေတိုက်”ဟူသောဆိုင်ဘုတ်သည် မီးရောင်

ပြိုင်စံမဲကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၇၅

အောက်တွင် ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်ရ၏။

လှေသမားက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း...

“ငွေမရှိတာနဲ့ငွေတိုက်ကို ဓားပြတိုက်မလို့လား”

ရှောင်စုအိလန်က လှေသမား၏ပုခုံးကိုပုတ်ကာ...

“ဒီမှာ ခဏစောင့်နေ”

ဟုပြောလိုက်ပြီး ငွေတိုက်ထဲသို့ဝင်ရောက်သွား၏။

လှေသမားက ဦးခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ပြီး ရှောင်စုအိလန်
၏နောက်မှလိုက်သွား၏။

ငွေတိုက်တာဝန်ခံသည် ရှောင်စုအိလန်တို့ကိုမြင်တွေ့သော
အခါ ပြုံးချိုသောမျက်နှာဖြင့်...

“ကြပါ... လူကြီးမင်းတို့ကို ဘာများအကူအညီပေးရမလဲ”

“ဒီငွေတိုက်မှာ ကျုပ်သွင်းထားတဲ့ငွေများ ရှိမလားလို့”

တာဝန်ခံသည် ရှောင်စုအိလန်ကို ခြေအဆုံးခေါင်းအဆုံး
တစ်ချက်ကြည့်ပြီး...

“လူကြီးမင်းရဲ့နာမည်က”

“ရှောင်စုအိလန်ပါ”

တာဝန်ခံ၏မျက်နှာပြုံးရွှင်သွားပြီး...

“ဪ... သူဌေးကြီး ရှောင်စုအိလန်ကို... ဟုတ်ပါတယ်...

အန်တော်တို့ငွေတိုက်မှာ သူဌေးကြီးရဲ့စာရင်းရှိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် စာရင်းကိုတစ်ချက်ကြည့်ပေးပါ... လက်ကျန်ငွေကို
အုတ်သွားချင်လို့”

၁၇၆ * နန္ဒကျော်သူ

“ဟုတ်ကဲ့... ခဏစောင့်ပါ။”

တာဝန်ခံသည် ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီး စာရင်းစာအုပ်များကို လှန်လှောကာ ရှောင်စုအိလန်၏ငွေစာရင်းကို ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ ပြုံးကာ...

“ကျွန်တော်တို့ငွေတိုက်က ငွေလွှဲလက်မှတ်ပါမှ ငွေထုတ်ပေးပါတယ်... ဒါပေမယ့် သူဌေးကြီးကိုယ်တိုင်လာမှတော့ ငွေလွှဲလက်မှတ်မလိုပါဘူး။”

“ဒါဖြင့် လက်ကျန် ဘယ်လောက်ရှိလဲ”

တာဝန်ခံက ပြုံးကာ...

“သူဌေးကြီးရဲ့စာရင်းကို ချုပ်ပြီးပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး လက်ကျန်ငွေကို ရှောင်စုအိလန်အား ထုတ်ပေးလိုက်၏။ ရှောင်စုအိလန်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

အကြောင်းမှာ ငွေတိုက်တာဝန်ခံက ငွေတစ်ပြားကိုထုတ်ပေးလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်၏။

ရှောင်စုအိလန်က ငွေတစ်ပြားကိုကြည့်ရင်း...

“လက်ကျန်က ဒါပဲလား”

တာဝန်ခံက ပြုံးကာ...

“ဟုတ်ပါတယ်... သူဌေးကြီးက စာရင်းကိုစစ်ကြည့်မယ်ဆိုလည်း ရပါတယ်”

ဟု ပြောကာ ငွေစာရင်းမှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ရှောင်စုအိလန်၏ရှေ့သို့ထိုးပေးလိုက်၏။

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) * ၁၇၇

ရှောင်စုအိလန်က ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“မလိုပါဘူး”

“သူဌေးကြီး ဒီကြေးပြားတစ်ပြားကိုမထုတ်ဘဲ ဆက်ပြီးအပ်ချင်တယ်ဆိုလည်း ရပါတယ်”

ရှောင်စုအိလန်က ကြေးပြားတစ်ပြားကို ကောက်ယူလိုက်ပြီ...

“စာရင်းပိတ်လိုက်တော့”

ဟုပြောကာ ငွေတိုက်ထဲမှထွက်လာခဲ့လေတော့၏။

~*~

“ကြေးပြားတစ်ပြားက ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ”

လှေသမားက ပြုံးကာ...

“မြေပဲတစ်ထုပ်ဝယ်လို့ ရပါတယ်”

ရှောင်စုအိလန်က မျက်နှာပင့်ကာ...

“အတော်ပဲ... အရက်နဲ့မြည်းလို့ရတာပေါ့”

လှေသမားက...

“ကြေးပြားတစ်ပြားဟာ ကြေးပြားတစ်ပြားမှ မရှိတာနဲ့စာရင် အများကြီး တော်သေးတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်”

၁၇၈ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ရှောင်စုအိလန်က ထောက်ခံပြောဆိုလိုက်ပြီး နှစ်ယောက်
သားရယ်မောလိုက်ကြ၏။

ငွေတိုက်တာဝန်ခံသည် သူတို့ကိုငေး၍ကြည့်နေ၏။

သူ၏တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ယခုကဲ့သို့ ဤမျှလျင်မြန်စွာ
ချမ်းသာကြွယ်ဝလာပြီး ဤမျှလျင်မြန်စွာ ဆင်းရဲမွဲတေသွားသောသူ
မျိုးကို မတွေ့ဖူးခဲ့ပါ။

ထို့ကြောင့် သူသည် ငွေတိုက်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားသော
ရှောင်စုအိလန်၏နောက်ကျောကို အံ့သြငေးမောကာ ကြည့်နေ
သည် မဟုတ်ပါလား။

ဓား...။

လူသတ်ရန် မဟုတ်ပါ။ ရွှေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ဓားဖြစ်
၏။ ဓား၏ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကလှပပြီး ခန့်ညား၏။

ဓားအိမ်ပေါ်၌ 'တရားမျှတပြီး တည်ကြည်သူ'ဟု စာတန်း
ရေးထိုးထား၏။

ထိုဓားကို ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာမှလူများက လျှံဆင့်ပိကို အမှတ်
တရအဖြစ် ပေးအပ်ဂုဏ်ပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

အကြောင်းမှာ လျှံဆင့်ပိသည် ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ၏ အရှင်သ
ခင်အဖြစ် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသောကြောင့် မဟုတ်ပါလား။

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၇၉

တစ်စုံတစ်ယောက်က ရှောင်စုအိလန်အတွက် ပြိုင်စံမဲ့
ကျေးရွာကို လျှံဆင့်ပိထံမှဝယ်ယူခဲ့ပြီး ရှောင်စုအိလန်ကို လွှဲပြောင်း
ပေးအပ်ခဲ့၏။

ယခု တစ်စုံတစ်ယောက်က လျှံဆင့်ပိအတွက် ပြိုင်စံမဲ့
ကျေးရွာကို ရှောင်စုအိလန်ထံမှဝယ်ယူခဲ့ပြီး လျှံဆင့်ပိထံပြန်လည်
ပေးအပ်ခဲ့၏။

ထိုကျေးရွာကို ရောင်းချ၍ရသောငွေများသည် ရှောင်စုအိ
လန်ထံ၌မရှိပါ။ ထိုကျေးရွာကိုဝယ်စဉ်ကတည်းက ထိုကျေးရွာအ
တွက်ငွေကို ရှောင်စုအိလန်က ပေးချေခဲ့ခြင်းမရှိပါ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်ပါစေ ယခု ဤပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာသည် လျှံဆင့်
ပိ၏ကျေးရွာ ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။ ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာမှလူများက
လျှံဆင့်ပိကို ဂုဏ်ပြုပွဲကျင်းပပေးခဲ့၏။

ညဉ့်နက်သည်အထိကျင်းပပြီးနောက် ဧည့်သည်များပြန်
သွား၏။

ဧည့်သည်များပြန်သွားပြီးနောက် ဧည့်သည်တစ်ယောက်
ရောက်လာ၏။ ထိုဧည့်သည်သည် လှေသမားဖြစ်၏။

လျှံဆင့်ပိက မျက်မှောင်ကြုတ်ကုသ...

“ပေချိုး... ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

လှေသမား၏အမည်မှာ ပေချိုးဖြစ်၏။ သူသည် လျှံဆင့်ပိ၏
တပည့်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

“ကျွန်တော် သတင်းလာဖို့တာပါ”

၁၈၀ ❀ နန္ဒကျော်သူ

“ဘာ သတင်းလဲ”

“ကျွန်တော် သူ့ကိုတွေ့ခဲ့ပါတယ်”

“အင်း...”

“အခု သူက အရက်သမားလုံးလုံးဖြစ်နေပြီ”

“ကျုပ်သိတယ်... ထူးခြားတာပြော”

“ကျွန်တော်လူတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်လွှတ်ပြီး

သူ့ကို အရက်တိုက်ခိုင်းပါတယ်”

“မင်းပြောမှာ ဒါပဲလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“သူက အခု အရက်မသောက်ရရင် မနေနိုင်တော့တဲ့ တွေ
ကရာအရက်ကို ချဉ်တူးဖူးပြီးပြီးရောဆိုပြီး သောက်နေပါပြီ”

“ကောင်းတယ်”

ထိုစဉ် လျှံဆင့်ပိသည် ပေချီ၏ခါး၌ ချိတ်ထားသောခွေးပေါ်
သို့ မျက်လုံးရောက်ရှိသွားပြီး...

“ဒီခွေးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မင်းဆီရောက်နေတာလဲ”

ပေချီက ပြုံးကာ...

“အညံ့ဆုံး အရက်တစ်အိုင်း၊ မြေပဲတစ်ထုပ်နဲ့လဲပြီး ယူခဲ့
တာပါ”

“ဖြန့်...”

ပေချီ၏ပါးသည် စပ်ဖျင်းဖျင်းဖြစ်သွား၏။

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၈၁

လျှံဆင့်ပိက ပေချီကိုပါးရိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“မင်း အတော်အသုံးမကျတဲ့အကောင်... ဒီခွေးနဲ့မင်းနဲ့တန်

လို့လား”

ပေချီသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား၏။

“ပေးစမ်း”

ပေချီက ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် ခါးမှခွေးကို လျှံဆင့်ပိ
ထံ လှမ်းပေးလိုက်၏။

“အခု သူ ဘယ်မှာလဲ”

“မြို့ထဲမှာပါ”

လျှံဆင့်ပိက ခွေးကိုလက်ဖြင့် ယုယစွာ ပွတ်သပ်ရင်း...

“မင်းက ရှောင်စုအိလန်နဲ့အတူ ရှိနေရမှာလေ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

ပြီးမှ သူသည် အတွင်းဘက်သို့လှည့် ကာ...

“ဟေ့... တစ်ယောက်လာစမ်း”

ဟု အော်ခေါ်လိုက်၏။ လူတစ်ယောက်သည် ကပျာက
ထား ရောက်လာ၏။

လျှံဆင့်ပိသည် ခွေးကို ထိုလူထံသို့လှမ်းပေးရင်း...

“သွား... သူ့ကိုပြန်ပေးလိုက်”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်မဟုတ်ပါလား။

၁၈၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ဖုံးစုလျှံသည် ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာသို့ ရောက်လာ၏။
လျှံဆင့်ပိက သူမကိုကြိုဆိုပြီး ဧည့်ခန်းတွင်နေရာထိုင်ခင်း
ပေးလိုက်၏။

ဖုံးစုလျှံက ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်ရင်း...
“ဆင့်ပိကွန်းရော”

ဟု မေးလိုက်၏။
လျှံဆင့်ပိက ပြုံးကာ...

“ရှိပါတယ်... ဒါနဲ့ ဖုံးစုလျှံက ဘာကိစ္စနဲ့လာတာလဲ”
ဖုံးစုလျှံက ပြုံးလိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းကိုတစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ကာ
“အင်း... ရှင်တို့ပိုင်တဲ့အိမ်ကို ရှင်တို့ပြန်ရတာ ဝမ်းသာစရာ

ပဲ”

လျှံဆင့်ပိကပြုံးကာ...

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျုပ်လည်း အရမ်းအံ့သြမိတယ်... ဘယ်
သူက ရှောင်စုအိလန်ဆီကဝယ်ပြီး ကျုပ်ကိုပေးတာလဲမသိဘူး”

“ဥစ္စာရင်းမှန်လို့ ပြန်ရတယ်လို့ သဘောထားပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဖုံးစုလျှံ ပြောသလိုပဲ”

“ဒါနဲ့စကားမစပ် ရှင့်ကိုတစ်ခုကောက် မေးလို့ရမလား”

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၈၃

“ဟုတ်ကဲ့မေးပါ... ဘာများပါလိမ့်”

“သိမ်းငှက်မြို့စားကြီးကို သိလား”

“သိပါတယ်”

“သူနဲ့ရှောင်စုအိလန်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တာကိုရော သိတယ်မ
ဟုတ်လား”

“သိပါတယ်... သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး အုပ်အုပ်ကျွက်
ကျွက် ဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စပဲ”

“သိမ်းငှက်မြို့စားကြီး သေသွားတာရောသိလား”

“ဟုတ်လား”

“သိမ်းငှက်မြို့စားကြီး သေသွားတော့ သူ့ရဲ့အရိုက်အရာကို
သူတစ်ယောက်ကဆက်ခံပြီး သိမ်းငှက်မြို့စားကြီးရဲ့ အဖွဲ့အစည်းကို
ဆက်ပြီး ချုပ်ကိုင်လှုပ်ရှားနေတယ်”

“ဟုတ်လား”

ဖုံးစုလျှံသည် စကားပြောရင်း လျှံဆင့်ပိ၏အမူအရာကို အ
ဇာတ်နေ၏။ သို့သော် လျှံဆင့်ပိသည်မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားခြင်း
မရှိပါ။

ဖုံးစုလျှံက လျှံဆင့်ပိကိုစူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အဲဒီလူက ရှင်ပဲမဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

လျှံဆင့်ပိသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား ခြင်းမရှိဘဲ သက်

သိချက်က...

၁၈၄ ❀ နန္ဒကျော်သူ

“ဒီမှာဖုံးစုလျှံ... စကားကိုအရမ်းမပြောပါနဲ့... တော်တော်ကြာ ဒီစကားကို သူများတွေကြားသွားရင် ကျုပ် အနေခက်သွားလိမ့်မယ်”

ဖုံးစုလျှံက မဲမြိုးမြိုးကက...

“ကျွန်မ စကားကိုလက်လွယ်စပယ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး... အကြောင်းပေါင်းတစ်ထောင်လောက်က ရှင့်ကိုညွှန်းနေလို့ပါ”

“အင်း... ဒါကြောင့် ဖုံးစုလျှံက နာမည်ကြီးနေတာကိုး”

ထိုစကားကို လျှံဆင့်ပိကပြောလိုက်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ ထိုစကားကိုပြောလိုက်သူမှာ ကျောက်ဖြူပန်းဖြစ်၏။

ကျောက်ဖြူပန်းသည် ထိုသို့ပြောရင်း အခန်းထဲသို့ဝင်ရောက်လာ၏။

သူသည် ဖုံးစုလျှံကိုပြုံးကြည့်ကက...

“နှမြောစရာပဲ ဖုံးစုလျှံ... အရာရာသိနေတဲ့လူဟာ အသက်မရှည်ဘူး... ခင်ဗျားလည်း ယောက်ျားမရခင် သေသွားမှာ နှမြောစရာပဲ”

ဖုံးစုလျှံက မဲမြိုးမြိုးလိုက်ပြီး လျှံဆင့်ပိကိုကြည့်ကက...

“လျှံဆင့်ပိ... ရှင်က ဝန်မခံပေမယ့် ရှင့်ရဲ့လက်အောက်ထဲသားက ဝန်ခံနေပါလား”

ကျောက်ဖြူပန်းကရယ်မောရင်း ဓားကို လျှပ်တစ်ပြက် ဆွဲထုတ်ကာ ဖုံးစုလျှံ၏နောက်ကျောကိုထောက်လိုက်၏။

လျှံဆင့်ပိက သက်ပြင်းချကက...

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၈၅

“ခင်ဗျား... သူ့ကို ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျောက်ဖြူပန်းက မျက်ခုံးပင့်ကက...

“သူက ခင်ဗျားအကြောင်းကိုသိနေတာ... သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ အသက်ရှင်ခွင့်ပေးရမှာလဲ”

လျှံဆင့်ပိက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“စကားများများပြောတဲ့အခါ အမှားပါတတ်တယ်... အသက်လည်း တိုတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် လျှံဆင့်ပိသည် လက်ကိုလျှပ်တစ်ပြက် လှုပ်ရှားလိုက်၏။ ဓားရောင်တစ်ချက် ဝင်းလက်သွား၏။

“အား...”

ဟူသောအသံပေါ်ထွက်လာ၏။ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သောအသံမှာ ဖုံးစုလျှံ၏အသံ မဟုတ်ပါ။

ကျောက်ဖြူပန်း၏အသံဖြစ်၏။ ကျောက်ဖြူပန်းသည် လျှံဆင့်ပိကို မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့သြသောမျက်လုံးဖြင့် ကြည့်နေ၏။

ထို့နောက် သူသည် သူ၏ရင်ဝမှဓားဒဏ်ရာကို ကြည့်ရင်း...

“ခင်... ခင်ဗျား... ခင်ဗျား...”

ကျောက်ဖြူပန်းသည် စကားကိုဆုံးအောင်မပြောနိုင်ဘဲ ကြမ်းပေါ်သို့ လဲကျသွားလေတော့၏။

၁၈၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ဖုံးစုလျှံသည် မျက်လုံးပြူးကာ လျှံဆင့်ပိကိုကြည့်နေ၏။
လျှံဆင့်ပိက ဓားကို ဓားအိမ်ထဲသို့ပြန်သိမ်းလိုက်ရင်း...

“ဖုံးစုလျှံ... ခင်ဗျားပြန်တော့”

ဖုံးစုလျှံက လျှံဆင့်ပိကိုကြည့်ကာ...

“ရှင်က ကျွန်မကိုမသတ်ဘူးပေါ့”

“ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားကိုသတ်ရမှာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ လျှံဆင့်ပိသည် သက်ပြင်းချကာ...

“စိတ်မကောင်းပါဘူး... ခင်ဗျားသူငယ်ချင်း အိမ်ပေါ်က

ဆင်းသွားပြီ”

“ရှင်... ဆင့်ပိကျွန်း အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... နောက်ပြီး ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုမသတ်

တာ အကြောင်းရှိပါတယ်”

“ဘာများလဲ”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားထင်သလို မဟုတ်လို့ဘဲ”

ဖုံးစုလျှံသည် ဘာမျှမပြောတော့ပါ။

သူမသည် သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ကို လေးတွဲစွာချလိုက်မိ

လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၈၇

“ဟုန်ပင်း”

လူတစ်ယောက်၏အမည် မဟုတ်ပါ။ အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်
၏အမည် ဖြစ်၏။ ယခုအချိန်သည် အရက်ဆိုင်ထဲ၌ လူအစည်ကား
ဆုံးအချိန် ဖြစ်၏။ အရက်ဆိုင်၏တံခါးဝ၌ လူတွေအုံနေ၏။

သူတို့သည် လူတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ဝိုင်းအုံ
ကြည့်နေခြင်းဖြစ်၏။ ထိုလူသည် အရက်ဆိုင်၏တံခါးဝ၌ ပုံပျက်ပန်း
ပျက်ထိုင်ကာ အရက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသောလူတိုင်းကို သူ
ဖုန်းစားတစ်ယောက်ပမာ တောင်းရမ်းနေ၏။

“ကျုပ်ကို တစ်ပြားလောက်ပေးခဲ့ပါ... ကျုပ်... ကျုပ် အ
ရက်သောက်ချင်လို့ပါ”

ထိုလူသည် ရှောင်စုအိလန်ပင်ဖြစ်၏။ သားသားနားနား
ဝတ်ဆင်ထားသောလူက မိမိ၏အင်္ကျီစ ကိုဆွဲထားသောရှောင်စုအိ
လန်၏လက်ကို ပုတ်ထုတ်ကာ...

“သွားစမ်း... ကျုပ်ကိုလာမရှုပ်နဲ့”

ဟု အော်ငေါက်လိုက်၏။

ထိုစဉ် လူတစ်ယောက်သည် လူအုပ်ကြားထဲမှ ကိုးထွက်
လာပြီ...

၁၈၈ ❀ နန္ဒကျော်သူ

“ခင်ဗျားက ရှောင်စုအိလန်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဘာလဲ... ခင်ဗျားက အရက်တိုက်ချင်လို့လား”

“မဟုတ်ဘူး... ပစ္စည်းတစ်ခုလာသို့တာ”

ထိုလူကပြောလိုက်ပြီး ရှောင်စုအိလန်ကိုပစ္စည်းတစ်ခုပေးလိုက်၏။ ထိုပစ္စည်းသည် ရှောင်စုအိလန်၏ ‘သမင်ဖျက်ခား’ပင်ဖြစ်၏။

ထိုလူသည် ရှောင်စုအိလန်ကို သမင်ဖျက်ခားအားပစ်ချပေးလိုက်ပြီး ထိုနေရာမှထွက်သွား၏။

ရှောင်စုအိလန်က ပြုံးကား...

“အတော်ပဲ... အရက်တစ်အိုးစာရပြီ”

မကြာမီ သမင်ဖျက်ခားသည် အရက်တစ်အိုးနှင့်မြေပဲတစ်ထုပ်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားပြီမဟုတ်ပါလား။

မိုးက အချိန်အခါမဟုတ် ရွာလာ၏။ မိုးရွာပြီးနောက် နေပူလာ၏။

မိုးရွာခြင်းကြောင့် လမ်းပေါ်တွင် ရေအိုင်များ၊ ရွံ့ဗွက်များ ဖြစ်လာ၏။ ရှောင်စုအိလန်သည် ရွံ့ဗွက်ထဲမှ လူးလိုမ့်ထလာ၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ယိမ်းယိုင်နေ၏။ သူသည် ခွန်အားမရှိ

သကဲ့သို့ မကြာခဏ လမ်းပေါ်သို့ လဲကျနေ၏။

ယခုတစ်ကြိမ် လဲကျပြီးနောက် ပြန်ထရန် အားယူလိုက်ချိန်တွင် သူသည် ရွှေထောက်တစ်စုံကို တွေ့ရ၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် ဦးခေါင်းကိုမော့ကြည့်လိုက်၏။ လူငယ်တစ်ယောက်...။ လက်တစ်ဖက်တွင် အရက်အိုးကိုင်ထား၏။ ကျန်လက်တစ်ဖက်တွင် သမင်ဖျက်ခားကိုကိုင်ထား၏။

လူငယ်က ရှောင်စုအိလန်ကိုစူးစိုက်ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျား အရက်သောက်ချင်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။ ရှောင်စုအိလန်က ဦးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

လူငယ်က သမင်ဖျက်ခားကိုမြှောက်ပြကာ...

“ဒါ ခင်ဗျားရဲ့ခားမဟုတ်လား”

ရှောင်စုအိလန်က ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“အရင်ကဟုတ်တယ်... အခု ခင်ဗျားရဲ့ခားဖြစ်သွားပြီ”

လူငယ်က ရှောင်စုအိလန်ကိုစူးစိုက်ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျား အရက်သောက်ချင်ရင် ခားကွက် တစ်ကွက်နှစ်ကွက် ထုတ်ပြပါ”

ရှောင်စုအိလန်က လက်နှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကာ...

“မဖြစ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျုပ်က ခားကွက်ပြခားတဲ့လူမဟုတ်ဘူး”

၁၉၀ ❀ နန္ဒကျော်သူ

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့ဓားက လူသတ်တဲ့ဓားမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

လူငယ်က ရယ်မောလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်က....

“ဒါ ရယ်စရာမဟုတ်ဘူး”

လူငယ်က အရယ်မရပ်ပါ။ သူသည် ရယ်မောရင်း အရက်အိုးကိုဖွင့်ကာ ရှောင်စုအိလန်၏ဦးခေါင်းပေါ်သို့ လောင်းချလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်က ပါးစပ်ဟလိုက်၏။ သူသည် အော်ဟစ်လိုက်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ လူငယ်လောင်းချလိုက်သောအရက်ကို ပါးစပ်ဟ၍ခံလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ လူငယ်က အရက်ကိုနေရာရွေ့၍ လောင်းချ၏။

ရှောင်စုအိလန်က ရွေ့လိုက်သောဘက်သို့လိုက်၍ ပါးစပ်ဖြင့်ဟ၍ ခံလိုက်၏။

လူငယ်က တဟားဟားရယ်မောကာ...

“ဟား... ဟား... ဟား ဒါလား ရှောင်စုအိလန်... အခု အရက်သမား ဖြစ်နေပါလား”

ရုတ်တရက် လူငယ်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲသို့မြောက်တက်သွားပြီး လမ်းထောင့်တစ်နေရာသို့ ခွေးကျ ဝက်ကျ ကျသွား၏။

ရှောင်စုအိလန်က လူငယ်ကိုကိုင်ပေါက်လိုက်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ လူငယ်ကို လူတစ်ယောက်က ကိုင်ပေါက်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုလူသည် လူငယ်၏လက်မှ သမင်ဖျက်ဓားကိုလုယူလိုက်

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၉၁

ပြီး လူငယ်ကိုအဝေးသို့ကိုင်ပေါက်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် ဦးခေါင်းကိုမော့ကြည့်လိုက်၏။

လူတစ်ယောက်က သူ့ကိုဝံ့ကြည့်နေ၏။ ထိုလူသည် လျှံဆင့်ပိဖြစ်၏။ လျှံဆင့်ပိသည် ရှောင်စုအိလန်ကိုပြုံးပြလိုက်ပြီး တွဲ၍ ထူလိုက်၏။

“လာ... ကျုပ်တို့အရက်သွားသောက်ရအောင်”

ထို့နောက် လျှံဆင့်ပိသည် ရှောင်စုအိလန်ကိုတွဲ၍ အရက်ဆိုင်ရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဝါးရွက်စိမ်းအရက်....။

နှစ်ချို့ဝါးရွက်စိမ်းအရက်သည် ဈေးကြီး၏။ လျှံဆင့်ပိက ထိုအရက်ကို ရှောင်စုအိလန်အတွက် မှာပေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျား တစ်နေ့ကို အရက်ဘယ်လောက်သောက်လဲ”

လျှံဆင့်ပိက မေးလိုက်၏။

“မပြောတတ်ဘူး... များလေ ကောင်းလေပဲ”

“ကောင်းပြီ... ဒီဆိုင်မှာ ကျုပ်အရက်အိုးတစ်ရာ ဝယ်ထား

ဝေးမယ်... ခင်ဗျားကြိုက်သလောက်သောက်”

ရှောင်စုအိလန်၏မျက်နှာသည် ပြုံးရွှင်သွားပြီး....

“ဟာ... ကျေးဇူးပဲ”

၁၉၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ

လျှံဆင့်ပိက သက်ပြင်းချကာ...

“တို့က တစ်ချိန်က သူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်ခဲ့ဘူး... မိန်းမလူဘက် ရန်ဖြစ်ဘက်ဖြစ်ခဲ့တယ်... ဒါပေမယ့် အခု ကျုပ် ဒါတွေကို မေ့လိုက်ပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် သမင်ဖျက်ဓားကို ရှောင်စုအိလန်ထဲသို့ လှမ်းပေးရင်း...

“ဒီဓားဟာ ခင်ဗျားရဲ့ နာမည်ကိုမြှင့်တင်ခဲ့တဲ့ဓားပါ... ဒီဓားကို ကောင်းကောင်းသိမ်းထားပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်... အခုမှ ကျုပ်က ဒီဓားကို အရက်နဲ့လဲသောက်နေတာပါ”

သမင်ဖျက်ဓားသည် ရှောင်စုအိလန်၏ဓားဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ်ခန့်က သမင်ဖျက်ဓားကို သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြ၏။

သို့သော် ထိုဓားကို ရှောင်စုအိလန်၏ဓားဟု မည်သူမျှမသိခဲ့ကြပါ။ ရှောင်စုအိလန်၏ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေ ဖုံးစုလျှံပင်မသိခဲ့ပါ။

သမင်ဖျက်ဓားကို သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက စိတ်ဝင်စားသဖြင့် ရှောင်စုအိလန်သည် မည်သူကဖန်တီးလိုက်သော လုပ်ကြံဇာတ်ဖြစ်ကြောင်းသိရန် စုံစမ်းခဲ့၏။

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက သမင်ဖျက်ဓားကိုစိတ်ဝင်စားကြခြင်းမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖန်တီးလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်၏။

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၉၃

သမင်ဖျက်ဓားအတုကြောင့် ရှောင်စုအိလန်သည် တဖြည်းဖြည်း နာမည်ပျက်လာ၏။

ထို့ကြောင့် ရှောင်စုအိလန်သည် တရားခံကိုရှာဖွေဖော်ထုတ်ရန်ကြိုးစားရင်း မထင်မှတ်ဘဲ ဆင့်ပိကျွန်းနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရ၏။

ထို့နောက် လွမ်းမောဖွယ်ဇာတ်လမ်းများ ဖြစ်လာခဲ့၏။

ရှောင်စုအိလန်သည် သမင်ဖျက်ဓားကို ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်ရင်း ငေးငိုင်းနေ၏။

လျှံဆင့်ပိက ရှောင်စုအိလန်ကိုအကဲခတ်ကြည့်ရင်း...

“ခင်ဗျား ဘာတွေတွေးနေတာလဲ”

ရှောင်စုအိလန်က ဦးခေါင်းခါယမ်းကာ...

“ကျုပ်ကို အရက်တိုက်တဲ့အတွက် ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုကျေးဇူးဆပ်ရမယ်ဆိုတာ တွေးနေတာပါ”

“မလိုပါဘူး... ဒါနဲ့ခင်ဗျား အခုလို ယစ်ထုပ်ဘဝ ဘာကြောင့် ရောက်ရတယ်ဆိုတာ သိလား”

“ဟင့်အင်း”

“ခင်ဗျား ဘယ်သိမလဲ... ဒါပေမယ့် သိတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ ခိုတယ်”

“ဟုတ်လား... ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ် ဖြစ်နေလို့”

ရှောင်စုအိလန်သည် လျှံဆင့်ပိကိုငေးကြောင်၍ ကြည့်ရှု

၏။

၁၉၄ ❀ နန္ဒကျော်သူ

လျှံဆင့်ပိက ရှောင်စုအိလန်ကိုစူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ရုတ်တရက် လက်ကိုင်ဆန်တန်းကာ ရှောင်စုအိလန်၏လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်က တုံ့ပြန်မှုမရှိပါ။ သူ၏အာရုံကြောများသည် အရက်တန်ခိုးကြောင့် ထိုင်းမှိုင်းနေ၏။

လျှံဆင့်ပိသည် ရှောင်စုအိလန်ကို အတန်ကြာအောင် စူးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ရှောင်စုအိလန်၏လက်ကောက်ဝတ်ကိုဖမ်းဆုပ်ထားသောမိမိ၏လက်ကိုပြန်၍ ရပ်သိမ်းလိုက်ပြီး...

“သိမ်းငှက်မြို့စားကြီးရဲ့ အရိုက်အရာကို ဘယ်သူဆက်ခံသလဲ သိလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

“ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်ပဲ”

ရှောင်စုအိလန်သည် လျှံဆင့်ပိကို ကြောင်စီစီဖြင့်ကြည့်ရင်း

“ဗျာ... ခင်ဗျား ဟုတ်လား”

ရှောင်စုအိလန်က ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီး အရက်အိုးကိုယူ၍ မော့သောက်လိုက်၏။

လျှံဆင့်ပိက ပြုံးကာ...

“ခင်ဗျားကို ငွေတွေပို့ပေးတဲ့လူကိုရော သိလား”

“ဟင့်အင်း”

“ခင်ဗျားမှာ ရတနာသိုက်ရှိတယ်လို့ သတင်းလွှင့်တဲ့လူရော

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၉၅

သိလား”

“ဟင့်အင်း”

လျှံဆင့်ပိက ပြုံးကာ...

“ကျုပ်ပဲ”

“ခင်ဗျား ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ရှောင်စုအိလန်က လျှံဆင့်ပိပြောနေသော ကိစ္စများမှာ သူနှင့် မသက်ဆိုင်သကဲ့သို့ ကြောင်စီစီဖြင့် လျှံဆင့်ပိကို ကြည့်နေ၏။

လျှံဆင့်ပိကပြုံးရင်း...

“ဖြစ်ခဲ့သမျှကိစ္စတွေရဲ့အကြံအစည်တွေအားလုံး ကျုပ်စီစဉ်ခဲ့တာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်က အရက်ကိုမော့ သောက်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

လျှံဆင့်ပိက စကားကိုဆက်ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားကိုသတ်ဖို့အခွင့်အရေး အများကြီးရခဲ့တယ်... ဒါပေမယ့် မသတ်ခဲ့ဘူး... ဘာဖြစ်လို့ မသတ်ခဲ့တာလဲသိလား”

ရှောင်စုအိလန်က ဦးခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်၏။ ရှောင်စုအိလန်၏အမူအရာက စိတ်ထိခိုက်ပုံမရပါ။ သူ၏အာရုံသည် အရက်ဆီ၌သာ ရောက်ရှိနေ၏။

၁၉၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

လျှံဆင့်ပိက မဲ့ပြုံးပြုံးကာ...

“ခင်ဗျားကိုသေတာထက်ပိုပြီး ဒုက္ခရောက်စေချင်လို့ပါ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို နာမည်ကြီး သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဘဝကနေ လူတကာရဲ့ အထင်သေးခြင်းခံရတဲ့ အသုံးမကျတဲ့ လူတစ်ယောက် လူတကာရဲ့ တံတွေးခွက်ထဲမှာ ပက်လက်မျောနေတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်လို့ပါ”

ရှောင်စုအိလန်က ဘာမျှပြန်မပြောပါ။

လျှံဆင့်ပိက လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်လိုက် ပြီး....

“ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားရဲ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးတယ်ဆိုတာ သိလား”

ရှောင်စုအိလန်က ဦးခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်၏။ လျှံဆင့်ပိက ရှောင်စုအိလန်၏လက်ထဲမှ အရက်ခွက်ကို ယူလိုက်ပြီး ခွက်ထဲမှအရက်ဖြင့် ရှောင်စုအိလန်၏မျက်နှာကိုပက်လိုက်၏။

ပြီးမှ....

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ဆီက ဆင့်ပိကျွန်းကိုလူယူသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုလက်စားချေတာ”

ရှောင်စုအိလန်က မျက်နှာပေါ်မှ အရက်များကိုလက်ဖြင့် သုတ်ရင်း....

“ခင်ဗျားကဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေကိုလာပြောရတာလဲ”

လျှံဆင့်ပိက ရယ်မောကာ...

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၉၇

“ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဝေဒနာဖြစ်အောင်လို့ ခံစားရအောင်လို့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားရဲ့လက်ဟာ ဓားကိုင်တဲ့လက် မဟုတ်တော့ဘူး... အရက်အိုးကိုကိုင်တဲ့လက်ဖြစ်သွားပြီ.. စိတ်ဆင်းရဲတာကလွဲပြီး ခင်ဗျားရဲ့ဘဝဟာ ဘာမှထူးခြားလာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် သူသည်ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်က လျှံဆင့်ပိကိုမောကြည့်ရင်း....

“ခင်ဗျား သွားတော့မလို့လား”

“အင်း...”

“ခင်ဗျားမသွားခင် တစ်ခုလောက်မေးလို့ရမလား”

“ဘာလဲ”

“ဟို... ဟို... အရက်အိုးတစ်ရာကို ခင်ဗျားဝယ်ပေးမယ်ဆိုတာ အဟုတ်လား”

လျှံဆင့်ပိက ဘာမျှမပြောတော့ပါ။

သူသည် ဆိုင်လုလင်အား အရက်အိုးတစ်ရာကို ယူလာရန် ပြောလိုက်လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

၁၉၈ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ဖုံးစုလျှံသည် တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် အခန်းထဲ
၌ ဆင့်ဝိကျွန်းကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဆင့်ဝိကျွန်းနှင့်အတူ ပင်းပင်းကိုပါတွေ့လိုက်ရ၏။ ပင်းပင်း
သည် စုတင်ပေါ်၌ မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်နေ၏။

ဆင့်ဝိကျွန်းက စုတင်နံဘေးတွင်ထိုင်နေ၏။

ဖုံးစုလျှံသည် တအံ့တသြဖြစ်ကာ...
“ဆင့်ဝိကျွန်း... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... ညည်းပြိုင်စံမဲ့ကျေး

ရွာက ထွက်လာတယ်ဆို”

ဆင့်ဝိကျွန်းသည် ဦးခေါင်းကိုငုံလိုက်၏။ သူမ၏မျက်ဝန်းထဲ
မှ မျက်ရည်များစီးကျလာ၏။

“ကျွန်မ မှားသွားတယ်... လျှံဆင့်ဝိဟာ သိမ်းငှက်မြို့စား
ကြီးရဲ့အမွေကို ဆက်ခံတဲ့လူပဲ”

“ရှင် ဘယ်လို”

ဖုံးစုလျှံသည် မယုံကြည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွား၏။

လျှံဆင့်ဝိသည် ကျောက်ဖြူပန်းကိုသတ်ပြီး မိမိကိုမသတ်
ဘဲ ပြန်လွှတ်လိုက်သောကြောင့် လျှံဆင့်ဝိကို သိမ်းငှက်မြို့စားကြီး၏
အရိုက်အရာဆက်ခံသူမဟုတ်ဟု ထင်ခဲ့မိ၏။

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၁၉၉

ယခု ဆင့်ဝိကျွန်းက လျှံဆင့်ဝိသည် သိမ်းငှက်မြို့စားကြီး၏
အရိုက်အရာကို ဆက်ခံသူဟု ပြောလိုက်သောအခါ ဖုံးစုလျှံသည်မယုံ
ကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွား၏။

ဆင့်ဝိကျွန်းက သက်ပြင်းချကာ...
“ကျွန်မလည်း မယုံဘူး... ဒါပေမယ့် မယုံလို့မဖြစ်ဘူး”

“သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ်”

ဖုံးစုလျှံက ဘာမျှမပြောတော့ပါ။

ဆင့်ဝိကျွန်းက နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး...
“တစ်နေ့ အခန်းထဲမှာ ကျွန်မမှိန်းနေတုန်း သူဝင်လာပြီး

ကျွန်မသောက်မယ့်လက်ဖက်ရည်ထဲမှာ ဆေးခပ်လိုက်တယ်... ပြီး
တော့ ကျွန်မကိုလက်ဖက်ရည်တိုက်တယ်... ကျွန်မက မသိဟန်
ဆောင်ပြီးသောက်လိုက်တယ်... အခန်းထဲက သူပြန်ထွက်သွားမှ

ကျွန်မလည်း ပါးစပ်ထဲသို့လက်ထိုးပြီး အန်ချလိုက်တယ်... နောက်
တော့ အိပ်ပျော်ချင်ယောင်ဆောင်လိုက်တယ်... သူက အခန်းကိုတစ်

ခေါက်ပြန်လာပြီး ကြည့်တယ်... ကျွန်မ အိပ်ပျော်နေတာတွေမှ စိတ်
ချလက်ချနဲ့ ပြန်ထွက်သွားတယ်”

“အင်း... အဲဒီတော့...”
“ကျွန်မလည်း အိပ်ရာကထပြီး သူ့နောက်ကို တိတ်တိတ်

ဆလေး လိုက်ခြောင်းတယ်”
“အဲဒီတော့...”

၂၀၀ ❀ နန္ဒကျော်သူ

“သူက မျက်မမြင်(၇)ယောက်နဲ့ စကားအချီအချ ပြောနေတယ်... သူတို့ရဲ့အကြံအစည်တွေကို ပြောတယ်... ပြီးတော့ လျှို့ဝှက်စာအုပ်အကြောင်းလည်း ပါတယ်... နောက်ပြီး ပင်းပင်းကို သူတို့ဖမ်းထားတယ်ဆိုတာလဲ သိရတယ်”

“အင်း... ဆက်ပြောပါဦး”

“သူက မျက်မမြင်(၇)ယောက်ကို သတ်လိုက်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မျက်မမြင်(၇)ယောက်က သူ့ကို သိမ်းငှက်မြို့စားကြီးရဲ့ အရိုက်အရာခံတဲ့လူမှန်း သိသွားလို့”

“နောက် ဘာဆက်ဖြစ်လဲ”

“ကျွန်မလည်း ဘာမှမသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး လျှို့ဝှက်စာအုပ်နဲ့ပင်းပင်းကို ရှာခဲ့တယ်”

“တွေ့လား”

“စာအုပ်ရော... ပင်းပင်းကိုပါတွေ့တယ်... ဒါနဲ့သူ့မရှိတုန်း ပင်းပင်းကိုခေါ်ပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့တာ... ပင်းပင်းကို ကျွန်မရှာတွေ့တဲ့အချိန်မှာ ပင်းပင်းဟာ အဆိပ်တက်နေပြီး... ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း သမားတော်ကြီးတစ်ယောက်နဲ့ကုသပါတယ်... ဘယ်လိုမှကုသလို့မရတော့ဘူး”

“ဖုံးစုလျှံကသက်ပြင်းချကာ ပင်းပင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ဆင့်ပိကျွန်းက နှုတ်ခမ်းကိုတစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီး...

“ပင်းပင်းက ရှောင်စုအိလန်ကို ကွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်မ

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၂၀၁

ဒီကိုခေါ်လာခဲ့တာ... ဒီရောက်တော့ သူ... သူ အသက်မရှိတော့ဘူး”
ဆင့်ပိကျွန်းသည် ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီး ငိုချလိုက်၏။
ဖုံးစုလျှံက ဆင့်ပိကျွန်းကိုပွေ့ဖက်လိုက်၏။

~*~

လျှံဆင်ပိသည် အောင်ပွဲခံနေ၏။

သူသည် သူ၏ဘဝတစ်လျှောက်လုံးကြံစည်သမျှ လွဲချော်မှုမရှိခဲ့ပါ။ သူကြံစည်သမျှ သူကြိုးစားသမျှ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ရှုံးနိမ့်ဖူးခြင်းမရှိပါ။

ယခုလည်း သူသည် ရှောင်စုအိလန်အပေါ် အောင်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

သို့သော် အိမ်ဖော်တစ်ယောက်က သူထံသို့ စာတစ်စောင် ယူလာပေးသောအခါ သူသည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းမရှိခဲ့ဖူးသော တုန်လှုပ်မှုကိုဖြစ်ခဲ့လေတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုစာမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

“မိတ်ဆွေကြီး လျှံဆင့်ပိ...။

မနက်ဖြန် မွန်းတည့်ချိန် ကျုပ်လာခဲ့မယ်...။

ပုံ

ရှောင်စုအိလန်

ခေတ္တအရက်သမား”

၂၀၂ ❀ နန္ဒကျော်သူ

လျှံဆင့်ပိသည် စာကိုဖတ်ပြီးနောက် တုန်လှုပ်သွားသော
စိတ်ကိုထိန်းချုပ်လိုက်၏။

ဓားသမားတစ်ယောက်သည် ခေါင်းအေးအေးထားနိုင်မှ
ရန်သူကိုခုတ်လှဲနိုင်မည်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် တုန်လှုပ်သွားသောစိတ်ကို ထိန်းချုပ်
လိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှမတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

လျှံဆင့်ပိက မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်နှင့် ဆူညံနေသော
အသံများ တိတ်ဆိတ်သွား၏။

လျှံဆင့်ပိက လက်ကိုမြှောက်ကာ...

“ကိုင်း... ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ပဲ အေးလုံးပြန်ကြပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့၏။

သူသည် ရန်သူကိုရင်ဆိုင်ရန်အတွက် အိပ်ရေးဝဝအိပ်ရဦး

မည် မဟုတ်ပါလား။

မွန်းတည့်ချိန်...။

လူနှစ်ယောက်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေ၏။

တစ်ယောက်က လျှံဆင့်ပိဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်က ရှောင်စု

အိလန်ဖြစ်၏။

ပြိုင်စံပွဲကျေးဇူး (ဒု-သိမ်း) ❀ ၂၀၃

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
မမှီဝဲမသုန်ကြည့်နေ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် လေတိုးသံမှအပ တိတ်ဆိတ်
နေ၏။

ရှောင်စုအိလန်၏ပုံပန်းသဏ္ဌာန်သည် ယစ်ထုပ်ကြီးတစ်
ယောက်၏အသွင်သဏ္ဌာန်မျိုး မဟုတ်ပါ။

ဓားကိုပင် ကောင်းကောင်းမကိုင်နိုင်လောက်အောင် အ
ရက်၏ကျေးကျွန်အဖြစ်မြင်တွေ့ခဲ့ရသောရှောင်စုအိလန်နှင့် လုံးဝကွဲ
ပြားခြားနားနေ၏။

ယခုမြင်တွေ့ရသော ရှောင်စုအိလန်သည် တည်ငြိမ်ရင့်
ကျက်သောသိုင်းသမားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါ
လား။

ယခုမှ လျှံဆင့်ပိသည် နောင်တရမိ၏။ သူ၏အမှားကို
လည်း သိလာ၏။

ရှောင်စုအိလန်ကဲ့သို့သော လူစားမျိုးကို အရက်က ဖျက်
ဆီးနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း သူက သိသင့်သည်မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် သူသည် နောက်ကျသွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။ နောင်တဆို
သည်မှာ ထိုကဲ့သို့ပင်ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလော။

နေရောင်ခြည်က ရှောင်စုအိလန်၏ခါးမှ သမင်ဖျက်ခေး
ပေါ်သို့ ကျရောက်နေ၏။

ထို့အတူ လျှံဆင့်ပိ၏ဓားပေါ်သို့လည်း ကျရောက်နေ၏။

၂၀၄ ❀ နန္ဒကျော်သူ

သမင်ဖျက်ခား၏ခားအိမ်က ညစ်ထေးသဖြင့် အရောင်မထွက်ပါ။

သို့သော် လျှံဆင့်ပိ၏ခားအိမ်မှာ အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေ၏။

လျှံဆင့်ပိ၏နဖူးပေါ်၌ ရွေးစို့နေ၏။ သိုင်းလောကတွင် နာမည်ကျော်ကြားနေသော သမင်ဖျက်ခားကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသော အခါ လျှံဆင့်ပိ၏စိတ်ထဲ၌ စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်လာခဲ့၏။

သူသည် ခြေတစ်ဖက်ကွဲခဲ့ပြီဖြစ်၏။ နောက်ဆုတ်၍ မရတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် လျှံဆင့်ပိသည် နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်ကိုက်လိုက်ပြီ...

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုညာခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောင်စုအိလန်က မျက်ခုံးပင့်ကာ...

“ကျုပ်က ဘာများညာခဲ့လို့လဲ”

“ခင်ဗျား တကယ်ပဲ အရက်သမားလုံးလုံးဖြစ်သွားပြီဆိုပြီး တော့ ကျုပ်ကိုညာခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ကျုပ် မညာပါဘူး... ခင်ဗျားရဲ့အစီအစဉ်အတိုင်း ခင်ဗျား ဖြစ်စေချင်သလို ကျုပ်က လိုက်လျောပေးတာပါ”

“ကောင်းပါတယ်... ကျုပ်ကလည်း တစ်နေ့နေ့ ခင်ဗျားနဲ့အခုလို ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားပါတယ်”

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၂၀၅

• “ခင်ဗျားက ရင်ဆိုင်ချင်တာပါ”

“မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ပြိုင်တူကြိုက်မိတဲ့နောက် ဘာဖြစ်လို့ အခုလို ဖြစ်မလာရမှာလဲ”

ရှောင်စုအိလန်က ဘာမျှမပြောတော့ပါ။ သူ၏ရင်ထဲ၌ အပ်ကလေးများ စူးဝင်သွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။

ရုတ်တရက် လျှံဆင့်ပိက လှုပ်ရှားလိုက်၏။ သူ၏လှုပ်ရှားမှုက အလွန်လျင်မြန်၏။

သူသည် သူ၏နာမည်ကျော်ကြားသော အင်္ကျီလက်ထဲမှ ခားကွက်ကို အသုံးပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သူသည် ရှောင်စုအိလန်ကို သိုင်းကွက်(၄)ကွက် (၅)ကွက် ခန့် တရကြမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ထိုခားကွက်များမှာ ဟန်ပြဖြစ်ပြီး အမှန်တကယ်တိုက်ခိုက်လိုက်သောခားကွက်မှာ အင်္ကျီလက်ထဲ၌ ငှက်ထားသောခားဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သူ၏အင်္ကျီလက်ထဲမှခားကွက်ကို ယခုအချိန်အထိ ခုခံနိုင်ခဲ့သူမရှိပါ။

သူ၏အင်္ကျီလက်ထဲမှ ခားထွက်လာသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောလူတိုင်းကလည်း မည်သူ့ကိုမျှ ပြန်လည်၍ ဖောက်သည်ချနိုင် မည်မဟုတ်ပါ။ သေသောလူသည် မည်သို့စကားပြောနိုင်ပါမည်နည်း။

အစိမ်းရောင်အလင်းတန်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်သွား၏။ ရှောင်

၂၀၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

စုအိလန်က သမင်ဖျက်ခားကိုခားအိမ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်သော
ကြောင့် ဖြစ်၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် 'ရွှမ်း' ဟူသော အသံပေါ်ထွက်လာ
၏။ လျှံဆင့်ပိ၏ခားသည် ထက်ပိုင်းကျိုးသွား၏။

လျှံဆင့်ပိ၏ လက်ကောက်ဝတ်၌လည်း အနီရောင်အစင်း
ကြောင်းတစ်ခုဖြစ်ပေါ်သွား၏။

ထိုနေရာမှသွေးများ တစ်စက်စက်ဖြင့် မြေပေါ်သို့ကျလာ
၏။

လျှံဆင့်ပိ၏လက်ထဲမှ ထက်ပိုင်းကျိုးနေသောခားလည်း
မြေပေါ်သို့ကျသွား၏။

လျှံဆင့်ပိသည် နောက်သို့ခြေလှမ်း(၃)လှမ်း (၄)လှမ်းခန့်
ဆုတ်သွား၏။

ရှောင်စုအိလန်က ရှေ့သို့တိုးလာ၏။ ရှောင်စုအိလန်၏မျက်
နှာပေါ်တွင် မည်သည့်အမူအရာမျှမ တွေ့ရပါ။

လျှံဆင့်ပိ၏မျက်နှာသည် ဖြူဖွေးလာ၏။ သူသည် မျက်စိ
မျက်နှာပျက်လာ၏။

ရှောင်စုအိလန်က သမင်ဖျက်ခားကို ခားအိမ်ထဲသို့ ပြန်
ထည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် ခားကိုအဝေးသို့လွှင့်ပစ်လိုက်၏။
ပြီးမှ သူသည် လျှံဆင့်ပိကိုစူးစိုက်ကြည့်ကာ...

"ကျုပ် ခင်ဗျားကိုမသတ်ဘူး... ဆင့်ပိကျွန်းအတွက် ခင်

ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာ (ဒု-သိမ်း) ❀ ၂၀၇

ဗျား အသက်ရှင်နေရမယ်... တရားဥပဒေရဲ့အဆုံးအမအတိုင်း ခင်
ဗျားနာခံရမယ်... အခုလောက်ဆို နေပြည်တော်ကရဲမက်တွေ ခင်
ဗျားရဲ့ ပြိုင်စံမဲ့ကျေးရွာကို ရှာဖွေနေလောက်ပြီ... သိမ်းငှက်မြို့ခား
ကြီးရဲ့ လျှံပွက်မှတ်တမ်းမှာပါတဲ့ လူတွေကိုလည်း ရဲမက်တွေက
ဖမ်းပြီးလောက်ပြီ... ဒီနေရာကိုလည်း မကြာခင် ရဲမက်တွေ ရောက်
လာတော့မယ်"

ဟု ပြောလိုက်၏။

လျှံဆင့်ပိသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး မြေပေါ်မှသမင်ဖျက်
ခားကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

လောကပေါ်တွင် တကယ်တမ်းကြောက်စရာကောင်း
သည်မှာ ခားမဟုတ်ကြောင်း၊ လူဖြစ်ကြောင်း လျှံဆင့်ပိက နားလည်
သဘောပေါက်လာ၏။

သူသည် မြေပေါ်မှသမင်ဖျက်ခားကို ကောက်ယူလိုက်၏။
သမင်ဖျက်ခားပိုင်ရှင်သည် ဤနေရာ၌ မရှိတော့ပါ။ သမင်
ဖျက်ခားပိုင်ရှင်သည် လျှံဆင့်ပိ၏အသက်ကို ယူ၍မသွားပါ။

သို့သော် လျှံဆင့်ပိ၏မာန၊ ဂုဏ်၊ အကြံအစည်စသည်များ
ကို ယူဆောင်၍သွားပြီ မဟုတ်ပါလား။

လျှံဆင့်ပိသည် သမင်ဖျက်ခားကို ခားအိမ်ထဲမှဆွဲထုတ်
လိုက်၏။

ထို့နောက် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်ကာ သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစိ
ရင်ရန် လက်ကိုမြှောက်လိုက်၏။

၂၀၈ နန္ဒကျော်သူ

သို့သော် သူ၏လက်က လေထဲ၌ရပ်တန့်သွား၏။

“ဆင့်ပိကျွန်းအတွက် ခင်ဗျား အသက်ရှင်နေရမယ်”

ရှောင်စုအိလန်၏စကားကို လျှံဆင့်ပိက ပြန်လည်၍ကြား

ယောင်လာမိ၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် လျှံဆင့်ပိသည် မည်သို့ဆုံးဖြတ်မည်နည်း။

သင်ဆိုလျှင်ရော မည်သို့ဆုံးဖြတ်မည်နည်း။

ပြီး၏

နန္ဒကျော်သူ

